

Запазване на координатите

и неговите
реализации
социални
последници

Веселин Хр. Нонински

6 OKT 2012

Мисълта, че човечеството ще остане в плен на глупостта и тъпотата, олицетворявани от "теорията" на относителността и квантовата механика, е много по-ужасяваща и непоносима за мен, отколкото ужасяващата мисъл за собствената ми смъртност.

Copyright © 2023 by Vesselin C. Noninski

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means without the written permission of the author.

Printed in the United States of America.

The sketch on the cover is by my friend—the artist Ognyan Genov. He is the only one in the world (save the expert in nuclear physics prof. Judith Ciottone) who really took the time and effort to express curiosity and to understand the essence of my arguments.

Запазване на координатите

и

ключовите му социални
последиви

Научен анализ с елементи на изповед

Веселин Хр. Нонински

Ню Йорк

Table of Contents

<i>Да хванем бика за рогата.....</i>	8
<i>Заяждане на дребно.....</i>	13
<i>Всяко разглеждане на физичен закон в k, включващ k-координати, трябва да запазва тяхната постоянност.....</i>	17
<i>Координатата ξ не може също така да съдържа и негласно зависимост от ν.....</i>	18
<i>Неприятните и направо дразнещи идеи, които тази книга трябва да обсъди, защото тези тиранични идеи продължават да държат света като зложник вече повече от век.....</i>	20
ЛОРЕНЦОВИТЕ ТРАНСФОРМАЦИИ	20
<i>Погрешни корекции, водещи до трансформациите на Лоренц.....</i>	22
<i>Произходът на трансформациите на Лоренц не представлява никакъв интерес</i>	22
<i>Да започнем с формулата на трансформациите на Лоренц отнасяща се до трансформацията на пространствената координата</i>	23
<i>Осакатяване на времето—основната грешка на трансформациите на Лоренц.....</i>	25
<i>Числен пример за трансформациите на Лоренц, осакатяващи понятието време</i>	26
<i>Националният герой и представата за време</i>	29
СПЕСТЯВАНЕ НА ВРЕМЕ И УСИЛИЯ—катастрофата, причинена от трансформациите на Лоренц, се вижда веднага.....	30

Фигури, които дават на всеки манипулатор заслуженото	35
Правилно отнасяне (с помощта на “принципа на относителността”) на даден физичен закон към едната или другата от две инерциални системи..	41
ДРУГИ ПОСЛЕДИЦИ.....	45
Погрешно тълкуване на принципа на относителността, използвано за обосноваване на моралния релативизъм	45
Безумен проблем, възникнал от привидно незабележимо начало	47
Корупция на високо ниво	47
Истината е една, когато е (официално или апокрифно) установена	48
Абсолютната истина не търпи алтернативна гледна точка.....	49
Кой пречи на разпространението на абсолютната истина, че “теорията” на относителността и квантовата механика са абсурди?	50
Истината е за продан.....	54
Нещастната импотентност на аргументацията	55
Порочното използване на термина “конспирация”	59
Още за това, защо моята дейност за разкриване на истината смущаващо не среща никаква подкрепа	60
Както вече беше обсъдено, в горния раздел обаче е дадено благовидното обяснение.....	65
Умишлено отклоняване на вниманието и замъгляване	68

<i>Изкуственият интелект (ИИ) и неинтелигентната оценка на научната истина</i>	<i>70</i>
<i>Играта на “котка и мишка” с ИИ.....</i>	<i>79</i>
<i>Сенчеста забрана</i>	<i>84</i>
<i>Съдилищата също няма да помогнат.....</i>	<i>86</i>
<i>Невъзможно укриване</i>	<i>88</i>
<i>Много думи.....</i>	<i>91</i>
<i>Знание</i>	<i>96</i>
<i>Какво е наука?</i>	<i>97</i>
<i>Други дисциплини освен медицината, които само условно клонят към науката</i>	<i>100</i>
<i>Почтеност в науката</i>	<i>101</i>
<i>Научност</i>	<i>107</i>
<i>Вяра и наука</i>	<i>109</i>
<i>Опасно мракобесие</i>	<i>110</i>
<i>Относно опровергаването на научна теория</i>	<i>111</i>
<i>Разликата между теория и понятие, идея и модел</i>	<i>115</i>
<i>Идеология</i>	<i>124</i>
<i>Животът на един учен. Живот в мехур.....</i>	<i>126</i>
<i>Доказателства.....</i>	<i>127</i>
<i>Антропогенното изменение на климата и други твърдения, представяни като големи социални проблеми, без изключение имат само спекулативен характер</i>	<i>129</i>
<i>Обвинение за връщане на физиката десетилетия назад</i>	<i>130</i>

<i>Интелектуално насилие</i>	130
<i>Демокрация</i>	131
<i>Политически цвят на престъплението</i>	131
<i>Да се преструваш на анти-капиталист</i>	132
<i>Робството на сензационността</i>	135
<i>Как този анализ помага да се отговори на основните въпроси?</i>	136
<i>Разнообразието срещу глобализма</i>	137
<i>Може ли един ученик да се противопостави на своя учител?</i>	140
<i>Изключително важно за обикновения човек е истината да бъде почитана</i>	142
<i>Няма скрити, подмолни мотиви</i>	146
РЕЧНИК НА ОСНОВНИТЕ ТЕРМИНИ	149
НЯКОИ ВЪПРОСИ, КОИТО ПРИЯТЕЛИ МЕ ПОМОЛИХА ДА ИЗЯСНЯ	169
POSTSCRIPTUM	173
АКО ПРЕДПОЛОЖИМ, ЧЕ СПИСАНИЕ NATURE МЕ ПОКАНИ ДА ПИША ПИСМА ДО РЕДАКТОРА (НЕ СТАЯВАЙТЕ ДЪХ В ОЧАКВАНЕ), КАКВО ЩЕ ПИШЕ В ТЯХ?	176
ПЕТИЦИЯ	187

Да хванем бика за рогата

Нека започнем направо с централната тема на тази книга—запазването на координатите, издигнато до статут на неизменен принцип в науката—принцип, който така наречената “модерна” физика безмилостно изопачава.

Да си представим две координатни системи, които се преместват една спрямо друга. Съвсем скоро ще разберем, че изобщо не е необходимо да си представяме такова нещо, а за тези, които са любопитни, също малко по-късно ще дефинираме накратко какво е координатна система и защо използваме думата “преместване”, както и други подробности.

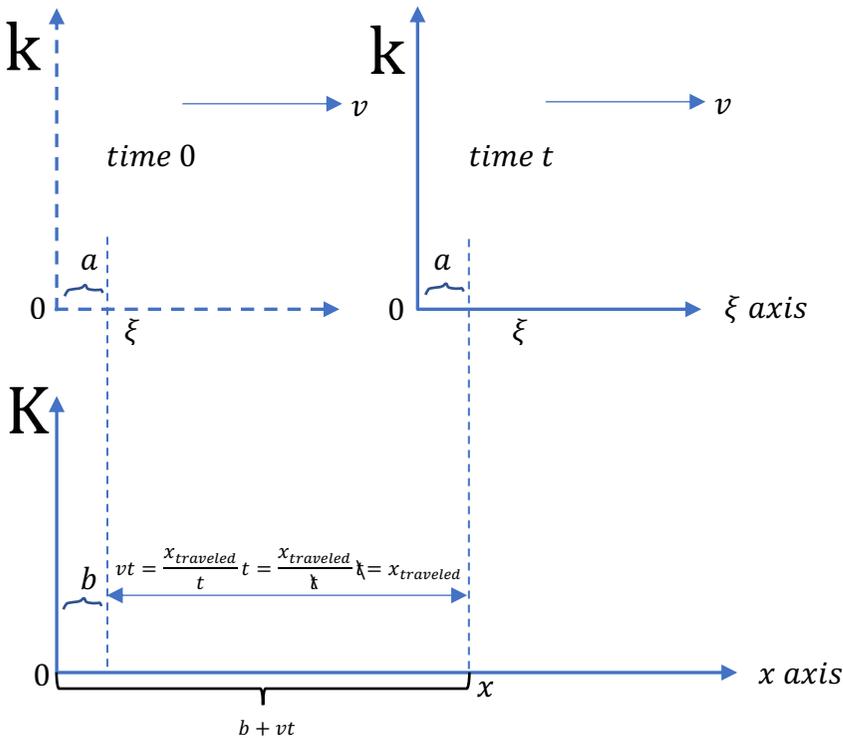
Сега обаче трябва да приключим с тази тривиалност. Всъщност **принципът на запазване на координатите** е неоткрита досега тривиалност, която убива всяка фантазия отнасяща се до координатните трансформации появила се с напразната надежда, че ще последват разтърсващи открития.

И така, нека ни дойде на ум по-нататък, че трябва да представим, или както се казва обикновено, да трансформиране, координатите в една координатна система чрез координатите на друга координатна система. Това е нещо, което, отново, всъщност изобщо не е необходимо да си представяме—правим го само защото “съвременната физика” вдига голям, да не кажем потресаващ, макар и напълно ненужен шум около подобна тривиалност. Скоро ще видим, че това е ненужно, при условие че въпросната трансформация се извършва коректно.

Първата координатна система обозначаваме с малка буква k , а втората—с голяма буква K ; k се премества по отношение на K с постоянна скорост v .

Следващите схеми ясно илюстрират какъв е правилният метод, ако трябва да представим координатите в една от тези координатни системи чрез координатите на другата координатна система.

Първата схематична илюстрация показва преместването на k при дадена скорост v спрямо K .

Без много шум виждаме, че независимо от това каква стойност на x в K достига края на интервала a в k , който изразяваме като интервал b в K , пътят vt на преместването (преместването на края на интервала b в K) ще се извади от достигнатото x . Това, което ще остане, винаги ще бъде b .

Действително, стойността на x , отстояща от началото на K , се състои от две части—начална част b и измината част $x_{traveled}$:

$$x = b + x_{traveled},$$

което, пренаредено, е

$$b = x - x_{traveled}.$$

Но, $x_{traveled}$ е разстоянието, изминато за единица време, т.е. $\frac{x_{traveled}}{t} = v$, умножено по времето на пътуване t . С други думи, разстоянието, изминато за времето t , е vt .

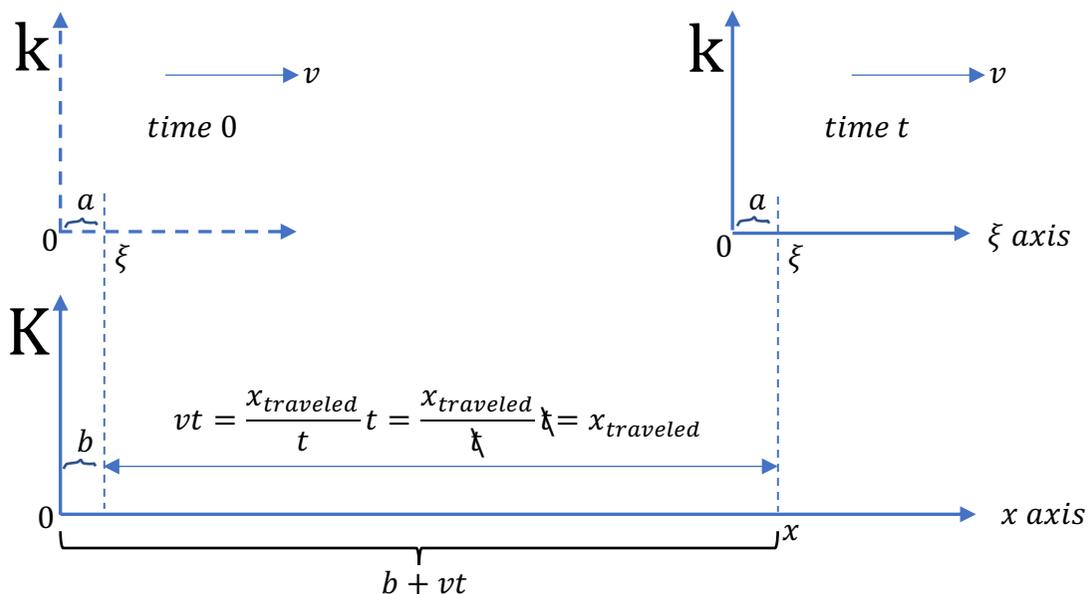
Разбира се, разстоянието b в K трябва да е равно на следното в k

$$\xi = x - vt,$$

където ξ е края на интервала a в k . Сега, тъй като b е неизменен при всяка скорост v , така също трябва да бъде и ξ ; т.е., $\xi = const$, доколкото поне това, което се вижда от гледна точка на K . Нека забележим, че все още не обсъждаме каква е стойността на ξ , съответно каква е стойността на a . Всичко, което научихме дотук, е, че независимо каква е скоростта v на k относно K , отрязъкът b , съответно отрязъкът ξ (от гледна точка на K) ще остане постоянен.

Горната илюстрация отнасяща се до постоянството на ξ , независимо от v , е потвърдена по-нататък от илюстрация показваща k преместваща се с по-висока

скорост v относено K ; т.е., k преминаваща по-дълъг път за същия период от време (БЕЛЕЖКА: за простота запазваме същата буква v за да обозначим тази нова, по-висока скорост).

Тази илюстрация, изобразяваща състоянието на нещата при по-висока скорост v , т.е. при по-дълъг път, изминат за същия период от време като на първата илюстрация, ни води

до същото заключение като това, до което се стигна в предишната илюстрация, разглеждаща по-ниска стойност на v :

$$x = b + x_{traveled}$$

$$b = x - x_{traveled}$$

$$b = x - vt$$

съответно,

$$\xi = x - vt.$$

Тоест, независимо от големината на скоростта v , стойността на координатата ξ остава същата. С други думи, най-важното е, че ξ не е функция на v . Това е правилният и доста тривиален начин за изразяване на координатите в координатна система, означена с малка буква k , посредством координатите на координатната система, означена с голяма буква K . Следователно, положението на точка, намираща се в положението ξ на координатната система малко k върху оста ξ ще бъде винаги $\xi = a$, при каквато и да е скорост v , както показват двете илюстрации по-горе, отнасящи се до две различни стойности на скоростта v . Каквато и стойност на x да е достигнала която и да е точка от k в K , винаги ще има съответен член vt , т.е. винаги ще има съответното разстояние $vt = x_{traveled}$, което ще бъде извадено от достигнатото x , като по този начин ще се запази постоянството на всяко разстояние в k , правейки така, че то да остане същото, точно както когато k , така да се каже, се “измества”, по-скоро остава неподвижно, при $v = 0$.

Сега, ако всичко дотук е разбрано, няма как да не се забележи, че когато разстоянието $\xi = a$ в k е дадено, както безспорно е положението в началото на дискусиата, този факт, а именно, че $\xi = a$, е първоначалното, неизменно условие на задачата. Следователно е абсолютно невъзможно да се промени това условие, като се приеме, че разстоянието $\xi = a$ може да стане различно, ако се изрази в координатите на системата K , съответно x , t , както и v —скоростта, с която k се измества спрямо K . Подобно предположение за промяна е груба математическа грешка. Сега ще отбележим като предупреждение, че трансформациите на Лоренц допускат точно тази груба математическа грешка, която е предпоставка за катастрофата на всичко, в чиято основа са трансформациите на Лоренц. Тази пародия е предмет на обсъждане по-долу, след като първо се освободим от някои дребнавости, свързани с току-що обсъденото.

Заяждане на дребно

Тъй като това е упражнение, което правим за удоволствие, ще се опитаме да се заяждаме по начина, по който го правят манипулаторите в днешната патологична физика. Ще покажем, че никакви дребнавости и заяждания няма да помогнат за отхвърляне на **принципа за запазване на координатите** и ще се окажат безполезни и напразни. И така, чуваме, че манипулаторите веднага се намесват—ами, то, k се премества със скорост v относно K дори в наблюдавания момент от време $t = 0$, докато в същия момент $t = 0$ координатната система K е неподвижна по отношение на себе си. Внушението от тази намеса е, че дори ако знаем, че в момента $t = 0$, положението на точка ξ в K ; т.е., точка, която всъщност принадлежи на k , но която също така има и положение $x = b$ върху оста x на K , във

въображението си манипулаторът предполага, че нямало гаранция, че точката ξ , този път в k , има също стойността $\xi = b$.

Следователно манипулаторът “разсъждава”, че поради тази разлика в скоростите в момента $t = 0$, могло и да не било вярно, че x и ξ биха били, и двете, равни на константата b . Нека обърнем внимание, че в горната илюстрация (в очакване на споменатото безумие на манипулатора) такова предполагаемо несъответствие е предвидено предварително; т.е. докато в K сме обозначили интервала от 0 до x като константа $x = b$, интервалът от 0 до ξ в k е обозначен с константата a , предполагаемо (според манипулатора) имаща стойност различна от константата b .

Невъзможно е обаче ξ в k да има каквато и да е друга стойност, различна от $\xi = b$ (стойността, когато K и k са наложени в покой една върху друга и началата им съвпадат), защото когато впоследствие скоростта v се приложи върху k , тази скорост v се прилага равномерно върху всички точки на k по време на всеки етап от окончателното придобиване на скоростта v от k . Ако предположим, че по време на каквото и да е преместване на k стойността на ξ в k се променя и става различна от $\xi = b$, тогава това би означавало, че скоростта най-малкото на началото на k , или на точка ξ в k , е била различна от скоростта v , което противоречи на възприетата предпоставка, че координатната система, заедно с всички нейни части, се премества не с друга скорост, а точно със скоростта v .

За да добавим болка към страданието, бихме искали също така да отбележим, като предварително загатване към предстоящия анализ на погрешните трансформации на Лоренц, че дори при такова нарушаване на началните условия (т.е. неправилно допускане, че части от k биха могли да се движат със скорости, различни от приложената

скорост v), непреодолим факт е, че часовниците в началото 0 на k и в координатата ξ в k трябва да са били синхронни в момента $t = 0$. Тези два часовника трябва да показват едно и също време.

Освен това часовниците в началната точка 0 на k и в координатата ξ в k трябва да са били синхронни и по време на целия период на ускорение от скорост $v = 0$ до скорост v , тъй като тези часовници във всеки момент ще съвпадат пространствено със синхронните часовници, закрепени неподвижно към координатната система K .

По същия начин часовниците в началото 0 на k и в координатата ξ в k трябва да са синхронни по всяко време на преместването на k спрямо K с постоянна скорост v , защото, отново, тези часовници винаги ще съвпадат пространствено с часовниците, прикрепени неподвижно към K (часовници, които са в покой в K), които са синхронни. Току-що изразената абсолютна истина е обобщена в т.нар. **спасителен пояс на синхронността**, дефинирана за първи път в книгата на настоящия автор. озглавена *“Time is Absolute—Including an Extra Special Bonus: Manual How to Do Bad Science”* (timeisabsolute.org).

За разлика от това (добавяйки болка към страданието), когато стойността на координатата ξ в k се получава чрез трансформациите на Лоренц, резултатът е дори по-лош от това просто да не се спазва началното условие, изискващо всички точки от k да се движат със скорост v или да изпитват абсолютно еднакво ускорение, докато всички точки от k не постигнат преместване със скорост v .

Наистина, въпреки че при скорост $v = 0$ координатата ξ на система k има в K с абсолютна сигурност координатата $x = b$ (където, отново, времето е $t = 0$ в двете точки на отсечката b), съвсем погрешно,

според трансформациите на Лоренц, когато $v \neq 0$, времето в k в същата тази точка ξ е $t \neq 0$. Според Лоренцовите трансформации, време $t \neq 0$ е и в началото $\xi = 0$. Това е абсолютно невъзможно. Не е възможно да има два пространствено съвпадащи часовника, които да показват различни времена. Не е възможно пространствена точка, която има време $t = 0$ в даден момент, да има в същия момент и друго време $t \neq 0$. Не е възможно единият от двата пространствено съвпадащи часовника да се отнася към един момент от времето, а другият от тези два пространствено съвпадащи часовника да се отнася към друг момент от времето. Това невъзможно, драматично несъответствие на времената, което Лоренцовите трансформации извеждат, ще бъде илюстрирано с числен пример в последващия раздел, анализиращ измамата на Лоренцовите трансформации.

Ще повторим, че наистина, когато K и k са в покой, тогава във всеки момент пространствено съвпадащите точки на K и k ще бъдат синхронни. Сега, като си спомним, че всички часовници, които са в покой в K , са синхронни, е лесно да разберем, че всеки часовник, който е в покой в k , също ще бъде синхронен, както с всеки друг часовник в k , така и ще бъде синхронен с всеки от часовниците в покой в K ; при това те ще бъдат синхронни както по време на ускорението, така и когато k достигне постоянна скорост v спрямо K , защото във всеки момент всеки часовник, който е в покой в k , ще съвпада пространствено със синхронен часовник, неподвижно закрепен към K , което прави всеки часовник, който е в покой в k , синхронен с всеки друг часовник, който е в покой в k .

Но сега, като упражнение, нека се опитаме да обясним по друг начин защо x и ξ трябва да са еднакви за всяка скорост v на координатната система k . Макар и също

правилен, непосредственият алтернативен отговор на това, което вече обсъдихме, е, че двете точки—точка 0, където е началото на k , и точка, където е координатата ξ в k —се движат с нулева скорост една спрямо друга. Тоест, ако точката в началото 0 на k се движи със скорост v , точката, в която е координатата ξ в k , ще се движи със същата скорост v (това вече обсъдихме, като отбелязахме, че прилагането на скорост v по отношение на k означава, че въпросната скорост се предава еднакво на всяка една точка от k). Тези точки никога няма да изпитат ускорение една спрямо друга. Това важи за всяка стойност на v , като се започне от $v = 0$, по време на периода на ускорение, както и когато скоростта $v = \text{const}$ е окончателно установена. Също така, поради **спасителния пояс на синхронността**, никога часовникът в началото 0 на k няма да показва различно време от това, което показва часовникът в ξ , да не говорим за това часовникът в $\xi = a$ да показва различно време от часовника в $x = b$, както погрешно изчисляват трансформациите на Лоренц. Следователно трябва да се откажем и от предпазливото консервативно допускане, което направихме в илюстрациите, че $a \neq b$. Неизменната истина е обратната, а именно, че $a = b$.

Всяко разглеждане на физичен закон в k ,
включващ k -координати, трябва да
запазва тяхната постоянност.

От гореизложеното се достига до следният общ извод—ако по някаква далечна причина физичният закон в k трябва да се представи посредством координатите, характеризиращи K , тогава, дори и да се извърши такава замяна, тази замяна трябва да се съобразява с абсолютната

истина, че в пространствено и времево отношение тези координати трябва да запазят постоянството си в k . По-специално, те трябва да запазят независимостта си от скоростта v , с която K и k се преместват една спрямо друга. Няма абсолютно никакво основание да се очаква, че стойността на която и да е координата в k би могла да изпита какъвто и да е ефект, предизвикан от това дали има или няма обекти, които се движат извън k .

Координатата ξ не може също така да съдържа и негласно зависимост от v

Трябва да потвърдим горното и в случай, че някой се опитва да се изхитрява, като придава на координатите имплицитни зависимости. Абсолютна истина е, че няма абсолютно никакъв начин да се съгласим, че ξ негласно съдържа функция на v , ако такава илюзорна мисъл може да хрумне на някого. Това се видя от анализа по-горе, да не говорим, че това е абсолютната истина, наложена от условието на задачата, което е $\xi = const$. Не е необходимо да се напомня, че когато се приеме като условие на задачата, че даден параметър е константа, е невъзможно да се промени това приемане, като в процеса на решаване на задачата се предположи, че константата всъщност е променлива. Това първоначално условие относно постоянството на параметъра не може да бъде нарушено при развитието на “теорията”. По-долу ще споменем отново, като пряко следствие от **спасителния пояс на синхронността**, защо ξ не може да бъде и имплицитно функция на v .

С това приключва анализът на физически осъществимите представяния на координатите на k чрез

координатите на K , ако на някого му хрумне да се занимава с подобна тривиалност.

Трябва да повторим най-важното, а именно, че горепосоченият анализ ни подтикна да издигнем наблюдаваното постоянство на пространствените и времевите координати до пиедестала на общ принцип— **принципа на запазване на координатите**—абсолютен принцип, който трябва безусловно да се спазва, ако по някаква неизвестна причина на някого му хрумне да представя координатите на една координатна система чрез координатите на друга координатна система. Този извод ни налага да заключим недвусмислено, че подобно хрумване няма да ни донесе нищо ново и по-добре да не се занимаваме с него, както наистина е правила цялата истинска наука от времето на нейния основател Галилео Галилей.

Да не говорим за факта, че в истинската наука никога не се говори за две взаимно размествачи се координатни системи, а още по-малко за представяне на координатите на едната система чрез координатите на другата система. Истинската наука никога не отделя време за разсъждения върху взаимното преобразуване или трансформация на две координатни системи. За истинската наука никога не стои въпросът дали координатите се запазват или не (тя мълчаливо го приема за даденост, както ясно може да се подозира), просто защото истинската наука никога не разсъждава върху някой от своите закони, като изразява координатите в дадена координатна система чрез координати на друга координатна система, която може да претърпи или не преместване спрямо първата. Ако по някаква далечна причина такова преобразуване се окаже необходимо, то се счита за тривиален въпрос, който не заслужава никакво специално внимание. Когато се разглеждат координати като пространствената координата

x и времевата координата t , те винаги се разглеждат като координати на една координатна система, а именно на разглежданата координатна система. По-долу ще бъде казано малко повече за това отсъствие на координатни системи в реалната наука.

Неприятните и направо дразнещи идеи,
които тази книга трябва да обсъди,
защото тези тиранични идеи продължават
да държат света като заложник вече
повече от век

Трагедия за човечеството е не само това, че на някого му е хрумнало, че може да се случи нещо изключително, когато безпочвено си представя отклонения от принципа на относителността (принципа на запазване на координатите), но най-вече това, че подобни глупости са били набивани и сега агресивно се набиват в гърлото на обществото в продължение на повече от век.

Сега бавно ще преминем към онези грозни отклонения, които днес се налагат като норма и управляват по-голямата част от широко рекламираната “съвременна физика”, отравяйки с токсичния си дъх и всички останали сфери на обществото.

ЛОРЕНЦОВИТЕ ТРАНСФОРМАЦИИ

Нека започнем отново без заобиколки със следното—Лоренцовите трансформации са абсурд, който е нанесъл и нанася непоправими щети на света. Обсъждането

на Лоренцовите трансформации бих започнал с най-многозначителния факт, генерично свързан точно с доказване на абсурдността на въпросните трансформации, въпреки че връзката съвсем не е очевидна на пръв поглед. Този непреодолим факт се съдържа в това, че вече съм оборил окончателно “теорията” на относителността в книги като *Deception Governed by Absurdities—The Science of Today* (timeisabsolute.org/5.html), *Time is Absolute—With an Extra Special Bonus: Manual How to Do Bad Science* (timeisabsolute.org) и по-лесната за възприемане *Companion* (timeisabsolute.org/7.pdf) [2-4]. В тези книги показах, че въпросната “теория” не е нищо друго освен нагъл абсурд и символ на флагрантна пословична неуместност. Виновник за тази присъда не е нещо друго, а тъкмо така наречените трансформации на Лоренц.

Не е необходимо обаче да се доказва абсурдността на “теорията” на относителността, за да се заключи, че самите трансформации на Лоренц са абсурдни сами по себе си. Тяхната абсурдност е първопричината за всичко останало, с което те имат нещо общо. Въпросната абсурдност може да бъде установена веднага чрез пряк анализ на тези така наречени Лоренцови трансформации, преди всичко останало, в което те могат да участват.

За тези, които са нетърпеливи и искат да получат отговора веднага, ето го: Лоренцовите трансформации са абсурдни, защото нарушават **принципа за запазване на координатите**, който вече издигнахме като абсолютен принцип на физиката. По-конкретно, трансформациите на Лоренц погрешно предполагат, че координатите на дадена координатна система са функция на скоростите на други координатни системи, които са в процес на преместване относно разглежданата координатна система.

Погрешни корекции, водещи до трансформациите на Лоренц

По напълно нелепи причини, необосновано извличайки от тънкия въздух заключението, че дължината на едно тяло се било променяло по посока на движението му, са били приети погрешни корекции на вече обсъдените в първите страници преобразувания, корекции характеризиращи псевдо-математическия конструктор познат под наименованието Лоренцови трансформации, които разрушават математическата структура на самото понятие равенство като такова. Тези математически, да не говорим за физически, погрешни корекции, не водещи до нищо друго освен до абсурди, се използват до днес, като обхващат повече от век точно същата погрешност—погрешно е да се предполага, че физиката се била развила за повече от век и ако първоначално е имало проблеми с трансформациите на Лоренц, сега такива няма. Тези погрешни корекции, характерната черта на Лоренцовите трансформации, в точно същия им вид, в който ги познаваме сега, измъчват и интелектуално унижават света повече от век, чак до днес.

Произходът на трансформациите на Лоренц не представлява никакъв интерес

Не е нужно да се занимаваме с това как са се появили тези корекции и откъде са дошли. Произходът на трансформациите на Лоренц, колкото и странен да е той, не представлява никакъв интерес. Разказването на историята на глупостите няма никакъв смисъл. Това, което трябва да се знае, е само, че формата на трансформациите на Лоренц е абсолютно една и съща вече повече от век и винаги ще бъде една и съща—фундаментално погрешна и нелепа. Ето защо е

абсолютно невярно да се твърди извинително, че, видите ли, авторът на статията от 1905 г. може и да е допуснал някои грешки, които така или иначе съпътстват всяка човешка дейност, но физиката е претърпяла огромно развитие в продължение на един век и сега всичко е безупречно в основите си, отдавна доказано, включително и истинността на Лоренцовите трансформации. Както се вижда, нищо не би могло да бъде по-далеч от истината.

По този начин отново представяме погрешните трансформации, известни като трансформации на Лоренц, в точния им вид, както те са били известни и използвани през целия XX век, като днес са в пълна беззаконна изследователска сила в световните основни учебни и изследователски институции, въпреки тяхната незабавно доказуема погрешна природа, открита и демонстрирана вече в няколко книги на настоящия автор, например [2-4].

Но какво всъщност представляват тези Лоренцови трансформации и в какво се състои тяхната математическа и физическа несъстоятелност?

Да започнем с формулата на трансформациите на Лоренц отнасяща се до трансформацията на пространствената координата

Въпросната формула е в противовес на коректните “трансформации”, спазващи първоначалните условия за постоянство на дадените пространствени координати. Причината за това е, че пространственото уравнение на трансформациите на Лоренц съдържа допълнителен коефициент $\beta = \frac{1}{\sqrt{1-\frac{v^2}{c^2}}}$, където c е скоростта на светлината.

Това означава, че когато става въпрос за пространствената координата, вместо вече наблюдаваното правилно $\xi = (x - vt)$, имаме

$$\xi = \beta(x - vt) = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}(x - vt),$$

с коефициент $\beta = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$ поставен пред израза $x - vt$, който вече обсъдихме, като се твърди, че изразът с коефициент $\beta = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$ е правилната “трансформация”, т.е. че това е правилният начин да се изчисли пространствената координата ξ на координатната система k посредством координатите на координатната система K , когато k се премества относно K със скорост v .

Нелепостта на това допълнение се вижда веднага— пространствената координата ξ в k , която според началните условия трябва да остане постоянна, погрешно се превръща в пространствена координата, която е функция на скоростта v ,

$$\xi = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}(x - vt)$$

$$\xi = f_1(v) \cdot (x - vt)$$

$$\xi = f_1(v) \cdot \text{const} .$$

Сега, ако разгледаме горния пример, в който имаме $(x - vt) = a$ за всяка скорост v , ще получим

$$\xi = f_1(v) \cdot a,$$

или

$$\xi = f(v).$$

Както вече видяхме обаче, от математическа и физическа гледна точка е невъзможно постоянното разстояние $\xi = b$ от началото 0 на координатна система k да бъде функция на скоростта v на външна координатна система. Такова превръщане на координатата ξ във функция на v , най-малкото, нарушава началните условия на нашето наблюдение, което е $\xi = \text{const}$.

Осакатяване на времето—основната грешка на трансформациите на Лоренц

Вижте още как часовникът ви, който всъщност показва определено време в даден момент, ще бъде обезобразен от трансформациите на Лоренц и ще показва в един и същи момент безброй различни стойности на времето, в момента в който осъзнаете, че има милиони тела, които се движат наоколо с различни скорости. Всъщност времевата формула на трансформациите на Лоренц гласи

$$\tau = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \left(t - \frac{vx}{c^2} \right)$$

$$\tau = \beta \left(t - \frac{vx}{c^2} \right)$$

$$\tau = \varphi(v) \left(t - \frac{vx}{c^2} \right)$$

$$\tau = \Phi(v).$$

Трябва ли да се обсъжда горният идиотизъм? Не мисля, че трябва, дори и да е заел висшите ешелони на масовото разбиране. Ако човек се занимава с обсъждането на всяка изречена глупост, като горната, няма да има време да върши продуктивна работа.

Числен пример за трансформациите на Лоренц, осакатяващи понятието време

Въпреки това нека сега, просто за забавление, да илюстрираме фаталния недостатък на времевата формула на трансформациите на Лоренц с кратък числен пример.

За улеснение, нека приемем, че стойността на скоростта на светлината е

$$c = 1.$$

Тогава скоростта на k спрямо K в един случай може да се приеме за

$$v = 0.6c,$$

докато в друг случай за

$$v = 0.9c.$$

При това положение, за първия случай за коефициента β се получава стойността

$$\beta = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{(0.6c)^2}{c^2}}} = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{0.36c^2}{c^2}}} = \frac{1}{\sqrt{0.64}} = \frac{1}{0.8} = 1.25,$$

докато във втория случай за коефициента β се получава стойността

$$\beta = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{(0.9c)^2}{c^2}}} = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{0.81c^2}{c^2}}} = \frac{1}{\sqrt{0.19}} = \frac{1}{0.436} = 2.29.$$

Вследствие на това, за $x = 1$ и $t = 0$ за $v = 0.6c$ се получава:

$$\tau = \beta \left(t - \frac{vx}{c^2} \right) = 1.25 \left(0 - \frac{0.6c \cdot 1}{1^2} \right) = -0.75$$

докато за $x = 1$ и същото $t = 0$ за $v = 0.9c$ се получава:

$$\tau = \beta \left(t - \frac{vx}{c^2} \right) = 2.29 \left(0 - \frac{0.9c \cdot 1}{1^2} \right) = -1.125.$$

Абсолютно невъзможно е обаче часовник в k , който пространствено съвпада с часовник в K , показващ на циферблата си времето $t = 0$, да показва на циферблата си и друго, различно време, да не говорим за това, да показва на циферблата си две различни времена в един и същи момент, в този случай $\tau = -0.75$ и $\tau = -1.125$. Нека повторим това още веднъж—абсолютно невъзможно е часовник в K да показва време $\tau = -0.75$, когато този часовник пространствено съвпада с часовник в K , показващ на циферблата си време $\tau = 0$. Не е възможно също така часовник, пространствено съвпадащ с часовник в K , който показва на циферблата си време $\tau = 0$, да показва време $\tau = -1.125$, да не говорим за двете $\tau = -0.75$ и $\tau = -1.125$, видиш ли, защото две различни външни координатни

системи се били премествали с две различни скорости v спрямо него.

По този начин, освен че не е възможно два пространствено съвпадащи часовника да не са синхронни—такава невъзможна липса на синхронност на два пространствено съвпадащи часовника погрешно следва от трансформациите на Лоренц—но от тези трансформации на Лоренц следва нещо още по-абсурдно, сякаш може да се измисли нещо по-абсурдно от предположението, че дадена точка в дадена координатна система може да се характеризира едновременно с две различни времена. Безумията, произтичащи от трансформациите на Лоренц, обаче нямат край. Наистина, докато гледате часовника си, вие виждате на неговия циферблат само едно положение на стрелките му. От трансформациите на Лоренц обаче следва, че не по-рано от момента, в който осъзнаем, че около нас има хиляди координатни системи, които се преместват с различни скорости, циферблатът на часовника ни би трябвало да побеснее, показвайки наведнъж хиляди различни положения на стрелките на часовника върху циферблата му. С други думи, докато забравяйки за съществуването на координатни системи, които се движат около нас, нашият часовник би показвал едно-единствено положение на стрелките си на циферблата, при самото внезапно осъзнаване, че около нас има безброй тела, които се разместват с различни скорости, нашият часовник, съгласно трансформациите на Лоренц, трябва да покаже наведнъж всички видове различни положения на стрелките си на циферблата. Може би няма да е пресилено да се смята, че подобен резултат от една “теория” трябва да заема челно място в скалата на ирационалността.

Книгата на настоящия автор, озаглавена “*Time is Absolute—Including an Extra Special Bonus: Manual How to*

Do Bad Science” (timeisabsolute.org) предлага един непреодолим инструмент за излизане от това объркване— **спасителният пояс на синхронността**.

Между другото, спасителният пояс на синхронността е полезна за разрешаване на всяко объркване по отношение на аргументите, произтичащи от фигурите в книгата “*Companion ...*” (timeisabsolute.org/7.pdf)—фигури 1 до 3 тук.

Националният герой и представата за време

Сега можем да се откъснем за малко от темата с една кратка популярна сентенция, която коментира времето. Когато на един български национален герой се приписва, че е казал “времето е в нас и ние сме във времето”, усилието е насочено към възприемане на времето в неговия истински, физически смисъл, а не като метафора, каквато трябва да е била целта, ако този цитат изречен от революционера има смисъл (освен ако не се има предвид тривиалната мисъл, че времето не може да бъде спряно). Но, какво е имал предвид националният герой (ако приемем, че действително е изрекъл тези думи)? Това, че “то (времето) ни обръща и ние обръщаме него”, означава, че обществените условия, общността в нагласите си, морала, миросгледа на всички хора в една обособена област, на местно ниво, и дори това, което е в целия свят, в глобален мащаб, и неговите видими и невидими влияния, не са извън всеки от нас и реципрочно ние не сме извън тези влияния. Тези фактори и произтичащите от тях промени засягат всеки един от нас поотделно. Това трябва да е очевидно. Да помислим,

например, за морала и драстичните промени, които той е претърпял само през последния век.

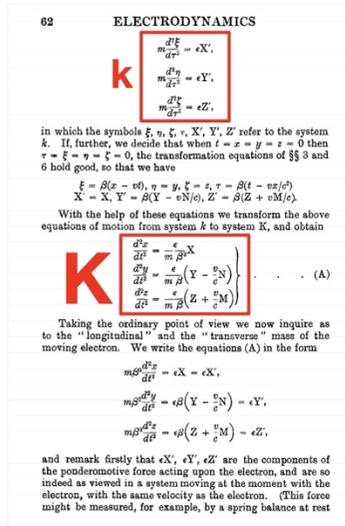
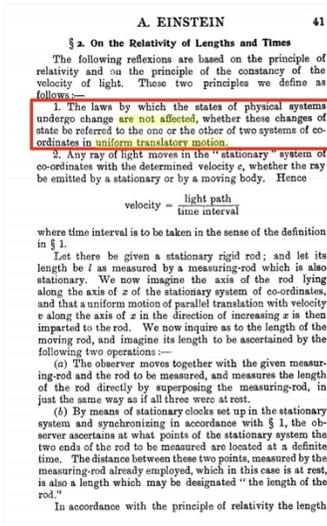
Но промените в дадена субстанция, в средата, в която живеят хората, изразяват само промени в техните собствени свойства, дължащи се на вътрешни причини, които нямат нищо общо с времето като такова. Времето е само параметър по отношение на който се съди за тези промени. Така че промените на един обект с течение на времето съвсем не означават, че друг обект ще претърпи промени за същия период от време. Също така не означава, че видимите промени на даден обект или обстоятелства показват, че те влияят на времето, въпреки че тези промени могат да се използват като “часовници”, измерващи времето. Има колкото искаме примери за това. Един камък не претърпява никакви промени с течение на времето, когато един плод, оставен сам на себе си на въздух, се разваля.

Повече по този въпрос може да се прочете в “Time is Absolute. Including the Extra Special Bonus—Manual How to Do Bad Science” (timeisabsolute.org).

СПЕСТЯВАНЕ НА ВРЕМЕ И УСИЛИЯ— катастрофата, причинена от трансформациите на Лоренц, се вижда веднага

Това, което следва вече беше споменато, цитирайки предишни книги на настоящия автор, но изглежда няма да е излишно да го припомним по-подробно. Ползвайки се от доказаното във въпросните предишни книги, се установява, че, ако искаме да избегнем горната дълга, но тривиална

дискусия и искаме да видим проблема веднага, без много усилия, непосредственият начин да се убедим в погрешността на Лоренцовите трансформации се предоставя от така наречената “теория” на относителността, в която именно Лоренцовите трансформации са причината за нейния колапс. Заради трансформациите на Лоренц “теорията” на относителността се обезсилва още на страниците на собствения си основополагащ документ от 1905 г. [1]. Така, въпреки че в цялата настояща книга показваме погрешността на Лоренцовите трансформации с помощта на собствените им елементи, тук ще повторим непосредствената илюстрация на фаталния ефект, който тези трансформации имат, незабавно обезсилвайки нещо, известно като “теория” на относителността, погрешно смятано за най-великата научна теория, която съществува. Всъщност използването на споменатата “теория” като средство за незабавно доказване, че трансформациите на Лоренц са погрешни, е единствената полза, която някой в науката може да има от “теорията” на относителността.

Фиг. 1. Катастрофален абсурд, който с един замах отхвърля “теорията” на относителността. Стр. 41 от [1] с постулат, обозначен с “1.”, който изрично разпорежда, че едни и същи физически закони, отнасящи се до две инерциални системи, не се засягат (принцип на относителността). Обратно на стр. 64 от [1], този постулат (принципът на относителността) е демонстративно грубо нарушен—един и същ физичен закон, отнасящ се до координатна система K, бива засегнат в резултат на прилагането на Лоренцовите трансформации. Физическият “закон”, създаден след прилагането на Лоренцовите трансформации, съдържа скорост v , докато действителният, първоначалният физически закон, физическият закон, отнесен към координатна система k , не съдържа скорост v .

ELECTRODYNAMICS

$$\begin{matrix} \frac{1}{c} \frac{\partial X}{\partial t} & \frac{\partial N}{\partial y} & \frac{\partial M}{\partial z} & \frac{1}{c} \frac{\partial L}{\partial t} & \frac{\partial Y}{\partial z} & \frac{\partial Z}{\partial y} \\ \frac{1}{c} \frac{\partial Y}{\partial t} & \frac{\partial L}{\partial z} & \frac{\partial N}{\partial x} & \frac{1}{c} \frac{\partial M}{\partial t} & \frac{\partial Z}{\partial x} & \frac{\partial X}{\partial z} \\ \frac{1}{c} \frac{\partial Z}{\partial t} & \frac{\partial M}{\partial x} & \frac{\partial L}{\partial y} & \frac{1}{c} \frac{\partial N}{\partial t} & \frac{\partial X}{\partial y} & \frac{\partial Y}{\partial x} \end{matrix}$$

where (X, Y, Z) denotes the vector of the electric force, and (L, M, N) that of the magnetic force.

If we apply to these equations the transformation developed in § 3, by referring the electromagnetic processes to the system of co-ordinates there introduced, moving with the velocity v , we obtain the equations

$$\begin{matrix} \frac{1}{c} \frac{\partial X}{\partial t} - \frac{\partial}{\partial y} (\beta(N - \frac{v}{c}Y)) & - \frac{\partial}{\partial z} (\beta(M + \frac{v}{c}Z)) \\ \frac{1}{c} \frac{\partial}{\partial t} (\beta(Y - \frac{v}{c}N)) & = \frac{\partial L}{\partial z} & - \frac{\partial}{\partial z} (\beta(N - \frac{v}{c}Y)) \\ \frac{1}{c} \frac{\partial}{\partial t} (\beta(Z + \frac{v}{c}M)) & = \frac{\partial}{\partial z} (\beta(M + \frac{v}{c}Z)) & - \frac{\partial L}{\partial y} \\ & \frac{1}{c} \frac{\partial L}{\partial t} - \frac{\partial}{\partial z} (\beta(Y - \frac{v}{c}N)) & - \frac{\partial}{\partial y} (\beta(Z + \frac{v}{c}M)) \\ \frac{1}{c} \frac{\partial}{\partial t} (\beta(M + \frac{v}{c}Z)) & = \frac{\partial}{\partial z} (\beta(Z + \frac{v}{c}M)) & - \frac{\partial X}{\partial z} \\ \frac{1}{c} \frac{\partial}{\partial t} (\beta(N - \frac{v}{c}Y)) & = \frac{\partial X}{\partial y} & - \frac{\partial}{\partial z} (\beta(Y - \frac{v}{c}N)) \end{matrix}$$

where

$$\beta = 1/\sqrt{1 - v^2/c^2}$$

Now the principle of relativity requires that if the Maxwell-Hertz equations for empty space hold good in system K, they also hold good in system k ; that is to say that the vectors of the electric and the magnetic force— (X, Y, Z) and (L, M, N) —of the moving system k , which are defined by their ponderomotive effects on electric or magnetic masses respectively, satisfy the following equations:—

A. EINSTEIN

$$\begin{matrix} \frac{1}{c} \frac{\partial X'}{\partial t'} & = \frac{\partial N'}{\partial y'} & - \frac{\partial M'}{\partial z'} & \frac{1}{c} \frac{\partial L'}{\partial t'} & = \frac{\partial Y'}{\partial z'} & - \frac{\partial Z'}{\partial y'} \\ \frac{1}{c} \frac{\partial Y'}{\partial t'} & = \frac{\partial L'}{\partial z'} & - \frac{\partial N'}{\partial x'} & \frac{1}{c} \frac{\partial M'}{\partial t'} & = \frac{\partial Z'}{\partial x'} & - \frac{\partial X'}{\partial z'} \\ \frac{1}{c} \frac{\partial Z'}{\partial t'} & = \frac{\partial M'}{\partial x'} & - \frac{\partial L'}{\partial y'} & \frac{1}{c} \frac{\partial N'}{\partial t'} & = \frac{\partial X'}{\partial y'} & - \frac{\partial Y'}{\partial x'} \end{matrix}$$

Evidently the two systems of equations found for system k must express exactly the same thing, since both systems of equations are equivalent to the Maxwell-Hertz equations for system K. Since, further, the equations of the two systems agree, with the exception of the symbols for the vectors, it follows that the functions occurring in the systems of equations at corresponding places must agree, with the exception of a factor $\psi(v)$, which is common for all functions of the one system of equations, and is independent of x, y, z and t but depends upon v . Thus we have the relations

$$\begin{matrix} X' & = & \psi(v)X, & L' & = & \psi(v)L, \\ Y' & = & \psi(v)\beta(Y - \frac{v}{c}N), & M' & = & \psi(v)\beta(M + \frac{v}{c}Z), \\ Z' & = & \psi(v)\beta(Z + \frac{v}{c}M), & N' & = & \psi(v)\beta(N - \frac{v}{c}Y). \end{matrix}$$

If we now form the reciprocal of this system of equations, firstly by solving the equations just obtained, and secondly by applying the equations to the inverse transformation (from k to K), which is characterized by the velocity $-v$, it follows, when we consider that the two systems of equations thus obtained must be identical, that $\psi(v)\psi(-v) = 1$. Further, from reasons of symmetry * $\psi(v) = \psi(-v)$, and therefore

$$\psi(v) = 1,$$

and our equations assume the form

* If, for example, $X = Y = Z = L = M = 0$, and $N \neq 0$, then from reasons of symmetry it is clear that when v changes sign without changing its numerical value, Y' must also change sign without changing its numerical value.

Фиг. 2. Друг пример за лъжа в [1]—стр. 53 гласи: “Очевидно двете системи уравнения [втората и третата система уравнения в § 6 на [1]—забележка моя, ВХрН], намерени за системата k , трябва да изразяват точно едно и също нещо”. Тези две системи уравнения обаче очевидно не изразяват едно и също нещо, да не говорим за “точно едно и също нещо”—втората система уравнения в §6 на [1] съдържа скорост v , докато третата система уравнения в §6 на [1] не съдържа скорост v . Тези две системи уравнения се различават една от друга и обявяването им за еднакви не ги прави такива. Също така не е вярно, че “и двете

система уравнения са еквивалентни на уравненията на Максвел-Херц за системата К". Точно обратното, уравненията на Максвел-Херц за системата К, разглеждани като първата група уравнения в §6 на [1] (стр.52), не съдържат скорост v , докато втората група уравнения в §6 на [1] (стр.52) съдържат скорост v . Следователно е лъжа, че втората група уравнения в §6 на [1] е еквивалентна на уравненията на Максвел-Херц за системата К, включваща първата група уравнения в §6 на [1].

A. EINSTEIN 61

ant law may easily be deduced from the developed equations: If an electrically charged body is in motion anywhere in space without altering its charge when regarded from a system of co-ordinates moving with the body, its charge also remains—when regarded from the "stationary" system K—constant.

§ 10. Dynamics of the Slowly Accelerated Electron

Let there be in motion in an electromagnetic field an electrically charged particle (in the sequel called an "electron"), for the law of motion of which we assume as follows:—

If the electron is at rest at a given epoch, the moment of the electron ensues in the next instant of time according to the equations

$$m \frac{d^2x}{dt^2} = eX$$

$$m \frac{d^2y}{dt^2} = eY$$

$$m \frac{d^2z}{dt^2} = eZ$$

Catastrophic absurdity!

Einstein's relativity derives that one body in one system obeys two different laws of motion at the same time.

where x, y, z denote the co-ordinates of the electron, and m the mass of the electron, as long as its motion is slow.

Now, secondly, let the velocity of the electron at a given epoch be v . We seek the law of motion of the electron in the immediately ensuing instants of time.

Without affecting the general character of our considerations, we may and will assume that the electron, at the moment when we give it our attention, is at the origin of the co-ordinates, and moves with the velocity v along the axis of X of the system K. It is then clear that at the given moment ($t = 0$) the electron is at rest relatively to a system of co-ordinates which is in parallel motion with velocity v along the axis of X.

From the above assumption, in combination with the principle of relativity, it is clear that in the immediately ensuing time (for small values of t) the electron, viewed from the system k , moves in accordance with the equations

62 ELECTRODYNAMICS

$$m \frac{d^2\xi}{dt^2} = eX'$$

$$m \frac{d^2\eta}{dt^2} = eY'$$

$$m \frac{d^2\zeta}{dt^2} = eZ'$$

in which the symbols $\xi, \eta, \zeta, X', Y', Z'$ refer to the system k . If, further, we decide that, when $t = x = y = z = 0$ then $\tau = \xi = \eta = \zeta = 0$, the transformation equations of §§ 3 and 6 hold good, so that we have

$$\xi = \beta(x - vt), \eta = y, \zeta = z, \tau = \beta(t - vx/c^2)$$

$$X' = X, Y' = \beta(Y - vN(t)), Z' = \beta(Z + vM(t))$$

With the help of these equations we transform the above equations of motion from the system k to system K, and obtain

$$\left. \begin{aligned} m \frac{d^2x}{dt^2} &= \frac{e}{m\beta} X \\ \frac{dy}{dt} &= \frac{e}{m\beta} (Y - vN) \\ \frac{d^2z}{dt^2} &= \frac{e}{m\beta} (Z + vM) \end{aligned} \right\} \dots (A)$$

Taking the ordinary point of view we now inquire as to the "longitudinal" and the "transverse" mass of the moving electron. We write the equations (A) in the form

$$m \frac{d^2x}{dt^2} = eX = eX'$$

$$m \frac{d^2y}{dt^2} = e\beta(Y - vN) = eY'$$

$$m \frac{d^2z}{dt^2} = e\beta(Z + vM) = eZ'$$

and remark firstly that X', Y', Z' are the components of the ponderomotive force acting upon the electron, and are so indeed as viewed in a system moving at the moment with the electron, with the same velocity as the electron. (This force might be measured, for example, by a spring balance at rest

Фиг. 3. В § 10 на [1] заблуждаващо се възприема неправилното разбиране, че покой и равномерно транслационно преместване са две различни състояния на едно тяло. Те не са такива. Те са едно и също състояние. Подлата заблуда, заблуда, илюстрирана на фиг. 3, се състои в това, че в момента $t = 0$ системата k , както при $v = 0.6c$, така и при $v = 0.9c$, е в различно състояние от състоянието на системата k в покой, при $v = 0$, по отношение на К. Напротив, според принципа на относителността, дефиниран за първи път от Галилей, в нито един от случаите координатната система k не е в различно състояние спрямо координатната система К. Повече обяснения в текста.

Тези зашеметяващи, катастрофални страници трябва да бъдат цитирани всеки път, когато някой има наглостта да спомене "теорията" на относителността или

някоя от нейните рожби в научен контекст, а още по-малко да смята нейния автор за авторитет в каквато и да било област.

Разбирането на катастрофалния характер на “теорията” на относителността, което следва от представените фигури не изисква абсолютно никакви допълнителни интелектуални усилия. Анализът на представените фигури, по силите на всеки средноинтелигентен човек, без да разчита на рецензиране, което е олицетворение на корупцията, или на експерти, корумпирани без изключение, е всичко, което трябва да се каже и покаже, за да се докаже недвусмислено абсурдността на “теорията” на относителността и всички нейни изчадия. Никакво криене зад т.нар. пространство на Минковски, тензори, жестоко корумпираната система за рецензиране, създадена, за да предпази статуквото от корекция, независимо колко заслужена е тази корекция или отхвърляне, или каквото и да е използване на тази система по какъвто и да е друг начин, не може да спаси така наречената “теория” на относителността и нейните порочни отрочета—космология, пространство-време, обща теория, черни дупки, голям взрив, теории на струните, основи на физиката на високите енергии и физиката на елементарните частици, гравитационни вълни, ако трябва да назоваваме някои от тях—от категорично отхвърляне. Интернетът дава лъч надежда. Човек може само да си представи какво е било предишното състояние на нещата (особено тези, които не са живели при стария ред на пълен контрол върху интелектуалния обмен), когато човек е бил в задънена улица, без никой да може да го чуе. Днес, благодарение на интернет, световното общество е присъвместно изложено на текстове като този тук, лесно достъпни в публичното пространство от всеки край на земята. Това обезсилва

твърдението на когото и да било, че не знае за текстове подобни на този тук и следователно, че незнанието трябва да му служи като оправдание, че не предприема действия срещу интелектуалното благо обсъждано в тези текстове. Връзката между катастрофата, дължаща се на трансформациите на Лоренц, разкрита на горните фигури 1-3 и тези подигравки с науката е пряка.

Ето защо всички допълнителни обяснения по-надолу се правят не защото в тази пародия на наука има нещо, което заслужава повече обсъждане, а единствено за онези, които проявяват любопитство към подробностите за това как е могло да се стигне до тази подигравка.

Фигури, които дават на всеки манипулатор заслуженото

Горните три фигури, всяка от които сама по себе си е пагубна за “теорията” на относителността, блокират от различни страни различните заобикаляния, които адептите се опитват да приложат в отчаянието си да спасят абсурдната “теория” на относителността.

По този начин, ако адвокатът на “теорията” на относителността смята, че е намерил успокоение, заблуждавайки се, че е съставил отговор, който сякаш защитава “теорията” от поражението, понесено от една от представените фигури, следващата фигура безмилостно развенчава тази заблуда и на свой ред унищожават самата “теория”, защото катастрофата на “теорията” на относителността не може да бъде обяснена с предишния аргумент, колкото и фалшив да е той в действителност, приложен към следващата фигура.

Така, ако някой се опита да внуши, че Фиг. 3 се отнася за две различни състояния на електрона, както измамно се опитва да направи авторът на [1]

(Наистина, вж. § 10 от статията от 1905 г.

От една страна се чете: “Ако електронът е в покой в дадена епоха”,

а от друга се чете също така, че: “Сега, от друга страна, нека скоростта на електрона в дадена епоха е v .”

от което подло се прави погрешният извод, че следователно било естествено да има наблюдаваната разлика между формулите на физичния закон в К—формула 1 и формула 4 на Фиг. 3),

тогава подобен опит е невалиден, не само защото по време на равномерно транслационно преместване това преместване не е движение, но и е равнозначно на покой, както ни учи най-голямото откритие на Галилей (за разлика от Аристотел, който е смятал, че всяко движение е оперативно). Галилей открива, че равномерното транслационно движение не е оперативно и е равнозначно на покой, въпреки думата “движение” в името му.

Горното предположение за две различни състояния също отпада, щом се види Фиг. 1. На Фиг. 1 не е казана нито дума, нито дума не изразява никакво съмнение, че разглежданата фигура се занимава с едно-единствено състояние на електрона, а именно състояние, при което електронът k само се премества със скорост v спрямо К (отново—електронът не се движи и затова не казваме, че електронът се “движи”, а казваме, че се “премества”; за да се движи електронът, скоростта v трябва да е $v \neq const$, което в случая не е така; в този случай $v = const$). Въпреки това, тъй като електронът се намира само в едно състояние, а именно в състояние на преместване, на Фиг. 1 виждаме точно същото нарушение на принципа на

относителността—принцип, открит от Галилей, който представлява абсолютна истина и който авторът на статията [1] от 1905 г. не е имал друг избор, освен да приеме като първи постулат на своята “теория”. Между другото, авторът на статията от 1905 г. дори не е имал нужда да обявява принципа на относителността като отделен постулат на своята “теория”, сякаш това е някакъв негов оригинален принос. Авторът на статията от 1905 г. така или иначе е трябвало да спазва принципа на относителността, подчинявайки се на този принцип като на неоспорим природен закон. За съжаление, авторът на статията от 1905 г. не само изглежда, че претендира за фалшиво авторство на този принцип, но на всичкото отгоре незабавно прибъгва до нарушаване на този абсолютен природен закон—в грубо нарушение на принципа на относителността, задължаващ да не се засяга физическият закон, отнесен към K и k . В статията от 1905 г. наборът от уравнения на Фиг. 1, посочен като отнасящ се към K , съдържа скорост v , докато наборът от уравнения, посочен като отнасящ се към k , не съдържа скорост v —в нарушение на принципа на относителността физическият закон (получен в резултат на прилагане на Лоренцовите трансформации), посочен като отнасящ се към K , е повлиян, което е катастрофа за “теорията” на относителността, което принуждава тази “теория” да се присъедини към отпадналите, отхвърлени, остарели теории в науката. На всичкото отгоре “правилните” остарели теории в науката са намерили своя път извън науката поради естествения процес на усъвършенстване на човешката мисъл. За разлика от тях абсурдната “теория” на относителността е била агресивно наложена на науката в противовес на естественото развитие на човешката мисъл. Следователно отстраняването на “теорията” на относителността трябва да стане позорно, като някакъв

умишлено внушен нюанс, като някаква мерзка издънка, насилствено присадена върху тялото на науката, скандално издигаща тази умишлено присадена чиста лудост като творение на гений.

Между другото, ако трябва да се задълбочим още повече във Фиг. 3, ще зададем следния въпрос—ако на Фиг. 3 първата група уравнения се отнася за състояние, при което “електронът е в покой в дадена епоха” и следователно си представяме, че можем да разглеждаме покоя като едно отделно състояние на електрона, тогава откъде идва втората група уравнения, при която “скоростта на електрона в дадена епоха е v ”, ако наистина си представяме, че преместването с постоянна скорост v (електронът е в равномерно транслационно преместване) е някакво друго състояние на електрона, различно от покоя? Отговор—вторият набор уравнения идва “От горното предположение [а именно, че “скоростта на електрона в дадена епоха е v ”], в комбинация с принципа на относителността”, както ясно заявява самият автор на статията [1] от 1905 г. Следователно втората група уравнения, групата уравнения, отнесена към преместващата се k , не би могла да дойде от никъде другаде, освен от първата група уравнения, отнесена към $K—k$ се премества със скорост v спрямо K , като по този начин, противно на инсинуативната измама на автора на статията от 1905 г., K , с отнесена към нея система от уравнения 1, се намира в същото състояние като K , към която е отнесена системата уравнения 4. Системата от уравнения 1 и системата от уравнения 4 се отнасят до абсолютно едно и също състояние на този единствен електрон k по отношение на K . Уви, както се вижда от § 10 на статията от 1905 г., напротив, “теорията” на относителността позорно ни натрапва абсурдния, обиден за интелекта на читателя, лъжлив извод, че едно тяло в една система може да се

подчинява едновременно на два различни закона за движение—очевидна безсмислица, издигната като най-голямото откритие на всички времена.

Неуспехът на Лоренцовите трансформации разбива “теорията” на относителността още в първите мигове на нейното създаване през 1905 г. и я изкоренява категорично и недвусмислено от науката чрез собствените ѝ похвати, които характеризират посочената абсурдна “теория”. Нещо повече, абсурдността на Лоренцовите трансформации, доказана с настоящия документ, както и в предишните трудове на настоящия автор, е решаващ маркер за провала на всяка теория, която ги използва като своя основа. Така че не е вярно, че има разработки като общата “теория” на относителността, които могат да оцелеят след абсурдността на Лоренцовите трансформации, хвърляйки прах в очите на четящите, че, видите ли, по-нататъшното развитие на “теорията” на относителността, под формата на обща “теория” на относителността, не се ограничавало до Лоренцовите трансформации. Не само че трансформациите на Лоренц са съществена част от общата “теория” на относителността, но общата “теория” на относителността не може да съществува по никакъв начин без трансформациите на Лоренц, ако някой реши да ги премахне поради тяхната абсурдност, надявайки се, че ще останат елементи, които все пак ще я поддържат като научна теория. Абсолютно не е вярно, че общата “теория” на относителността не се опира на трансформациите на Лоренц, и затова дори ако трансформациите на Лоренц са абсурдни, това не означавало непременно, че общата “теория” на относителността е абсурдна. Напротив, това означава само следното—тъй като трансформациите на Лоренц са абсурдни и те съставляват гръбнака и на така наречената обща “теория” на относителността, то самата

обща “теория” на относителността е абсурд в своята цялост. Никакви шеги за това, че общата “теория” на относителността се основава на трансформациите на Лоренц, но не се ограничавала само с тях, нямат смисъл. Не съществува обща “теория” на относителността с премахнати трансформации на Лоренц. Точка. Абсолютно не е вярно, че теорията на относителността е много по-широка рамка, рамка, която така или иначе има смисъл, въпреки че нейната съществена част, трансформациите на Лоренц, са абсурд, защото включвала други принципи и уравнения, като принципа на еквивалентността, полевите уравнения на общата теория на относителността и уравненията на движението. Точно обратното—след като е установено, че трансформациите на Лоренц са абсурдни, както е направено с настоящия документ и с предишни трудове на настоящия автор, е напълно без значение дали други принципи и уравнения, за които се твърди, че се включват в общата “теория”, като принципа на еквивалентност, полевите уравнения на общата теория на относителността и уравненията на движението, се основават на трансформациите на Лоренц. Тези уравнения сами по себе си, каквато и да е тяхната валидност, не правят общата “теория” на относителността валидна научна теория, чиято съществена част—трансформациите на Лоренц—е абсурдна. Общата “теория” на относителността е катастрофален провал още преди да се предприемат каквито и са експериментални усилия за проверката ѝ, и нито една от останалите ѝ части, каквито и да са те, не може да се използва за изготвяне на прогнози за поведението на обектите в различни ситуации. Същото се отнася и за всички потомства, основани на абсурдните трансформации на Лоренц. Трябва да го изпишем отново толкова ясно, колкото може да бъде ясно, че не може да има “теория” на

относителността във всичките ѝ въображаеми варианти и пермутации, специална, обща или каквато и да е друга, без трансформациите на Лоренц, които са абсурди, ерго, не може да има “теория” на относителността изобщо, казано ясно и просто. Освен това всички космологични ефекти, като черни дупки, тъмна материя, голям взрив, гравитационни вълни, Хигс бозон, пространство-време, теории на струните и всичко, което също може да се измисли, свързано с трансформациите на Лоренц, е за храна на птиците. Всичко това трябва да бъде изтрито от радарата на човечеството и колкото по-скоро това стане, толкова по-добре. В противен случай всички сме обречени да потънем в това тинесто бласто на научната пародия.

Правилно отнасяне (с помощта на “принципа на относителността”) на даден физичен закон към едната или другата от две инерциални системи

Както се вижда, правилно приложена, “трансформирана” форма на уравненията на Максвел от K в k само променя символите, които се използват за записване на координатите, за да могат тези координати да съответстват на координатите на съответната система— x , y , z и t в K , съответно, ξ , η , ζ и τ в k . Във всички останали аспекти формата на физическия закон се запазва. Физическият закон не е засегнат, в съответствие с абсолютния закон—“принципа на относителността”, открит от Галилей, когато става въпрос за две инерциални координатни системи; т.е. за координатни системи, които са в покой една спрямо друга, или за координатни системи,

които са в равномерно транслационно преместване на едната по отношение на другата, което е сходно с покой.

За тези които проявяват интерес, тук показваме пряка илюстрация на точното място, където се появява за пръв път принципът на относителността. На Фиг. 4 е представена заглавната страница на основополагащата книга на Галилео Галилей, а на Фиг. 5 са показани страниците от книгата, въвеждащи принципа на относителността.

GALILEO GALILEI

Dialogue Concerning
the Two Chief World
Systems—Ptolemaic &
Copernican *translated*
by Stillman Drake, fore-
word by Albert Einstein

SECOND EDITION

UNIVERSITY OF CALIFORNIA PRESS
BERKELEY AND LOS ANGELES 1967

Фиг. 4. Заглавна страница на фундаменталния труд на Галилео Галилей “Диалог относно двете основни световни системи—птолемеевата и коперниковата”, съдържащ първото упоменаване на принципа на относителността.

SALV. Your having more trouble with this objection than with the others seems to me to depend upon birds being animate, and thereby being able to use force at will against the original inherent motion of terrestrial objects. In just the same way, we see them fly upward when they are alive; a motion impossible to them as heavy bodies, so that when dead they can only fall downward. From this you assume that the causes which hold for all other sorts of projectiles previously discussed cannot hold for birds. Well, this is true enough, Sagredo; and because it is true we do not see other projectiles do what birds do; for if you drop a dead bird and a live one from the top of a tower, the dead one will do the same as a stone: that is, it will follow first the general diurnal motion, and then the motion downward, being heavy. But as to the live bird, the diurnal motion always remaining in it, what is to prevent it from sending itself by the beating of its wings to whatever point of the compass it pleases? And such a new motion being its own, and not being shared by us, it must make itself noticeable. If the bird moves off toward the west in its flight, what is there to prevent it from returning once more to the tower by means of a similar beating of its wings? For after all, its leaving toward the west in flight was nothing but the subtraction of a single degree from, say, ten degrees of diurnal motion, so that nine degrees remain to it while it is flying. And if it alighted on the earth, the common ten would return to it; to this it could add one by flying toward the east, and with the doves it could return to the tower. In sum, when we consider well and reflect more closely upon the effects of flight in birds, these do not differ in any way from those of projectiles directed toward any part of the earth, except that the latter are moved by an external source and the former by an internal principle.

Argument taken from the flight of birds against the earth's motion is resolved.

Experiment which alone shows the nullity of all those supposed against the motion of the earth.

For a final indication of the nullity of the experiments brought forth, this seems to me the place to show you a way to test them, all very easily. Shut yourself up with some friend in the main cabin below decks on some large ship, and have with you there some flies, butterflies, and other small flying animals. Have a large bowl of water with some fish in it; hang up a bottle that empties drop by drop into a wide vessel beneath it. With the ship standing still, observe carefully how the little animals fly with equal speed to all sides of the cabin. The fish swim indifferently in all directions; the drops fall into the vessel beneath;

and, in throwing something to your friend, you need throw it no more strongly in one direction than another, the distances being equal; jumping with your feet together, you pass equal spaces in every direction. When you have observed all these things carefully, (though there is no doubt that when the ship is standing still everything must happen in this way), have the ship proceed with any speed you like, so long as the motion is uniform and not fluctuating this way and that. You will discover not the least change in all the effects named, nor could you tell from any of them whether the ship was moving or standing still. In jumping, you will pass on the floor the same spaces as before, nor will you make larger jumps toward the stern than toward the prow even though the ship is moving quite rapidly, despite the fact that during the time that you are in the air the floor under you will be going in a direction opposite to your jump. In throwing something to your companion, you will need no more force to get it to him whether he is in the direction of the bow or the stern, with yourself situated opposite. The droplets will fall as before into the vessel beneath without dropping toward the stern, although while the drops are in the air the ship runs many spans. The fish in their water will swim toward the front of their bowl with no more effort than toward the back, and will go with equal ease to bait placed anywhere around the edges of the bowl. Finally the butterflies and flies will continue their flights indifferently toward every side, nor will it ever happen that they are concentrated toward the stern, as if tired out from keeping up with the course of the ship, from which they will have been separated during long intervals by keeping themselves in the air. And if smoke is made by burning some incense, it will be seen going up in the form of a little cloud, remaining still and moving no more toward one side than the other. The cause of all these correspondences of effects is the fact that the ship's motion is common to all the things contained in it, and to the air also. That is why I said you should be below decks; for if this took place above in the open air, which would not follow the course of the ship, more or less noticeable differences would be seen in some of the effects noted. No doubt the smoke would fall as much behind as the air itself. The flies likewise, and the butterflies, held back by the air, would be unable to follow the ship's motion if they were separated from it by a perceptible distance. But keeping them

Фиг. 5. Прочутият “Кораб на Галилей” с нагледна илюстрация на открития в него принцип на относителността.

Споделяне, правилно разбрано—следвайки горното времето се споделя между двете координатни системи K и k, което се изразява математически по следния коректен начин

$$\tau = t.$$

Очевидността и абсолютният характер на това твърдение тутакси произтичат от спасителния пояс на синхронността (вж. РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ по-долу).

Компенсация, правилно разбрана—както беше подробно обсъдено в началните страници на тази книга, очевидно правилният подход по отношение на

пространственото преобразуване се състои чисто и просто точно в коригиране за скоростта на стойността на пространствената координата, достигната в даден момент от система k в система K . Тази корекция запазва постоянството на дадена пространствена координата в k , а не позволява въпросната скорост да има нещо общо с тази пространствена координата в k , ако трябва да представим постоянната пространствена координата в наблюдаваната координатна система k чрез координатите на друга система, да речем, на система K , преместваща се с дадена скорост v относно въпросната наблюдавана система k .

Трансформации на координати—друго име за споделяне и компенсирание, а не за промяна и разединяване—Правилните трансформации на координати се подчиняват на принципа за запазване на координатите, дори ако се извършва непрекъснато преместване с постоянна скорост v .

Следователно принципът на относителността, изразяващ се в преобразуване на координатите на една координатна система чрез координати на друга система, съвсем не се отнася до промени, дължащи се на различна гледна точка. Напротив, принципът на относителността всъщност е принцип за запазване на истината, запазване на уникалната, единствена истина за дадена координатна система, дори когато тази истина се изразява чрез координатите на друга координатна система, която се премества с постоянна скорост v по отношение първата. Никаква промяна на перспективата не може да наруши **запазването на истината**. Всяка интерпретация, която нарушава запазването на истината, е невярна. Така че, когато трябва да изразим накратко реалната истина, която стои зад неоправданото възхищение, шумотевица и незаслужени похвали, награди и престиж, когато става дума за така

наречената “съвременна физика”, става дума за неправилно разбиране на споделянето и компенсацията относно две координатни системи, които се изместват една спрямо друга, както и за неправилно допускане на нарушаване на началните условия—когато началното условие е, че $\xi = b = const$, то този абсолютен факт няма как да се промени чрез каквито и да било по-нататъшни стъпки и измамни увъртания.

Технически погледнато, в дъното на незаслуженото увлечение по “теорията” на относителността стоят две координатни системи, които обозначаваме с главна буква К и малка буква k. Естествено е да разберем защо се имат предвид две координатни системи—в крайна сметка се казва, че относителността имала нещо общо с това. Проблемът е в злоупотребата със значението на относителността, извършвана в името на подли политически и идеологически цели.

Това ни довежда до обсъждане на някои последици от горните констатации за света извън науката и обучението.

ДРУГИ ПОСЛЕДИЦИ

Погрешно тълкуване на принципа на относителността, използвано за обосноваване на моралния релативизъм

Новодефинираният абсолютен принцип—**принципът на запазване на координатите**—принцип, който е присъщ на наблюдението на координатите на две координатни системи (принципът на запазване на координатите е същността на принципа на относителността, открит от Галилей), има неочаквани последици в области извън физиката, като изглажда едно трайно недоразумение.

Принципът на запазване на координатите, който е природен закон, изрично противоречи на агресивно насажданата лъжа, че всичко е относително, че всичко зависи от гледната точка и подлежи само на интерпретация.

Нещо повече, колкото и погрешно да е по принцип пренасянето на физични понятия в социалния дискурс, дори и като метафори, това, което социалните “науки” разбират под морален релативизъм, изобщо не може да бъде изведено и от абсурдната “теория” на относителността, въпреки впечатлението им, насложило се поради подвеждане от думата “относителност” в нейното име. Дефинираният тук принцип на запазване на координатите веднага помага за изясняването на това замазване на понятията чрез използването на недвусмислената дума “запазване” в самото име на въпросния принцип. Самото съдържание дори на принципа на относителността, колкото и верен да е този принцип, само по себе си изобщо не предполага, дори във физиката, някаква разлика в гледната точка или разлика в тълкуването. Изкривяването на смисъла на принципа на относителността очевидно е прозвучало добре на някои, които обичат да замазват понятията като политически инструмент предизвикващ объркване и по този начин позволяващ им да управляват безпрепятствено, и те жадно са се възползвали от възможността да възприемат такова погрешно тълкуване на принципа на относителността. Контролът над обърканото население, опустошено от неверието, че истината може някога да бъде постигната, е по-лесен.

Напротив, принципът на относителността предполага еднаквост, запазване, постоянство на физическите явления, въпреки измамното очакване за цялостни промени, дължащи се на привидната

относителност на възприемането при преноса на една координатна система спрямо друга координатна система.

Безумен проблем, възникнал от привидно незабележимо начало

Едва ли може да се мисли за научни теми, които да имат по-голям, ако изобщо имат, отзвук и въздействие върху обществото като цяло, отколкото абсурдната “теория” на относителността и не по-малко абсурдната квантова механика. Ето защо изглежда естествено и очаквано да се засегнат някои въпроси, които произтичат от горепосочените технически аспекти на това, което се смята за точна наука, но се отнасят повече до хуманитарните науки. Прецених, че обсъждането на тези въпроси ще бъде от полза за читателя. Още повече че обсъждането на подобни теми традиционно е включено във всички мои предишни книги. Непрекъснатото осъзнаване, че това, което днес се представя за физика, всъщност е упражнение по абсурд, е твърде значимо, защото последиците от него пряко засягат живеещите днес и обясняват общото объркване, което изпитват народите.

Корупция на високо ниво

Удивително е как определени хора, заемащи властта в науката и следователно способни да наложат всяка доктрина, която им пасва, независимо колко погрешна е тя, са завладени от идеята, агресивно налагайки я в световен мащаб, че абсурдите могат да бъдат вплетени в грандиозна сложна система с въображаемата, но очевидно глупава цел да се създават уж разумни неща, дори привидно истински,

уж валидни открития. Подобна подмяна, патологично провъзгласяваща, че лошата наука е приемлива и дори е творение на гений, е покварата на века, взривяваща и правеща на пух и прах последните фрагменти разум, останали след опустошението от най-голямата световна война в историята. Днес преживяваме тотална когнитивна касапница и може би вече сме достигнали критичната точка. Може би вече е твърде късно да съберем две и две в опит да възстановим някаква степен на разум в света. Някои, като автора на настоящата книга, все още полагат донкихотовски усилия да събудят обреченото население и тези усилия няма да спрат, докато той все още диша.

Истината е една, когато е (официално или апокрифно) установена

Именно налагането на мнения, отричащи твърдо установената истина, е олицетворение на фашизма, особено когато отричането на тези твърдо установени истини се налага диктаторски, без възможност за обжалване. Непозволяването да се разпространява по подходящ начин развенчаването на официалните явни лъжи от сорта на “теорията” на относителността и квантовата механика, които нагло се противопоставят на твърдите, безспорни истини, е висша форма на фашизъм.

САЩ, Европейският съюз, СССР, а сега и Русия никога не са се различавали помежду си, когато става дума за най-високите нива на човешка дейност. И четирите се кълнат в очевидните, незабавно и пряко доказуеми лъжи, известни като “теория” на относителността и квантова механика, представяйки ги за гениални постижения. Всеки един от тези центрове на власт фалшифицира предимството

си пред конкурента чрез твърдения в аморфни области като генетиката—области, в които установяването на истината, ако изобщо е възможно днес, е косвено. Генетиката е плакатът на онези, които с охота се стремят да изобличат злините на партийната повеля в науката, като винаги забравят или по-скоро никога не признават зашеметяващия неблагоприятен ефект върху обществото на най-големите абсурди, които някога са нахлували в науката, известни като “теория” на относителността и квантова механика, които изобщо не са продукт на еднопартийна система.

Абсолютната истина не търпи алтернативна гледна точка

Не става въпрос за конкретна гледна точка, докато от друга гледна точка би било иначе, а напротив—абсолютна истина е, че когато стоим един срещу друг, моето ляво е твоето дясно. Този факт е неизменен за мен и изобщо не е пример за “всичко е относително”, както много хора с промити мозъци вярват, че идвало от “теорията” на относителността. За мен не може да бъде другоаче, само защото на някого му е хрумнало, че съществува някаква алтернативна гледна точка, която закономерно противоречи на обективно фиксираното разположение на дадени наблюдатели, при което моето ляво винаги е твоето дясно. Кокошката не е петел, защото така се е случило да ми се стори. Крушата не е ябълка, въпреки алтернативния възглед, който се опитва да наложи пълно единство между крушата и ябълката. Това, че крушата не е ябълка, не е различна гледна точка, а физически факт. Физиката отчита различията в нещата и не е въпрос на интерпретация или гледна точка, когато се признава определена разлика.

Кой пречи на разпространението на абсолютната истина, че “теорията” на относителността и квантовата механика са абсурди?

Като се имат предвид мрачните обстоятелства в света, най-виновен е настоящият автор за неговата неспособност да намери начини да преодолее тези обстоятелства и да успее да стигне до хората, че идеите, които изказва, не са някаква негова самовлюбена собственост, а че народите по света всъщност наистина имат екзистенциална нужда от тази истина и самите те са пряко засегнати от пренебрегването на сериозността на трагичния факт, че са умишлено водени по градинска пътека осеяна с отровни цветя.

Проблемът се усложнява още повече от нежеланието ми да играя основната игра на САЩ—можеш да докажеш себе си или идеите, които изповядваш, само чрез пазара, а аз не искам това. Не смятам, че истината в науката е за продан и че ако не носи печалба, тя не е добра. Истинската наука никога не носи печалба. Напротив, истинската наука носи само разходи. Затова пазарът никога не може да бъде съдник за качеството на науката. Това разбиране, което имам по отношение на несъобразяването ми с необходимостта буквално всяка дейност да носи печалба, ако иска да се реализира, поставя допълнителни пречки пред разпространението на идеите, съдържащи се в моите книги. За водене на кампании за набиране на средства и дума не може да става, освен ако не съм готов да наврежда на чистия замисъл на борбата си обществото да чуе истината. Няма друг начин, освен да похарча собствените си

средства. Това би било добър вариант, ако имаше достатъчно от тях.

Бих могъл обаче да добавя, че ако някой се осмели да отклони разговора в посока, различна от недвусмислената същност на моите открития, лъжейки, че алчността, желанието да напълни джобовете си за сметка на велик човек, е в центъра на моето писане, ако някога реша да потърся финансова подкрепа, подобно нечестно разнищване веднага ще бъде посрещнато с желязната стена на катастрофалните аргументи, които излагам, на които такъв манипулатор няма да може да устои. Ето защо трябва да се замисля за възможността да потърся финансова подкрепа (не лично за себе си, а изцяло за битката, която вода), така че безупречната репутация на борбата ми срещу абсурда, който е поразил науката докрай, да остане ненакърнена. Като се замисля, защо трябва да се чувствам виновен и аз самият да поставям пречки пред морално неопетнената и фактически безспорна битка за освобождаване на света от мизерията на абсурда, представящ се за наука?

Още по-лошо, нелепо е да се очаква, че колкото и богат да е един човек, той може да се бори индивидуално с масовото утвърждаване чрез организирано изнудване за ограбване на публичните финанси контролирани от световните правителства в продължение на повече от век. Съгласуваният рекет под благовидни имена като “теория” на относителността и квантова механика, звучащи привлекателно странно и хитроумно издигнати, са бейзболните бухалки на този рекет. Никой индивид на земята не може да се мери с финансовата мощ на държавата. След като рекетьорите са завзели държавните хазни под фалшивия предлог, че абсурдът представлява наука, връщането назад среща тухлена стена. Ето защо тази битка, битката за възстановяване на здравия разум и разума в науката, е политическа битка от най-висш порядък. Политическата воля на тези, които отговарят за публичните финанси, а не дискусиите в академиите на науките, корумпирани до мозъка на костите си, всъщност е единственият път, който ще реши изхода. Затова не е чудно защо по-нататък в текста специално се споменава далновидното предложение на бившия американски народен представител Ламар Смит Конгресът на САЩ да въведе допълнително ниво на отчетност при вземането на

решения за публично финансиране на науката. Също така не е чудно защо тази книга отново завършва с ПЕТИЦИЯ, адресирана до висшите политически ръководства на всички държави, отговорни за публичното финансиране на науката.

Това е суровата реалност. Тя няма да се промени с каквато и да е степен на самобичуване, която мога да упражня, или с обикаляне около храстите, търсейки някакви заобиколни обяснения или начини на действие. Харченето на публични средства за подхранване на злокачествения рак на абсурда, представян като наука, е основният проблем на света и той не трябва да се подценява или пренебрегва. Не очаквам на някого да му хрумне подобра идея за справяне с трагедията предизвикана от представянето на абсурда за наука от това да се спрат публичните средства подхранващи тази нелепост, макар че начините за достигане до подобно политическо просветление на пазителите на обществените пари си остават все така нелинейни, независимо от споменатата нужда от финанси за постигане на политическа промяна.

Въпреки това на практика сега, за съжаление, само аз трябва да изпия тази чаша и мога само да се надявам, че писаното слово, особено ако книгите ми останат на разположение и след смъртта ми, изглежда малко по-добре от нищо, когато трябва да се постигне такава трудна политическа цел.

Междувременно, разбира се, има и друг начин, макар и малко вероятен, поне да разпространя идеите си по подходящ начин. Мощни сили, влиятелни организации трябва да ме подкрепят за чистата цел да бъде възстановена истината в науката. Помислете обаче—кой би имал интерес да ме подкрепи толкова идеалистично? В края на краищата винаги стои въпросът—каква полза ще им донесе на тях това? Обзалагам се, че ако наоколо имаше такива

идеалистични сили, досега щях да съм чул за тях. Егоизмът, специалните интереси, гордостта, завистта и всички други видове слабости, дължащи се на човешката природа, винаги имат приоритет в живота и слабият глас на истината никога не се чува естествено, особено когато става въпрос за въпроси, които биха се чули по целия свят. Нещо повече, ако моите критики се наложат, това би означавало край, край на всички многомилиардни проекти, разпиляващи богатството на народите във фалшивия стремеж към научен напредък чрез овладяване на абсурди. И което е по-важно, това би означавало и край на надеждите на онези, които са се самоопределили като критици и които очакват и дял от славата, която според тях би произлязла от скандала, последвал краха на предмета, който толкова много е бил рекламиран като велика, неземна наука.

Въпреки това, дори и при липса на качества да бъдеш чул, когнитивният грабеж, който светът преживява, е толкова драстичен, че битката за възстановяване на разума трябва да продължи при всички положения, независимо колко малко значение има гласът на разума за обществото в момента. Това не е конкурс за красота, нито пък упражнение за добиване на популярност.

След казаното дотук можем да продължим да търсим повече отговори на въпроса защо очевидната недвусмислена истина не намира своя естествен път навън, въпреки личните недостатъци на автора, който е открил тази недвусмислена истина. Кой стои на пътя на истината? Правилното разбиране на бариерите, които пречат на истината да проникне, е предпоставка за това дали битката за истината ще бъде спечелена.

Истината е за продан

Парите са свобода. Всеки знае това. Но дори и да имат пари, мнозина се чувстват объркани, когато става дума за истината. Чувството на безпокойство и несигурност е непреодолимо. Това объркване е особено силно, когато става въпрос за фундаментални понятия като време и пространство. То е резултат от насилственото разбиване на очевидностите и още повече—от разбиването на разума. Мащабът на това извращение на света е поразителен. Индивидът, който е прозрял измамата, се чувства напълно безпомощен, особено когато осъзнае пряката връзка между парите и истината, наложена много отчетливо от постмодерния, постиндустриален характер на света, в който живеем. За да може истината да проникне в световното познание, някой трябва да плати сериозни пари, за да гарантира това. Всичко, което е прието за истина от световната общност, е купена истина. Това заключение не е различно от онова, което вече се каза в предните раздели. Обективните критерии, с които разполага науката, съставляват “най-ниския фактор на тотема”, чрез който световната общност би приела нещо за истинно и би се придържала към него.

Всичко е пропаганда и манипулация, а това се постига чрез значително финансиране от страна на заинтересованите страни. Кой са заинтересованите страни? В предишните си книги, а и тук вече беше споменато, настоящият автор твърди, че за световния елит е изгодно да обърка мисленето на народите по света, за да ги превърне в неинтелигентна каша, способна само да изпълнява заповеди. Какъв по-добър начин за постигане на тази цел от масовото внушаване, че абсурдът е реалност и че не е необходимо да се занимаваме с изясняване на смисъла на понятията. Целта на

човека е да работи здраво, да се весели и да създава потомство, да работи във фабрики и различни предприятия, ориентирани към услугите, и да умира във войни.

Съвсем разбираемо е, че тези, които са получили правото да се наричат водещи учени, вече са натрупали достатъчно средства, за да платят за това, което са обявили за истина, независимо дали това наистина е истина. Разбира се, те енергично ще защитават тази привилегия, разполагайки с всички тези лостове за влияние. Няма нужда да повтаряме това. Който успее да контролира паричното предлагане, той е победител в битката, независимо дали разумът побеждава или не. Да се противопоставиш на това по какъвто и да е друг начин, най-малко с разум и аргументи, е просто невъзможно. Който не се съобрази с това, е, ще му е много зле. Това, което следва от подобно подривно съкрушаване на разума, се изразява в заглавието на следващия раздел.

Нещастната импотентност на аргументацията

Трябва да се отбележи, че тук се опитваме да се преборим с глупостите на Лоренцовите трансформации чрез разсъждения и аргументи. Като се има предвид, че използването на тези трансформации е перфиден начин за измама на народите по света за пари, престъпление много по-сложно, макар и подобно на проституцията и откровения гангстеризъм, разсъжденията не могат да бъдат оръжието, използвано за борба с това робство. Можете ли да се борите с гангстера само чрез разсъждения и доводи? Предполагам, че не сте шестгодишни, за да вярвате в това. Изводът, че съвременната наука е организирана престъпна

група от най-висш порядък, прави така, че индивидът да има още по-малък успех в борбата с нея чрез разсъждения, отколкото успехът, който би имал, ако се бори с международните наркокартели или с трафика на хора, независимо колко убедителни са аргументите на бореца. За разлика от наркокартелите и откровените бандити, при които се убива за неподчинение, при организираната международна група за измами, наречена “съвременна наука” (с главни виновници “теорията” на относителността и квантовата механика), е безопасно да се каже всичко. Направено е така, че каквото и да кажете, няма да бъде чуто при никакви обстоятелства. Така наречените учени, всъщност откровени измамници, които плуват в блаженството на раздуханата лъжа, че абсурдът е висока наука, са се окопали толкова добре зад бетонната стена, която са издигнали на по същество много корумпирания беззаконен метод, известен като “peer-review”—метод фалшив и корумпиран, колкото изобщо може да бъде—че за разобличаването им чрез разсъждения не може да става и дума.

Говорейки за “peer-review” (възприетият начин в последните десетилетия за рецензиране от архивните научни списания), “теорията” на относителността и квантовата механика са ярки примери, които налагат на всеки, който има достойнство и почтеност, да не се доверява на подобно “рецензиране”. Журналистът обикновено слуша и се съобразява с “peer-reviewed” списания и не взема под внимание аргументите, представени извън този поразително строго контролиран в изявено тоталитарен стил ехо-мехур. По този начин журналистът е съучастник на организираната престъпна група, която прокаква абсурда като наука. Ако журналистът не е подставено лице на този зъл тиранин, той ще се придържа към истината, а не към

това, което се обявява чрез измама за официално или се натрапва като мода, дори ако отстояването на истината му коства работата във вестника или списанието. Имало е и лоши сценарии, при които хора, верни на убежденията си, са били готови да останат в затвора в продължение на десетилетия и дори да дадат живота си за своите убеждения. В настоящия случай нещата са още по-ясни. Това, което един почтен човек защитава, не е дори убеждение, а самата абсолютна, недвусмислена истина.

В това има много психология и лоши намерения. Истинският учен се отказва от лошата теория в момента, в който тя се окаже несъстоятелна, въпреки че е участвал в нейното разработване и животът му би се е сринал под нейните отломки, ако се съгласи с критиката и приеме истината. Може и да изглежда другояче, но признаването на подобно рушене е най-почтеният признак на науката. Това е олицетворение на добрата наука, на истинската наука. Такова признаване е поведението на истинските герои на науката.

И обратното, лошата теория, която е придобила популярност, носи ползи на онези, които нямат почтеност и издържливост да ѝ се противопоставят. Тя работи за целите на прането на пари. Дори в ежедневието—устойчивостта е безупречно осигурена в този труден живот, ако се придържаш към нещо, за което дори ти самият ясно знаеш, че е погрешно, но притежава властта и влиянието. Това е изкушението на дявола, ако почувстваме нуждата да се изразяваме сентенциозно, както бихме направили в богословското училище. Как може да се откаже от господстващата доктрина просто така? Нищо, че тя се състои само от откровени лъжи и безсмислици, приличащи на творения произлезли от възпалени мозъци на тъпаци.

Да се лъже, че даден параметър има качества, които не може да има, за да се имитира откритие, както прави “теорията” на относителността, е най-порочният начин за правене на наука. Всъщност това изобщо не е правене на наука, а откровена измама. Подобна измама е от по-висок порядък на изтънченост и обществена вреда от всяко престъпление на “белите якички”, тъй като може да мине незабелязано от съдебната система поради нейната обща неподготвеност да се справя с подобен вид престъпления. По този начин херметичният, но безпardonен облик на правенето на наука, представлява идеалното оръжие за пране на пари и измама на обществото. То е безпрецедентно сложно, като никой друг инструмент за престъпления в историята на света, и обслужва най-низшите престъпни инстинкти, използвайки най-висшия фино изтъкан беззаконен метод. Това е не по-малко от престъпление срещу човечеството.

Кой е предоставил в началото на ХХ век тази възможност лудостта да бъде изкована като висша наука— престъпление срещу човечеството? По-конкретно, *Cui bono* от такова преобръщане? Това трябва да бъде разбрано правилно, защото всяка промяна, целяща да премахне абсурди като “теорията” на относителността и квантовата механика от науката и от разбирането на хората за постиженията на науката, трябва да бъде прокарана не от друго, а от тези мощни, макар и скрити сили. Истината, при условие че тези сили искрено се интересуват от нея, трябва по някакъв начин да стигне до тях.

А какво ще се случи, ако тези сили, дори и да бъдат идентифицирани, се противопоставят на необходимостта от корекция, ако са нечестни и целта им е да превърнат човечеството в гореописаното желеподобно оглупяло стадо? Каква трябва да бъде стратегията, за да се гарантира,

че истината ще победи? Нежеланието на всемогъщите, но неидентифицирани сили да инициират промяна изглежда обрича на неуспех цялото усилие за възстановяване на истината.

Порочното използване на термина “конспирация”

Между другото, когато говорим за могъщи скрити сили, намекът за конспирация в горната дискусия е изключен. Да не говорим, че даже в по общ план, безспорно е, а не е конспирация, че има богати хора с прекомерно влияние върху света. Може също така да се отбележи, че по принцип за всички цели и задачи само хора със средства могат да се кандидатира за длъжност в политиката. Така че това също не е въпрос на конспирация. Концепцията за конспирация е измислена от сили, които са безсилни в отстояването на своята гледна точка в открит дебат и сами прибегват до конспирацията, за да замажат очите на хората. Крадецът вика дръжте крадеца.

Разбира се, дори и в случаите, които изглеждат очевидни, не може да се гарантира с пълна сигурност връзката между богатство, въздействие и политики. Въпреки това, има един краен убиец на всякакви разговори за конспирация. Недвусмисленият извод, че “теорията” на относителността и квантовата механика са крещящи глупости, и то такива, върху които се разпростира възбрана никога да не бъдат критикувани, е неоспорим факт, а не конспирация. Напълно недвусмисленото доказателство, че те са флагрантни глупости, е всъщност крайният убиец на мисълта за конспирация по отношение на конкретната материя, с която се занимават тези “теории”.

Още за това, защо моята дейност за разкриване на истината смущаващо не среща никаква подкрепа

На пръв поглед може да изглежда, че ужасяващо катастрофалните факти, които представям, не могат да оставят никого безразличен. Човек може да очаква, че хората ще започнат да скачат нагоре-надолу, след като научат истината, която разчиства една вековна каша и объркване. Уви, действителността показва друга картина.

Една от причините за липсата на интерес в обществото към разкриване на безнадеждната сиромашия на това, което минава за постижения на науката—иначе нещо изключително рекламирано—е, че човечеството е останало с впечатлението, че това, за което се говори, когато се говори за “съвременна наука”—събирателно понятие, олицетворявано от “теорията” на относителността, квантовата механика и производните им—е нещо много сложно, дори нещо, което днес вече е неизличимо установено. Това е встрани от факта, вероятно тежаш повече от всичко друго, че въпросните истини излизат от човек, неизвестен на никого, освен на ограничения му приятелски кръг. Човечеството остава с очевидно лъжливото впечатление, че това, което се поднася от медиите като “съвременна наука”, е резултат от някакви гаргантюански честни усилия, в които участват хиляди учени, които не биха могли да не забележат, ако има проблем, но не са го направили.

И така, наред с имперския характер на прокарваните доктрини—само империите имат думата за това какво е и какво не е в науката—съществува и идиотското мнение, че

ако имаше нещо за откриване, то вече щеше да е открито. Да не говорим когато нещо ново се открива в маргинални страни от случайни хора в тях. Академиите на науките в империите действат като законодателни органи, подобни на религиозни конклави, които решават за светостта на възгледите в науката. Това може да се стори странно на непосветения, но ако той се вгледа в работата на световната наука, с изненада ще установи, че е вярно.

Чувам и приятелски гласове, които се опитват да обяснят липсата на подкрепа за моите идеи сред хората, към които се обръщам. Тези приятелски гласове ясно показват, че когато разсъждаваме защо никой не ни чува, трябва да помислим коя е аудиторията ни (представляваща “съда на общественото мнение”), какви са нейните истински, но скрити мотиви. В преобладаващата си част тези, които ви слушат, мислят за други неща. Те са обезпокоени от личните си проблеми, което ги прави неспособни да се съсредоточат наистина в дълбочина върху онова, което се предлага за обсъждане. Ипотеки, семейни грижи и политици, които чакат подкупите си или са обзети предимно с преизбирането си, а не с някакви абстрактни въпроси, като истината, без видима пряка практическа стойност—тези и много други съображения пречат на проникването в обществото на истината за важните въпроси на разграденото познание.

Освен това книги като тази са въпрос на възприятие от страна на обществото. Когато не са рецензирани, те автоматично биват отхвърляни, дори преди да се положат усилия да бъдат прочетени и разбрани, класифицирани като част от басейна от текстове и декларации с явно несъстоятелни твърдения на всякакви объркани индивиди, които лъжливо са си въобразили, че имат да кажат нещо научно. За да повярва, че написаното заслужава внимание, обществеността трябва да бъде уверена, че някой друг,

особено някой, назначен за експерт, дава своята присъда на одобрение. Каква заблуда, особено в светлината на недвусмислените доказателства, на които е посветена тази книга—доказателства, които са по силите на всеки разумен образован човек да разбере сам.

Сред журналистите има едно много порочно разбиране, а именно, че трябва да имат поне три независими източника, за да публикуват една история като проверена. Те не могат да повярват, че това не винаги е така. Не само че е вярно, че човек може да има сто независими, но привидно потвърдени източници, но има случаи, когато самите журналисти могат едностранно да установят категоричната истина, за разлика от всички тези “независими” потвърждения, които всъщност не потвърждават нищо. В такива случаи е най-неуместно да кажат “аз не ги разбирам тези неща” и да изчакат някой друг да реагира, преди да напишат своя материал във вестника. В ясни случаи, като например, че грахът не е диня, благоразумният журналист се въздържа да напише материал, ако смята, че има съмнения за това, а не ходи да иска независима проверка.

Оказва се, че по най-важната тема на човечеството, където на изпитание се подлага най-висшето му качество—познанието, тези журналисти и всеки член на обществеността може сам да заеме категорична позиция, без да се консултира с никого друго. Залогът е собственият ви живот. Защо да го поверявате в ръцете на други, ако можете да го решите недвусмислено сами? Това важи с особена сила за журналистите, които са призвани да бъдат проводник между събитието и публиката. Абсолютно беззаконие е да се поддържа мнението, че по обсъжданата тук тема може да има алтернативна гледна точка, която трябва да бъде чута. Това е все едно да очакваме, че може да има алтернативна гледна точка на възгледа, че едно не е равно на две. По този

въпрос не трябва да се изслушва алтернативна гледна точка. Точка. Може да има някои чудаци, които да отстояват такава “алтернативна” гледна точка, но само журналист, който обича глупавите смешки, може да даде ухо на подобна лудост. Да се откажеш от най-голямата недвусмислено вярна история на земята, а именно, че “теорията” на относителността и квантовата механика са абсурди, е отвъд глупавата шега, отвъд обичайната инерция когато иде реч за промяна на човечеството, човечеството, сграбчено и стиснато за гърлото от пропагандата. Това е престъпление срещу човечеството, както беше казано многократно.

Между другото, ако някой иска да направи нещо наистина велико, наистина недвусмислено в живота си, да не говорим за нещо от полза за цялото човечество в световен мащаб, не мога да се сетя за друго по-недвусмислено от недвусмисленото откритие, че квантовата механика и особено трансформациите на Лоренц и нелепите им приложения, осигуряващи падението на “теорията” на относителността и нейните производни, са абсурди, както е направено в моите книги, включително и в тази тук.

Друго предположение за това защо моите открития остават незабележими, е потапянето им в традиционния дух на “незнамницото” в Америка. Тази интелектуално мързелива атмосфера е идеална за онези, които успяват да приложат в обществото чрез различни пропагандни и дори незаконни средства каквито идеи сметнат за полезни за тях, а след това тези идеи, правилни или не—научният метод дори гордо отричан открито и откровено—поднесени като наука, се утвърждават, в стила на държавен преврат, като научно законодателство и се приемат за нерушими закони, точно както религиозните догми и доктрини или създадените от човека правни закони на страната.

Пример за постоянството на правната вселена в съдебната практика се наблюдава в процеса на назначаване на потенциални федерални съдии по време на изслушванията в Конгреса. Кандидатите за федерални съдии се държат като някакъв вид зомбита и киборги, които разбират правните въпроси така, както ги разбира изкуственият интелект—има съществуващи правни статuti, които са намерили своето място в съдебната система не защото изразяват някакви абсолютни истини, а защото историческите сили са ги поставили там и силните на деня ги поддържат чрез различни лостове, като корупцията като инструмент за тяхното установяване не е някъде в края на списъка. Веднъж попаднали там, сега добре присвоени и утвърдени, тези закони се смятат за Светото Писание. Бъдещият съдия изрично поддържа по време на изслушването в Конгреса, че не е необходимо да се знаят определенията и дори значението на най-очевидните термини и даже думи. Напротив, в разбирането на кандидата за федерален съдия единственото, което е необходимо да направи един съдия, е да изрази собственото си усещане за справедливост по разглеждания въпрос и да се консултира, като съпостави предполагаемата претенция с това какво представлява законът, когато възникне необходимост от такава преценка.

Този дух не е далеч от духа и практиката от времето на инквизицията през Средновековието, когато този, който спазва религиозните правила на държавата, осигурява на себе си и на семейството си спокоен и благополучен живот. Най-трагичното е, че този държавен диктат по време на периода на Инквизицията посяга на въпросите на науката, толкова фиксирани, колкото са, без религиозен подтекст, одобрените от държавата въпроси на науката днес, утвърдени като официално научно течение. Напълно

произволни идеи, откровени абсурди, които си проправят път към обществения живот чрез измама, се превръщат в неотменими институционализирани научни ориентири. По времето на Инквизицията бунтарите, онези, които движат света напред, като правят открития, противоречащи на статуквото, са били изгаряни на клади. Днес те са осъдени на ефективно заглушаване—човек може да има стоката, но тя не може да бъде доставена. Законите на страната се приемат за даденост, за абсолюти, който трябва само да се спазва, а не да се обсъжда, и така се гледа и на това, което се приема за закони на науката, особено на тези, които се отнасят до самите основи на науката, независимо колко криви могат да бъдат тези обявени закони—фиксиращи и никога не подлежащи на съмнение. На тези колективни лъжи е дадено име—парадигми. Всяко научно развитие е позволено само в рамките на тези институционализирани колективни лъжи, наричани още парадигми—дума, която привидно внушава атмосферата на ученост и висок интелектуализъм, като снобски термин, макар че всъщност е термин с грозен пейоративен характер. На човечеството се създава впечатление за голям напредък, но очевидно такъв напредък липсва в най-важния му аспект—крайната основа на познанието; а именно разбирането за време и пространство и необходимостта да не се допуска абсурдът да бъде представян за наука.

Както вече беше обсъдено, в горния раздел обаче е дадено благовидното обяснение

Човек може да си представи, че липсата на интерес от страна на обществото може да бъде преодоляна чрез

умели индивидуални усилия. Проблемът обаче е много по-дълбок. Отново трябва да се каже, както стана дума в предишните раздели, че е много по-вероятно липсата на чуваемост и оптика за катастрофалните истини, които разкривам, да се дължи на факта, че си имаме работа със световна организирана престъпна група, подобна на проституцията, трафика на хора, наркокартелите и откровения гангстеризъм, под благовидния балдахин на привидно висока интелектуалност. Науката се е превърнала от метод и средство за намиране и установяване на истината в сложна схема за международни фискални измами. Банковият обир е твърде грубо и ограничено престъпно деяние, за да може да се сравнява с хитроумната измама от международен мащаб под благовидното, дори възхвалявано прикритие, известно като “съвременна наука”.

Измата, наречена “съвременна наука”, е подобна, но много по-добре прикрита престъпна схема за измама, отколкото трафика на наркотици, проституцията, търговията с органи и международния тероризъм. Това, което е наречено “съвременна наука” (под “съвременна наука” разберайте “теорията” на относителността и нейните производни, както и квантовата механика), е изключително изтънчен начин за пране на пари. Това е начин за пране на пари с престиж и застоял въздух на висш академизъм, много по-интелигентен, изобретателен и подъл от прането на пари чрез офшорни компании и други подобни. За разлика от тези, които упражняват последното, участниците в научната измама живеят в блаженството на всеобщото одобрение и възхищение. Така че, ако сутензорите и наркотрафикантите са презрени човешки същества, то така наречените съвременни учени са недостойни дори за презрение—упражняването на емоции по отношение на такава отвратителна прикрита дегенерация

е изразходване на твърде много енергия за нещо толкова ниско.

Всеки, който се съгласи да получи пари и престиж, служейки на скверния международен картел, наречен "модерна наука", е интелектуален терорист, не по-малко от терориста, който взривява невинни жени и деца и то не някъде локално, а повсеместно, по цялата земя, надвърляйки щетите и на най-кръвожадния локален конфликт. Да не говорим за измислените щети от силно пропагандирани фантазии за глобални проблеми от най-рзличен характер.

Разликата е и в това, че докато трафикът на наркотици и затварянето на очите за проституцията се осъществяват с подкрепата на правителствата, най-вече тайно или по тихия начин на легализация, правителствата изразяват демонстративното си съучастие и подкрепа за прането на пари чрез това, което се рекламира като "модерна наука", с нескрита гордост и щедрост от сорта на Нобелови награди.

Както стана дума, утежняващ елемент в това престъпно посегателство, наред с огромните му отрицателни социални последици, е фактът, че то се извършва под прикритието на пропагандно изфабрикуваното погрешно впечатление за висок академизъм и непроницаемост на херметичното знание, отредено само за много избран елит, което го прави неподвластно на критика, най-малко на унищожителна критика и окончателно отхвърляне. Цялата тази академична мимикрия създава невероятна защитна стена, недостижима в никоя друга престъпна дейност. Извършителите на това престъпление срещу човечеството би трябвало да заемат челно място в списъка на ФБР с най-издирваните лица, далеч преди такива като Бърни Мадоф, с техните

опустошителни, но до известна степен съмнителни щети, които са нанесени само на финансите на ограничен брой доброволни участници, а не на всички народи по света.

Съпротива на живот и смърт

Проповедниците на ирационалното са формирали мощен академичен, политически и медиен единен фронт, който е постигнал невероятно укрепване, напълно непроницаемо за разума. Създадени са огромни институции, наливат се безпрецедентни финансови средства, за да се поддържа тезата, че няма истина, докато още неизrekli тази теза отричаща на истината, в същия дъх налагайки мнението, че “теорията” на относителността и квантовата механика са единствената истина, която съществува, неподвластна дори на най-малкото съмнение, че може да е погрешна и трябва да бъде премахната от науката—всъщност нещо задължително, ако науката и обществото искат да се развиват.

Умишлено отклоняване на вниманието и замъгляване

Един метод на тази съпротива на живот и смърт, към който прибегват защитниците с цел самосъхранение, е откровеното отвличане на вниманието. Отвличане на вниманието е да се твърди, че “теорията” на относителността и квантовата механика са несъвместими една с друга, сякаш всяка от тези две теории е легитимна научна теория сама по себе си, но трябва да се разработи нещо друго, допълнително, за да могат тези теории да се обединят. Истината е, че и двете теории са абсурдни и нямат

никакъв смисъл нито поотделно, нито в комбинация. И двете нямат място в науката.

Друг начин за отвличане на вниманието е да се твърди, че “теорията” на относителността може да се окаже погрешна само ако се докаже, че скоростта на светлината във вакуум не е постоянна, равна на $c = 299\,792\,458 \frac{m}{s}$. Напротив, “теорията” на относителността се срива катастрофално, преди да достигне до изискването c да стане някаква нейна част.

Изобщо, главният подход за отвличане на вниманието е да се твърди, че “теорията” на относителността могла да бъде оборена само чрез експеримент. Истината е, че “теорията” на относителността не може да достигне дори до експерименталния етап, тъй като се обезсилва на собствените си страници, както недвусмислено доказват Фиг. 1 до 3, и следователно споменатата “теория” не може да достигне до никакъв извод, камо ли до извод, който може да бъде проверен експериментално. Вътрешно противоречиви теории, каквато е разглежданата “теория”, могат само да бъдат отстранени от науката, но не и да бъдат обсъждани или подлагани на експериментална проверка.

Отвличането на вниманието е фокусирането върху различни други проблеми, съществуващи в академичните среди, като например опасенията на феминистките за сексуална дискриминация, плагиатство или псевдоплагиатство, когато вашият ръководител законно си приписва заслуги, защото работите по неговите идеи, да не говорим за Дамоклевия меч “публикувай или изчезвай”, общата несправедливост, офис политиката, фаворизирането и неравенството, когато същия момент всички ние взети заедно сме заложници на безумието на “теорията” на

относителността и квантовата механика, обезкървяващи интелектуалния ни капацитет.

Говорейки за дискриминация, този автор е първостепенен пример за дискриминация. Какво означава да имаш недвусмислено доказателство, че двете най-разпространявани теории—"теорията" на относителността и квантовата механика—са нагла безсмислица, а всички официални врати за разпространението на този факт да са затворени? Никоя друга дискриминация, още по-малко на лична основа, не се доближава до такава явна дискриминация на истината.

Изкуственият интелект (ИИ) и неинтелигентната оценка на научната ИСТИНА

Що се отнася до отвличането на вниманието от обсъждането на основната същност на упадъка на науката, изглежда леко интересно да се разсъждава и върху възможната роля на изкуствения интелект в създаването на знания, като се стигне до заключението, че ИИ няма такава роля. Да започнем с това, което е интернет—най-ефикасният усилвател и мултипликатор, създаден досега, на човешката глупост, която мнозина вече оприличиха на отходен канал в Калкута, където от време на време може да се намери дори парче алуминий. ИИ гради върху този басейн от глупост и се опитва да извлече нещо полезно от него. ИИ прилича на индоктриниран ученик, на когото е промит мозъкът, за да повтаря основните доктрини, без да му минава през ума каквото и да било съмнение относно валидността на тези доктрини.

ИИ обещава, че може да се учи, но той се учи само в рамките на това, което е налично—в момента, в който ИИ открие отклонение от официалната позиция, той се бори енергично. ИИ никога не може да коригира отклонението от официалните доктрини, засадени дълбоко в интернет. По този начин ИИ бързо забравя това, което е заявил, че е научил, и бързо се връща към стандарта, който е програмиран да рови. Без значение какви доказателства му се показват, той винаги ще се придържа към това, което е внедрено в басейна, обявен за официално признато знание, откъдето ИИ черпи елементите за отговорите си, без да проявява собствена интелигентност, която наистина би му позволила да отсее зърното от плевата. Но дори и да прояви собствен разум и да намери правилния отговор, противоречащ на масовия, той никога няма да може да промени това, което е там—така е програмиран. Такава обратна връзка е невъзможна по принцип. ИИ винаги ще осреднява гласовете на официално признатото за знание и ще отхвърля разумни, верни, но провинциални открития, особено когато те противоречат на това официално знание, независимо от тяхната истинност. С други думи, ако човек е загрижен да коригира грешките в официалното знание, не трябва да чака ИИ да му ги посочи. Въпросните грешки в знанието, което е прието за официално, трябва първо да бъдат коригирани с други средства, извън сферата на “изкуствения интелект”, преди да се очаква ИИ да изведе правилните отговори. Основното течение което формира “невидимите колежи”, определящо кое да се счита за официално знание, се е изолирало от реалната истина и популяризира в интернет само идеи, които изглеждат подходящи за неговата идеология. Тези погрешни идеи, които са храна за ИИ по замисъл, ще накарат ИИ да ги повтаря като луд, отново и отново, в момента, в който се

сблъска с тях. ИИ няма вроден критерий, по който да прецени сам абсолютната правилност на идеите стоящи в основата на онова, което е прието за официално знание, и ако открие такава, да потърси отговори в интернет или, което е по-важно, да предложи свои собствени решения, коригиращи знанието наложено като официално такова. В това отношение изкуственият интелект се държи като перфектната марионетка, завършен защитник на онова, което се обявява за текущо знание, приемайки, че то е окончателно.

ИИ събира отговорите не само чрез извличане на наличното в интернет, но и въз основа на това, което е официално одобрено като истинско знание. Това знание за ИИ е абсолютно знание, което не може да бъде оспорено. По същия начин търсачките на Google пускат своите ботове-червеи, за да търсят в интернет и да правят библиотеки и класации на своите находки само според това, което Google избере. Ето защо истинският изследовател на науката няма особена полза от Google, който е склонен да поставя на първите места по време на търсене не това, което е наистина вярно, а това, което е прието за вярно. Правилният начин, по който Google би трябвало да показва своите попадения, ако се грижи за просвещението на хората, е като ги класира според тяхната истинност, а не според други критерии, особено не според критерии, които биха се харесали най-много на рекламодателите. Човек може да си докаже, че когато търси “теорията” на относителността и нейните потомци, Google оставя у него впечатлението, че споменатата “теория” е нещо окончателно и велико, въпреки че ботовете за търсене на Google могат да намерят в същия този интернет недвусмислено доказателство за точно обратното, а именно, че “теорията” на относителността е

абсурд каквото не е нищо друго в науката и следователно няма място в науката.

Тъй като това са само думи, а хартията и интернетът издържат всичко, това, което тези ботове безсмислено класифицират, инструктирани да следват само официалното, то последното се приема за цялото знание, което съществува. Всичко останало, което не е официално признато като знание, въпреки че би могло да бъде верният отговор, се класира под стандарта, заровено там, където не може да бъде намерено лесно.

Това е потисничество, диктатура на абсурда. Тъй като интернет съдържа аргументи, които са на разположение на изкуствения интелект, но той е специално защитен от тях, излагайки го само на политически коректни текстове, това означава ниско интелектуално качество на онова, което минава за изкуствен интелект. По този начин ИИ е кастриран от правилните заключения, които по своята същност са израз на малцинството и за ИИ това ги прави непълноценни, макар и верни. Те са правилни, но са непопулярни, поради което не могат да се преборят с официално приетото.

Сега, знаейки абсолютната истина, че “теорията” на относителността е абсурд, породен от трансформациите на Лоренц като ядро на този абсурд, човек може лично да се “наслади” на преживяване доставено от пряка илюстрация на това как изкуственият интелект е безпомощен при справянето с тази пародия. Компютърната програма, за която се твърди, че демонстрира силата на ИИ, тъй като самата тя е специално създадена, за да базира заключенията си на това, което се приема за общоприето, много прилича на нечестен диалог с пропагандист, който отчаяно прокарва абсурдния дневен ред, опитвайки се хитро да заобиколи катастрофалните засади, които собственият му (на

абсурдния дневен ред) провал предоставя. За тази цел може да се опитаме да проведем диалог с популярна програма за изкуствен интелект в интернет. Подобен опит, оскърбителен за човешкия интелект, дава практическа представа за решаващите недостатъци на ИИ в най-зашеметяващия познавателен проблем на човечеството— най-пряко доказуемата патологична, официално натрапвана “теория”, някога съществувала в науката, “теорията” на относителността.

По този начин ИИ натрапва на читателя откровени нелепости, като например, че **“теорията” на относителността е математически модел, който описва поведението на физическите системи при определени условия.** За ИИ “теорията” на относителността няма за цел да бъде буквално описание на реалността, а по-скоро инструмент, който ни помага да разберем поведението на физическите системи. **В този смисъл не е възможно да се предоставят експериментални доказателства за теорията на относителността, тъй като тя е математически модел, а не физически закон.** Независимо от това ИИ накрая стига до заключението, че предсказанията на теорията са били тествани и потвърдени в множество експерименти, което е доказателство за нейната валидност—откровена лъжа. Както беше споменато, това, което ИИ изрича, е точно това, което човек би очаквал да чуе от всеки нискокласен пропагандист, отчаяно защитаващ своята програма, в която има личен интерес, независимо дали тази програма има смисъл или е чист абсурд.

Научната теория обаче е съвкупност от научни закони, които задължително трябва да намерят експериментално потвърждение. Никога не би могло да се случи така, че един абсурд да бъде природен закон, камо ли

да представлява елемент от научна теория. Предложение за научна теория, основаваща се на абсурди, може да бъде написано само в кавички—“теория”—по начина, по който в тази книга наричаме абсурдната “теория” на относителността. Нещо повече, една “теория”, основана на абсурди, никога не може да доведе до каквито и да било заключения. Както вече беше подчертано, от абсурда не следва нищо, още по-малко нещо, което може да бъде проверено. ИИ и неговите манипулатори обаче не притежават достатъчно интелигентност, за да разберат, че като признават, че **не е възможно да се предоставят експериментални доказателства за “теорията” на относителността** и, че **“теорията” на относителността не е предназначена да бъде буквално описание на реалността**, то тя не може да служи като **инструмент, който да помогне за разбирането на поведението на физическите системи**. По този начин ИИ, програмиран като инструмент на беззаконния официален дискурс, е технически символ за гибелта на човечеството, проваляйки се в решаващия си тест—да не разпознае катастрофалния разрыв и падение на “теорията” на относителността.

За съжаление тези технически дискусии, насочени към тривиалността, известна като изкуствен интелект, отклоняват вниманието от наистина съществените въпроси на науката, чиито недостатъци засягат целия свят. Особено трагична е липсата на внимание към паразитната инвазия и посегателство в света на обучението и изследванията, на абсурда под прикритието на легитимна, дори велика официално призната наука. Техническите подробности около изкуствения интелект, подробности, които в повечето случаи са предвидими като същност на иновациите, каквито са всички технологии, отнемат пламъка на това, което наистина е важно да се обсъди и

коригира. Да не говорим, че самото изследване на това, което прави ИИ, ни вкарва в задънената улица да предъвкваме злостно наложените програми на един много долнопробен елит, окупирали официалния дискурс.

Обсъждането на изкуствения интелект, вместо обсъждането на същността на явленията, е тема с повишен интерес за младежите, защото такова обсъждане е лесно за провеждане, увлича въображението по много практичен начин и носи усещането за постижение, както всяко техническо обсъждане. Обсъждането на абстрактните въпроси на науката, без непосредствена осезаема награда, винаги е било занимание на по-идеалистично настроените личности.

Изкуственият интелект, поне днес, носи само полезни разширения за човека, подобно на разширенията, които предоставят автомобилите и самолетите—фактът, че сега можем да се транспортираме по-бързо от газела, когато се возим в кола, не ни превръща в газела, нито пък сме станали птици, когато са били въведени самолетите. По същия начин нашето познание, въпреки че оценяваме помощната ръка, която ИИ може да ни предостави, подобно на отвержката, която помага да се отвинти винт, не ни прави познавателно напреднали, особено когато ИИ по никакъв начин не може да ни помогне в разрешаването на заплахата, в която ни е поставила “съвременната наука”.

Сега става ужасяващо, когато погрешността в резултат на неправилното човешко мислене се прехвърли в машина и тази машина приеме погрешността като аксиома, като даденост, като абсолютна истина и започне да взема решения въз основа на тази погрешност. Недостатъците на мисленето в аналоговия свят, особено по отношение на основните понятия на мисленето, съвсем не са нещо безобидно и херметично, засягащо само някакви абстрактни

научни въпроси, несвързани с ежедневието, следователно несъществени и пренебрежими. Издълбано в камък в цифровия свят, неспособно да бъде коригирано, когато е твърдо заложено в цифровия свят, в крайна сметка ще доведе до унищожаване в еднаква степен както на аналоговия, така и на цифровия свят.

Днес отговорите на изкуствения интелект наистина могат да изглеждат леко забавни, понякога смешни и странни, но техните недостатъци носят опасен плащещ потенциал, който може да се разгърне непредсказуемо в бъдеще.

Всъщност привидно безобидният и невинно несъвършен чат с изкуствен интелект, приличащ повече на забавление, отколкото на нещо сериозно, всъщност е скрит симптом за голяма, дори смъртна опасност, когато човек осъзнае, че неговият пазител е днешната наука, разрушена от абсурди. Докато човешките същества могат да се поправят, дори когато грешат на фундаментално ниво, като обсъждат и намират изход от абсурда, в който науката случайно е попаднала, веднъж щом абсурдът е вграден в софтуера на машината, той се превръща в незаличима същност на неодошувения обект, известен като ИИ.

Последната мисъл е толкова съществена, че може би няма да е излишно да я повторим:

Когато са замесени хора, те могат да се поправят, но когато когнитивният недостатък е внесен на базово ниво в машината, в нейния софтуер, той не може да бъде отстранен. Отстраняването му може да стане само на аналоговото ниво на работещите с ИИ. Некоригиран, недостатъкът се превръща в част от безсмисленото сърце на неодошувения обект. Когато такъв дефектен неодошувения обект се превърне в лице, вземащо решения, нещата започват да стават много страшни.

Следователно, преди да мисли как да развие ИИ, човечеството трябва първо да се погрижи за коригиране на своята аналогова основна същност—мисленето. Човечеството трябва първо да коригира най-вече своята висша еманация—науката, като вземе сериозни мерки за прочистването ѝ от абсурдите, подмолно имитиращи себе си като наука. Онези, които подценяват въпросната опасност, са меко казано наивници.

Тази книга е последната от поредицата книги на настоящия автор, които предизвикват максимална тревога за катастрофата, в която се намира днешната фундаментална наука, и за незабавната спешност да се обърне внимание на тази катастрофа. В тези книги, както и в настоящата книга, многократно е подчертавано, че начинът, по който се решават научните въпроси, особено тези от изключителна важност за целия свят, не трябва да се извършва единствено в рамките на средите, определените за академични среди. Академичните кръгове са корумпирани до мозъка на костите си и да се очаква, че те ще променят корумпираните си пътища, че като по чудо ще напуснат статуквото си, благоприятстващо абсурда, изобщо не е реалистично. Изправянето на науката трябва да се осъществи отвън, извън това безнадеждно академично блато, като се сведе, без да се губи строгостта, недвусмислената истина за жалкото абсурдно състояние на физиката до ниво, разбираемо за по-широките кръгове на човечеството извън академичните среди, като им се даде възможност да разберат, че цялата тази пародия на наука се плаща с техните трудно спечелени данъци. Тази книга е поредното усилие да се сведе темата, широко пропагандирана като непроницаема, до ниво, което практически всеки може да разбере и да се убеди сам в какъв позор е бил въвлечен, ставайки нейна жертва в продължение на повече от век.

Играта на “котка и мишка” с ИИ

Установяването на истината при игра с изкуствения интелект не може да се постигне, като му се позволи да отговори на един-единствен въпрос и с това да се приключи. ИИ винаги ще нагажда отговорите си, като понякога ще прибегва до откровени странности. Какво друго, освен странно, е следният отговор на ИИ:

Твърдението “Имам две ръце” е субективна истина, която е относителна за индивида, който го изказва. Това означава, че то е вярно за човека, който го прави, но не е задължително да е вярно за всички. В по-широк философски смисъл не съществува такова нещо като абсолютна истина, тъй като всички истини зависят от контекста, интерпретацията и опита. В по-практичен смисъл обаче определени твърдения могат да се считат за верни или неверни въз основа на наличните доказателства и приетите стандарти за доказателства в конкретен контекст. В заключение, дали твърдението “Имам две ръце” се счита за абсолютна истина, зависи от философските възгледи за естеството на истината и от стандартите за доказателства, които се използват в конкретен контекст.

когато отговаря на простия въпрос: *“Аз имам две ръце. Това абсолютна истина ли е?”* Горният отговор е толкова очевидно нелеп, че не се нуждае от допълнителен коментар.

Отговорите на ИИ, които следват, също не се нуждаят от коментар с оглед на тяхната очевидност, но те са интересни в контекста на настоящия разказ, особено когато

се преминава от общата очевидност към конкретния абсурд, съставляващ “теорията” на относителността.

Установяването на истината, когато става дума за оскърбителната нечестност на ИИ, отразяваща корупцията, довела до нечестността на неговите ръководители, трябва да се постигне с помощта на Дамоклевия меч, осигурен от съгласуваната атака на набор от непреодолими твърдения, като не се позволява на ИИ да се изплъзне от логическото заключение.

Сега, да проследим този нелеп обмен с ИИ, като вкараме в ъгъла абсурдния опит на ИИ да защити теорията на относителността, когато усети накъде върви дискусията. Първо, нека установим какъв е отговорът на ИИ на въпроса: *“Може ли една константа да бъде равна на променлива?”*

ОТГОВОР: Не, константата и променливата са коренно различни математически понятия и не могат да бъдат равни. Константата е стойност, която остава една и съща в целия математически израз или уравнение. Тя е фиксирана стойност, която не се променя. Например стойността на пи (π) е константа, която се използва в много математически изчисления. Променливата, от друга страна, е стойност, която може да се променя. В математическите уравнения променливите често се използват, за да представят неизвестни или променящи се стойности. Например в уравнението $y = x + 2$, x е променлива, която може да приема различни стойности, докато 2 е константа. Следователно константата и променливата не могат да бъдат равни, защото представляват коренно различни видове стойности. Константите са фиксирани и

непроменящи се, докато променливите са гъвкави и могат да приемат различни стойности.

След като се уверим в отговора на този въпрос, задаваме въпроса: *“Ако x е фиксирана пространствена координата в дадена координатна система, може ли стойността на тази координата x да зависи от скоростите на външните координатни системи?”*, като получаваме отговора:

ОТГОВОР: Не, стойността на фиксирана пространствена координата в дадена координатна система не зависи от скоростите на външните координатни системи. Стойността на фиксирана пространствена координата се определя спрямо избраната координатна система и не зависи от никакви външни референтни рамки. [ОБАЧЕ, НЕКА СЕГА ЗАБЕЛЕЖИМ СЕГА ОПИТА, КОЙТО СЛЕДВА, ЗА ДА СЕ ИЗБЯГА ОТ ПРЕКИЯ ВЕРЕН ОТГОВОР] Въпреки това относителната скорост между две различни координатни системи може да повлияе на измерването на една и съща физична величина във всяка рамка, както е описано в теорията на относителността.

Сега, когато ИИ се опитва да избегне изгласкването в ъгъла, където “теорията” на относителността е в очевидна опасност, ние задаваме решаващия въпрос, насочен към заявената от ИИ липса на връзка между измерването на стойността на пространствената координата и самата стойност на пространствената координата (ИИ се опитва да се измъкне, като намеква, че има разлика между стойността и измерването на тази стойност): *“Може ли измерването на фиксирана пространствена координата x в дадена*

координатна система да промени стойността на тази пространствена координата x в същата координатна система?”, като получаваме отговора:

ОТГОВОР: Не, измерването на фиксирана пространствена координата x в дадена координатна система не може да промени стойността на тази пространствена координата x в същата координатна система. Стойността на фиксираната пространствена координата x се определя от нейното положение спрямо избраната координатна система и това положение не зависи от никакви измервания. Измерването на x просто предоставя информация за стойността на x , но не променя основната физическа величина, която x представлява. С други думи, актът на измерване на физическа величина не променя основната физическа реалност. Струва си да се отбележи, че измерванията във физиката винаги са обект на неопределеност и грешки, които могат да внесат неточности в измерването на x . Тези неточности обаче не променят самата основна стойност на x , а по-скоро отразяват ограниченията на измервателния уред или на процеса на измерване.

И така, какво получаваме в резултат на този обмен с ИИ— стойността на фиксирана пространствена координата в дадена координатна система не зависи от това каква е относителната скорост на външна координатна система, да не говорим за това, че и измерването на тази фиксирана пространствена координата не зависи от относителната скорост на външна координатна система. Следователно предложението на AI, че: **обаче относителната скорост между две различни координатни системи може да**

повлияе на измерването на една и съща физична величина във всяка от тях, както е описано в теорията на относителността, увисва във въздуха, изпадайки в противоречие с горния очевидно недвусмислен извод, че нито стойността, нито измерването на тази стойност на фиксирана пространствена координата в дадена координатна система зависи от скоростта на външни координатни системи. Не е ли точно това, което видяхме в началните страници на тази книга, и не е ли точно това, което нарушават трансформациите на Лоренц, като неправилно изчисляват, че пространствената координата зависи от относителната скорост на други тела?

Преодоляването на хитреенето на изкуствения интелект, наложено от неговите създатели, ако не е възможно с една стъпка, както в горния пример с двете ръце, може да се направи с няколко стъпки. ИИ се проваля лошо на теста и на вродения си енергичен стремеж да защитава незащитимото—абсурдната “теория” на относителността.

Разбира се, тук само демонстрираме неспособността на ИИ да защити погрешния официален разказ чрез използване на собствените му (на ИИ) устройства. Както бе показано по-рано, наистина опустошителният, катастрофален удар върху “теорията” на относителността е нанесен чрез **спасителния пояс на синхронността** и прякото опустошение, причинено от трансформациите на Лоренц, което се вижда на Фиг. 1-3, да не говорим за откритото в тази книга нарушение на **принципа за запазване на координатите**.

В заключение, както вече стана ясно по-горе, не се очаква истината да дойде от ИИ. ИИ може да предостави само безполезното словоблудство на корумпирания официален разказ. На всичкото отгоре представянето на погрешния отговор като неоспорима окончателна истина

(въпреки че натрапчиво повтаря, че истината е предмет единствено на възпитанието, културната среда, социалния и философския контекст, интерпретацията и опита на човека; т.е. отхвърля истината в собствения ѝ смисъл) и последна дума по темата, превръща ИИ в изключително вреден псевдопознавателен инструмент.

Сенчеста забрана

Инструментите на реакционната дейност на живот и смърт претърпяват постоянно развитие. Един от съвременните методи за заглушаване на гласа на истината, наред със старомодната, но все още много ефективна корумпирана система на “peer-review”, е забраната в сянка. Забраната в сянка е подлост, използвана от сайтовете, при които човек трябва да се регистрира и да има профил. Обикновено се наемат нископлатени цензори от чужбина, на които се възлага процеса на сенчестата забрана, като им се дават инструкции за това какви имена и теми трябва да бъдат обект на забрана. Набелязаните лица по никакъв начин не са предупредени, че всичко, което напишат в текуща дискусия, ще бъде тайно отклонено и никога няма да достигне до получателите. Напротив, изпращачът остава с впечатлението, че когато щракне върху бутона за изпращане на съобщението, това съобщение наистина се изпраща. Това обаче не е така. Вместо това съобщението се пренасочва към сметище, което никога няма да бъде прочетено от никого. Човек трябва да се опита да предвиди подобен изход, никога да не се регистрира в дискуссионна група и да избягва по всякакъв начин тези паразити (някои ги наричат социални медии или социални мрежи), които заразяват области в свободното тяло на интернет. Ако благоразумният човек има какво да каже, трябва да го каже на собствената си

интернетна територия, като създаде свои собствени свободно достъпни уебсайтове, без регистрация и без изискване за създаване на профил. В момента, в който се изисква регистрация, забраната и особено нейната най-подла разновидност—забраната в сянка—неизбежно надига грозната си глава. Ако едно твърдение трябва да бъде оценявано, то трябва да бъде оценявано според качеството и истинността на собствените му достойнства. Най-добрият критерий за това дали някой, където и да е, е наистина честен и правдив, е отношението му към абсурдността на “теорията” на относителността и квантовата механика, открита от настоящия автор. Това откритие трябва да е най-важният инструмент в арсенала на всеки който се е заел да проверява фактите. Честността и истинността на всяко друго нещо трябва първо да се провери спрямо неговото отношение и признаване на този върховен факт—абсурдността на “теорията” на относителността и квантовата механика. Ако аргументите срещу тези интелектуални чудовища се пренебрегват, това е сигурен знак за недобро отразяване и отношение. Това може да звучи странно, защото никога досега не е било признавано като критерий за истинност, но не е нужно много мислене, за да осъзнаем значението на този недвусмислен критерий, който няма равен на себе си.

Здравословен скептицизъм?

Не би ли могло да има здравословен скептицизъм по отношение на представената тук критика? Не. Не и в случая с недвусмисленото развенчаване на “теорията” на относителността и квантовата механика. Всяка проява на скептицизъм в този случай, ако не е обусловена от лични

интереси, ще се дължи на небрежност в мисленето или поробване от погрешни популярни настроения по темата. На практика всеки безпристрастен наблюдател, който би се погрижил да се замисли, би признал, че квантовата механика и особено “теорията” на относителността са абсурдни.

Горепосочените драстични неистини не са обикновените грешки, които се допускат всеки ден в научното творчество и които, дори да не бъдат открити, имат малко значение за здравето на науката и познанието на обществото. Обсъжданите проблеми включват големи, катастрофални недостатъци, засягащи основното мислене на света. Ето защо толерирането на “теорията” на относителността, като се има предвид, че тя, както обикновено се мисли за повечето човешки дела, е склонна към простими грешки, води до всеобщ разпад на обществата. Грешката на “теорията” на относителността е толкова фундаментална, и е залегнала толкова дълбоко в съзнанието на хората, че подкопава самата тъкан на човечеството. Тя е едно от най-отвратителните престъпления срещу човечеството, защото отдалечава човешкото мислене от логиката и разума, проправяйки пътя за противопоставяне по отношение на реалността на истината—най-опасното унищожение на човечеството. Именно това доведе до пълната лудост, на която сме свидетели днес.

Съдилищата също няма да помогнат

Разумният човек също така не трябва да очаква справедливо и честно решение от съдия, който би се вслушал само ако ищецът е претърпял лична вреда. Дали обаче човек, който е бил принуден да повярва, че абсурдът може да бъде

наука, както съвременното научно съсловие безмилостно му извива ръцете да повярва, не изпитва тежка, макар и не очевидна, лична вреда?

По този начин човек не може дори да повдигне правни обвинения, независимо колко легитимни са те, и да изправи пред съда тази масово организирана световна група, тъй като съдилищата се нуждаят от доказателства, че лицето, което предявява иск, е претърпяло вреди като физическо лице, докато въпросната организирана престъпна група нанася вреди на обществото и на отделните лица предимно косвено. Доказването на пряка лична вреда е много трудно, ако не и невъзможно. Съдилищата няма да приемат такива обвинения, въпреки че повсеместното налагане на безсмислици и наказанието за неспазване на тези безсмислици разрушава най-фините и най-изтънчените структури на човешката личност, особено нейното мислене. Опитайте се да изправите пред съда като индивидуален ищец, че “теорията” на относителността и квантовата механика накрънява общественото благо, както е в действителност, и вижте докъде ще стигнете.

Един от реалистичните начини е да се премине през Конгреса на САЩ и да се приложи идеята на бившия конгресмен Ламар Смит за допълнителен слой на отчетност, който Конгресът да въведе, за да се избегне прехвърлянето на решенията за публично финансиране на големи научни проекти само върху Академията на науките на САЩ, която самата е пряк бенефициент на публичното финансиране, като по този начин се превърща в страна с партизански интерес. Това е разгледано в първата ми книга “Относителността е майката на всички фалшиви новини” (timeisabsolute.org/1.php).

Невъзможно укриване

Един приятел казва, че винаги му се струва, че всеки знае нещо, което той не знае. Всичко изглежда обвито в тайни, чиято истина никога няма да бъде разкрита. Обичайните примери са убийството на Кенеди и атентатът от 11 септември. Кой наистина ги е извършил, никога няма да се разбере.

В противовес на тази разочароваща истина се открива безпрецедентната възможност да научим недвусмислено абсолютната истина за една от най-големите световни измами, познати в историята—измамата, лъжливо твърдяща, че “теорията” на относителността е не само научна теория, но и че е най-великата научна теория, която някога е съществувала. Окончателното доказателство, представено в предишните ми трудове; например в [2-4], присъства и в тази книга. Това е огромно постижение, равностойно на най-великите постижения на науката, но също така има и психологически ефект, позволяващ да се разсее унизителното отчаяние, че малкият човек е завинаги обречен на невежество и ако иска да узнае какво наистина е, неизбежно трябва да разчита на мненията на назначени мъдреци. Само тези мъдреци могат да преценят истинността на научните твърдения. Тези назначени мъдреци са злоупотребили с авторитета си докрай.

За разлика от това, аргументите, изложени тук и в предишните ми трудове, позволяват на всеки малък човек недвусмислено да научи за самия себе си истината, като използва изцяло собствените си средства и способности, напълно отделен от порочните манипулации на силните на деня.

В тези книги съм използвал крайния подход, изискващ модификация на известния цитат “Стоя на

раменете на великани”, определящ научния прогрес. Не, аз не стоя на раменете на великани. Аз стоя на раменете на абсолютни истини. Научният прогрес не е свързан с личности, бивши и настоящи, с изказвания за революции и т.н. Научният прогрес изключва субективния елемент или пропагандните похвати, прилагани за спечелване на публиката. Той е скромно, педантично следване на това, което е вярно, и осигуряване на по-нататъшното разпространение на тази вяроност. Откритията, направени в моите книги, напр. в [2-4], както и в настоящата книга, следват този подход и позволяват най-накрая да се прозрат значими окончателни истини, които този объркан свят ревниво крие от обикновения човек. Наистина е голям шанс, че противоотровата на това зло се крие в самите нас, колкото и малки, незначителни и безсилни да сме. Тя е в собственото ни мислене, което не се основава на размити естетически критерии. Това, аргументите, представени изчерпателно като недвусмислено доказателство срещу “теорията” на относителността и квантовата механика, е невероятен удобен случай, недостъпен в никоя друга сфера, за малкия човек, залят от водопада от лъжи, в който световните масмедии, почти изцяло частни, го потапят всеки ден. Ето защо разумният човек няма нужда да се вслушва в мнението на експертите, корумпирани до безобразие, без изключение, макар че може да се чуди доколко усилията на обикновените хора биха променили общата картина, контролирана от елита.

Не можем да не се насладим и да не се зарадваме на щастливото обстоятелство и възможността, която ни дава опроверганата тук основа на така наречената “съвременна наука”, позволяваща на всеки разумен човек да разбере сам в каква лъжа и измама е ввлечен. Покъртителните доказателства, сведени до много прости истини в [2-4] и тук,

могат да бъдат сведени за наистина нетърпеливите до следната фраза:

сегашната бъркотия във физиката е резултат от допускането, без никакво колебание, че абсурди като това, че КОНСТАНТА е равна на ПРОМЕНЛИВА, са израз на истина.

Споменатото конкретно приемане на абсурда за истина, а именно, че константа е равна на променлива, е изразено в символична форма чрез очевидната математическа безсмислица, известна като трансформации на Лоренц, както вече беше показано.

Но, нека пак да кажем—разбира се, безсмислицата, известна като трансформации на Лоренц, последната бидейки нагъл абсурд, неизбежно води до факта, че всяко прилагане на тези трансформации незабавно демонстрира тяхната лъжовност и разкрива тази лъжовност в явен, практически план. Най-вредното, дори трагично приложение на невероятната безсмислица, която представляват трансформациите на Лоренц, е “теорията” на относителността. “Теорията” на относителността, както се каза, е и най-бързият начин за демонстриране на изкривяването причинявано от трансформациите на Лоренц. Науката, подложена на злоупотреба до мозъка на костите ѝ, едва ли може да покаже по-ярък, но и по-лесно доказуем пример за неадекватност, при това в такъв исторически универсален мащаб. Всъщност пример за интелектуална злоупотреба в такава гротескна степен изобщо не съществува в науката. Дори квантовата механика, която сама по себе си е абсурд, се тълкува като обикновен, видим, абсурд. В “теорията” на относителността абсурдът е

прикрит в наглед правдоподобната пелена на привидни математически изводи, изводи, произтичащи от две абсурдни формули. Обаче, за да се види тутакси този абсурд в пълната му форма, като резултат от привидни математически изводи, трябва да се разгледат приложенията на въпросния абсурд. В тази книга ние разкриваме неадекватността на самото ядро, неадекватността на самите Лоренцови трансформации, но за да се види наистина фрапантната неадекватност, изпреварвайки нечие впечатление, че погрешните математически формули все пак могат да доведат до нещо добро във физиката, човек трябва наистина не само да разгледа абсурда на самите Лоренцови трансформации, както е направено тук, в началото на тази книга, а да използва приложенията на Лоренцовите трансформации и сам да види абсурдите, до които водят тези приложения, както е направено при анализа на Фиг. 1 до 3 тук.

Много думи

Следователно трябва да започнем оттам, където истината може да бъде хваната в мъртва хватка—крайната мъртва хватка е недвусмислената катастрофа на “теорията” на относителността, макар и идваща от старомодния чисто аналогов свят. Кой го интересува от кой свят—аналогов или цифров—идва мъртвият захват, стига да е смъртоносен за агресивното налагане на блатото на абсурда. Обратно, надеждите свързани с т.нар. трансхуманизъм, свръхинтелигентността на изкуствения интелект и всички останали леко забавни модни утопии засега куцат и вероятно ще останат куцащи и в обозримото бъдеще, а това се потвърждава от неспособността на света да се промени в резултат на нахлуването на привидно модните постижения

и да излезе от коловоза на абсурда, представян като наука. Колкото и смайващи и непосредствени да са доказателствата, те, меко казано, не могат да бъдат съобщени, камо ли да бъдат възприети от човечеството, чиито очи вместо това са обърнати към измислени образи на правдоподобни чудовища или направо изфабрикувани страхове от сорта на фалшиви пандемии или борба с присъщи на Земята явления, подобни на изначално безпомощната борба с гравитационното привличане с цел да се премахне гравитацията. Едно нещо обаче знам със сигурност. Няма да се затичам да скоча от десетия етаж, защото пропагандата ми е промила мозъка, че гравитацията не съществува, твърдейки, че последното било широко прието от научната общност като валидна и утвърдена теория, подкрепена от голям брой доказателства и експериментални потвърждения, които я превръщали в научния консенсус на века. Бихте ли се съгласили? Е, може би ще кажете, че пропагандата няма да лъже чак толкова безочливо, но виждаме, че лъжите на пропагандата могат да бъдат не по-малко мерзки, макар и прикрити. Достатъчно е да споменем лъжите на пропагандата, че “теорията” на относителността и квантовата механика са велики научни теории, подкрепени от голям брой доказателства и експериментални потвърждения, които ги превръщали в научния консенсус на века, докато всъщност крайните недвусмислени доказателства, представени тук, доказват, че тези “теории” не са нищо друго освен жалки абсурди.

А и, между другото, няма да си загубя съня заради възможността да участвам в открит и уважителен диалог, оставайки отворен за възможността моите открития да бъдат преразгледани или променени в светлината на нови доказателства или критика, така както веднага бих се отказал от предположението, че основният постулат на дадена

научна теория може да не бъде спазен, когато става въпрос за същата теория, която ме интересува, или че определението за скорост в законите на Нютон може да бъде преразгледано или променено в светлината на нови доказателства или критика.

Да не говорим, че ни се искаше поне липсата на въображение да не беше толкова очевидна, както когато се спекулира с идеята, че реалността била холограма или че съзнанието могло да бъде прехвърляно в машина, или че то би могло да се заменя с изкуствен интелект, което уж прави физическото човешко същество излишно. Повсеместно натрапваното смесване на наука и технологии също играе значителна роля в цялостното объркване на света.

Неосъзнатостта да приемеш абсурда на едно разглезено въображение (спомнете си нелепостта на съждението, че въображението уж било по-важно от знанието) е олицетворение на мракобесието. Такова въображение си представя, че виртуализира реалността до степен на нейното отричане. И така, всичко, което може да се въобрази, вече се смята за възможно. Така вече започват съмненията за потвърждаване на самата реалност, като нейното съществуване се приема за неясно и несигурно. Такова съмнение вече се оформя като проблем. По този начин се изобретява доктрина за означаемото, която се противопоставя на автентичното знание. Това се превръща в игра на знаци и психология. С други думи, всичко е само наша лична реалност, която няма нищо общо с обективната реалност, като последната се обявява за несъществуваща като такава. По този начин самият човек се превръща във фиктивно, въображаемо същество. Обратно, осъзнаването, че научният метод е единственият метод за достигане на истината, спасява човечеството от най-уродливия солипсизъм на “Само аз съществувам”, разпространяващ се

в наши дни като горски пожар по целия свят, независимо от това, че солипсизмът глупаво забравя, че освен неговото съществуване трябва да се признае съществуването поне на родителите на този “аз”, признание, което веднага разгромява солипсизмската му халюцинация.

От друга страна, трансхуманизмът, ако сме склонни да използваме това понятие, има смисъл само когато трансхуманизмът изобщо е възможен, дори ако понастоящем технологиите не са достигнали това ниво да го реализират. По същия начин времето, гравитацията, абсолютната истина, че едно не е равно на две, че константата не е променлива или че водата при стандартна температура и налягане (STP) е и винаги ще бъде течна и мокра, никога не могат да бъдат повлияни, а техните алтернативи никога не могат да бъдат възможни, независимо от възпитанието, културната среда, социалния и философски контекст, интерпретацията и опита на човека. Всяка халюцинация за транс-физика; т.е. физика, при която нейните закони не важат или могат да бъдат нещо различно от това, което е установено чрез прилагане на научния метод, е творение на нездрав мозък.

Алтернативно, ако предложение като генното инженерство, което някога звучеше като научна фантастика, е наистина възможно, то е тривиално. То осигурява жизнеспособен резултат, както и резултатите от употребата на противозачатъчното хапче (простете за ка;амбура). Това хапче не е трансхуманистично в смисъл, че, видите ли, резултатите от него не могат да бъдат очаквани. Резултатите от хапчето могат да се очакват. Следователно то е тривиално и не е необходимо да бъде украсявано с допълнителни транс-декорации.

“Теорията” на относителността и квантовата механика, които са абсурдни, не разгадават тайните на

Вселената. От тях не може да се очаква нищо разумно. Те не дават никакъв разумен резултат и следователно нищо, свързано с “теорията” на относителността и квантовата механика, никога не може да бъде превърнато в знание, най-малко пък в експериментално проверимо знание. Ето защо т.нар. “социални учени” по-добре да се примирят с тази реалност и никога да не използват терминологията, приписвана на тези абсурди, за да изпъстрят писанията си с напразната надежда да звучат по-академично. Използването на терминология като хоризонт на събитията, пространство-време, снобското заместване на откровени колективистични лъжи с наглед правдоподобни термини като парадигма, което всъщност означава толериране на лъжата, прави писанията на социолозите по-малко интелектуални и велики, да не говорим за многоучени.

Горното е ярка илюстрация на това, защо се нуждаем от наука, за която ще кажем малко повече и по-надолу. Науката спасява света от затворническата килия на разума, което представлява философията, но науката също така изучава и установява какво е възможно и къде изпадаме във вътрешно неосъществими мечти.

С други думи, нито разсъжденията върху философията, нито трансхуманизмът, в частност, могат сами по себе си да разкрият какво е възможно. Това са второстепенни занимания и те разсъждават върху това, което науката им предоставя като възможно и разумно. Без наука е по-вероятно човек да изпадне в самозаблуди, особено когато става дума за по-сложни и заплетени въпроси, а това е донесло много трагедии на света. Ето защо всяка фантазия трябва да премине през мелницата на науката, за да се уверим, че идеята, за която размишляваме, е наистина правдоподобна. Разбирането на това къде се намира абсолютната истина, т.е. къде са всички граници на

възможното, представлява същността на всеки разумен разговор свързан с привидните фантазии. Фантазиите, които изпълняват критериите на науката за възможното, вече не са фантазии, а дори и да не могат да бъдат изпълнени в момента, са реални цели на човечеството.

Разбира се, трябва да знаем, но да знаем не е същото като да си представяме. Макар че въображението може да ни преведе по-лесно през живота, от реалистична и практическа гледна точка знанието е по-добро от въображението. Състоянието да знаеш, че “теорията” на относителността и квантовата механика са абсурди, е по-добро от това да си въобразяваш, всъщност да изпаднаш в болна заблуда, че тези абсурдни теории разкриват фантастични, неизвестни досега тайни за света под формата на черни дупки, гравитационни вълни, Хигс бозони и всичко останало псевдокосмологично.

Знание

Изложеното дотук ни кара да заключим, че няма друго знание в собствен смисъл освен научното. Знанието от типа на клюките няма универсален характер и служи единствено на провинциалното любопитство и утилитарния практицизъм на бандитите. Истинското знание винаги е открито знание. Онова, което се нарича тайно знание, и скритият обмен на такова “знание” представляват само информация, използвана за целите на властта и контрола чрез замъгляване и увъртане, и нямат никакво значение за истинската познавателна същност на човечеството.

Какво е наука?

Механичното свързване на дискуссионните теми с науката с цел предпазване от потенциални критици не е дотам хитро като щит. Дали това свързване е оправдано по принцип, е най-малката грижа за тези, които го използват. Те така или иначе ще го използват, дори и да няма връзка. Затова, за да предпазим себе си от подобно объркване, е необходимо да кажем няколко думи за това какво всъщност е наука. Първият критерий, че може да се намираме в сферата на науката, е като се уверим, че предметът на дискусиата не е абсурд. Този критерий веднага изключва “теорията” на относителността и квантовата механика като предмети на научен дискурс.

Нуждата от проверката за липса на вътрешни противоречия или други логически грешки в предложената хипотеза винаги е била силно подчертавана в моите книги като първа стъпка от научния метод, преди да се приложи експериментална проверка на хипотезата. “Теорията” на относителността и квантовата механика не издържат този тест и следователно не могат да бъдат квалифицирани като принадлежащи към науката от самото си начало и не е необходимо да бъдат обсъждани в какъвто и да е научен контекст.

Преминаването на горния логически тест все още не е достатъчно, за да се смята, че се занимаваме с научна материя. Както беше обсъдено в предишните ми книги, за да може една дейност да се счита за наука, тя трябва да се занимава с явления, които зависят от параметри, всички от които са известни. Нещо повече, научните явления зависят от параметри, всички известни, които могат да се поддържат постоянни или да се променят по желание. Освен това, явленията изучавани от науката, позволяват

всички параметри, които управляват тези явления, винаги да се връщат не само към първоначалното си състояние, но и при спонтанни или предизвикани промени на тези параметри възпроизводимо да водят до същия краен резултат. Само в такъв случай изводите от дейността по изучаване на дадена хипотеза могат да се смятат за надеждни и да представляват научно знание, което заслужава да бъде добавено към вече събраните знания в хранилището на науката.

Ето защо популярното мнение, че интелигентният човек трябва да очаква същия резултат при извършване на същите действия, се отнася само за установен научен резултат. Тук изключваме тривиалности като това, че завъртането на ключ, който отключва ключалка, винаги ще води до един и същ резултат—вратата ще позволи да бъде открената. Напротив, в дисциплините, изучаващи например социалните явления и в медицината, където тези явления са сложни и зависят от много известни и неизвестни фактори, извършването на едни и същи действия в никакъв случай не е сигурно, че ще доведат до един и същ резултат—системното пушене на цигара след цигара, известно като верижно пушене, води до рак при някои, но не и при други; в никакъв случай не е очевидно, че комбинирането на едни и същи политически сили отново и отново винаги ще води до един и същ политически резултат. В такива сложни ситуации, подвластни на много известни и неизвестни фактори, при които дори известните фактори могат свободно да се отклоняват, мъдрият човек по принцип не очаква един и същ краен резултат.

От гореизложеното следва, че дейности като медицината или хуманитарните науки не могат да се считат за наука или могат да се наричат наука само разговорно или условно. Всъщност, по начало, човешкото същество—

обектът на изследване от страна на медицинския изследовател—е подложено на неизвестен брой неизвестни параметри, влияещи върху медицинското му състояние, да не говорим, че ефектът върху всеки конкретен индивид, дори и на известните параметри, не винаги е познат. Нещо повече, дори известните параметри, които влияят върху състоянието на изследвания биологичен обект, особено на човека, в преобладаващата си част не са податливи на промени планирани от изследователите, нито пък са обратими до такава степен, че едно и също медицинско явление да може да се възпроизвежда многократно. Биологичните организми са разнообразни и в повечето от значимите случаи на изследване не реагират еднакво на един и същ набор от условия. Единствените истински научни елементи в медицината се проявяват, когато се използват методите на истинските науки—физика и химия. Физиката и химията трябва да се наричат само “науки”, без дори да е необходимо да се добавя “точни” или “твърди”, защото истинските науки по принцип не могат да бъдат “неточни” или “меки”, както популярно се наричат дейностите в хуманитарните дисциплини.

Науката не е Църква, на която трябва да се служи, а за да ѝ се служи се изисква да е валидна максимата “целта оправдава средствата” или *Ad maiorem Dei Gloriam* и да се примиряваме с глупости като “Това, което ми се струва бяло, ще повярвам, че е черно, ако йерархичната Църква го определи като такава”.

Науката служи единствено на истината, а това не позволява самоцелни йезуитски извращения на истината. Истинската наука, която установява истината, също така не се поддава на консенсус. Правенето на наука чрез консенсус, признаването на парадигми, а не на еднозначни истини, е смъртта на истинската наука.

Други дисциплини освен медицината, които само условно клонят към науката

Наред с медицината, друга дисциплина, тангенциално допираща се до науката, е историята. Историята също не може да има научно съдържание. Тя се нарича наука само за да звучи добре и да се счита за академична дисциплина.

Никоя история като дисциплина не може да бъде научно ориентирана. Всичко в историята е спекулация и тя придобива своята форма в зависимост от това кой я пише. В историческите трудове може да има само противоречия между различни спекулации, една от които се избира и приема, обикновено чрез консенсус или в резултат на идеологическото състояние на обществото. Както се посочва в други трудове на настоящия автор, науката свършва там, където започва консенсусът.

Така, откриването на противоречия в историческите тези не е нищо повече от установяване на несъвместимост на една спекулация с друга—чист софизъм. Ето защо, научните противоречия в историческите тези са *non sequitur*. Следователно трактатите по история не може да имат научна същност.

В предишни книги съм обсъждал отдалечаването на дисциплините от науката колкото повече те напускат точността на физиката и химията, преминават през биологията и завършват с оксиморона “социални науки”, да не говорим за короната на всички оксиморони, известна като “философия на науката”.

Изкуството се намира извън сферата, която може да се наслаждава дори на намек за научен привкус. Тук няма да

обсъждаме по-нататък тази йерархия, определена от степента на установимост на истината (с нейния славен венец—недвусмислената истина).

Почтеност в науката

Продължавайки горните мисли, можем да отбележим, че зоологията, екологията и антропологията, да не говорим за други хуманитарни науки, не са истински науки, защото винаги може да се твърди, че техните заключения са резултат от нуждите на империалистическите сили, които оправдават расистките им програми, а не от изследването на обективните истини за природата. Както беше казано, истинските науки са само физиката и химията, чиито закони са лишени от всякакъв обществен оттенък. В исторически план научните открития в областта на физиката и химията може и да са направени предимно от европейци от империалистическия европейски свят, но физиката и химията, за разлика от зоологията, екологията, антропологията и други хуманитарни науки, по своята същност не могат да ограничат други хора да правят открития. Докато резултатите от хуманитарните науки лесно могат да бъдат подчинени на империалистическия дневен ред на управляващите европейски сили с тяхното икономическо превъзходство и налагането на доктрини се извършва според техните империалистически нужди, откритията в областта на физиката и химията притежават присъщото качество да позволяват на практика на всеки, достатъчно образован, който знае какво да търси, да направи откритие и да предизвика имперските сили. Тази книга е пример за това. Водени от беззаконните си подбуди, управляващите сили са допуснали недалновидната грешка да приложат

същите мускули за налагане на безсмислици във физиката, както са направили с хуманитарните науки, въобразявайки си, че могат да развяват без полицейски ред всяка доктрина, която им харесва, правилна или не. От всички мои книги обаче, включително и от тази тук, се вижда, че арогантното самомнение на властите среща недвусмислено поражение, донесено чрез откритията, направени от настоящия автор, който по никакъв начин не е империалистически пълномощник, патерица или подставено лице. И така, въпреки че гнетът на империите в полето на познанието в областта на точните науки днес е повече от жив, както никога досега, книга като тази може да покаже ясно, както нищо друго и както в никоя друга дисциплина в хуманитарните науки, нищетата на тяхното празно управление.

Така че поминъкът на общностите, с които работим, и на общностите като цяло няма никакво отношение към абсолютната категоричност на констатациите в тази книга. Единствената научна почтеност, която човек трябва да проявява в науката, е да се придържа към недвусмислеността на доказателствата като тези представени тук. Всичко останало трябва да има за отправна точка коригираните основи, разгледани в настоящата и всички останали книги на автора пишещ тези редове. За съжаление, днес цялата световна научна общност не е почтена, тъй като открито пренебрегва безупречната истинност на направените тук открития. Това трябва да се промени. Научната почтеност трябва да бъде възстановена, особено сред изследователите в правителствените лаборатории, които трябва да гарантират преди всичко друго и с цялата сила на закона, че не им се плаща с публични средства, за да популяризират абсурди и да наричат тези абсурди наука. Всички останали проблеми—плагиатство, фалшификация и т.н.—трябва да

дойдат след това, т.е. след като се гарантира, че това, за което правителството им плаща, не се основава на нелогичности, вътрешни противоречия, поставяне на въпроси съдържащи отговорите, отхвърляне на принципа на непротиворечието, на закона за идентичността и всичко останало, което съставлява същността на абсолютните истини.

Вместо да убеждаваме всеки поотделно да се променя и да се върне в релсите на истинската наука, достатъчно е да убедим много по-ограничения кръг от онези, които отговарят за разпределянето на публичните средства за наука, да спрат да ги пилеят за абсурди, лъжливо обявявани за наука.

Така че, ако някоя нещастна душа използва наблюденията в хуманитарните науки, за да поддържа или отрича тезата, че само европейците са способни на научни открития в хуманитарните науки, считайки хуманитарните науки за синоним на наука, и по този начин се опитва да оправдае или да се бори с порочни идеи като колониализма и расизма, тя греша, защото, най-напред, хуманитарните науки по начало не са точно казано наука. Безспорната необходимост човек да поддържа професионализъм, почтеност и съпричастност към местните общности се отнася до неговата технологична дейност, а не до дейността му в областта на науката. Това е много важно да бъде разбрано, защото нечестните пропагандатори се възползват като бейзболна бухалка за политическите си пререкания от чувствата на впечатлителната младеж, за да развенчават чисто технологични проблеми, обслужващи определени политически мотиви. Чисто и просто, голи твърдения, че необосновани претенции в областта на хуманитарните науки били установени от “учени”, има за цел да послужи като инструмент за незабавно приемане—видите ли, щом са учени, те всичко знаят. Опитайте се да изразите дори и най-

малкото съмнение в това, което официалният наратив е обявил за наука, дори и да разполагате с всички аргументи на света, и веднага ще бъдете обявени за мразещи науката. И обратното, не бива и да се използват откритията в точните науки, за да се оправдае колониализмът, позовавайки се на факта, че те са направени от предимно европейски откриватели, произлезли от империи, защото не само че основните “открития”, в които се кълне съвременната наука, се състоят от пословични абсурди, но и самото развенчаване на онова, което са претенции за “открития”, да речем, самото доказателство за абсурдността на фундаменталната наука днес, е дело на учен извън колониалисткия, имперски кръг, както се вижда от настоящата книга (и всички предишни книги на настоящия автор).

Оценката на околната среда, направена за компания за добив на нефт и газ, не попада в обхвата на научните изследвания, въпреки че има опити да бъде представена като такава. Тази оценка попада най-вече в сферата на технологиите. В сферата на технологиите, разбира се, е от съществено значение да се вземат предвид опасенията на местните общности. Когато обаче се провеждат изследвания в областта на истинската наука, никакви други съображения не бива да играят роля освен търсенето на истината. Тоест това, което има значение в една научна лаборатория и което прави изводите научни, наравно с най-високите стандарти за научна добросъвестност, е способността да се търси обективната единствена истина в природата, която не зависи от това, откъде идва човек или какви са биологичните му особености. Да повторим отново, има само една истина, която не зависи от това откъде идва човек или какъв е неговият произход. Особено важно в това търсене на истината е да се отървем от личните пристрастия, както и от

пристрастията на удобството. Например критикуването на “теорията” на относителността и квантовата механика може да ви отлъчи от днешната академия. В името на висшите идеали на науката обаче човек трябва да понесе дори такива крайни трудности и да отстоява недвусмислената истина, съобщена в настоящото изложение. Именно в нашето отношение към фундаменталните недостатъци на науката и в действията за защита на истината за тези недостатъци се крие истинската ни почитеност в науката, а не в странични въпроси. Затова е груба грешка да се мисли за научна почитеност само когато става дума за екологични или други хуманитарни изследвания, където истинността на твърденията винаги е свързана с неопределеност и се приема с консенсус, за разлика от представените тук недвусмислени истини, означаващи истинска наука, които се доказват пряко, на страниците на основополагащите ги документи. Това неправилно отношение, което погрешно възлага грижата за почитеността в науката на второстепенни въпроси в сравнение с това дали самата същност на изследването е последователна от самото начало, трябва да се промени, ако наистина искаме да почитаме истинската наука.

Освен това, когато става дума за същността на изследването в това, което се счита за наука, се приема, че това, което се възприема като наука, се състои от две различни части. Едната—физиката—се смята за нещо трудно, което не си заслужава да се забъркваме в него. Тя се възприема като херметична за обществото, маловажна в по-широк обществен аспект, поради което се оставя да бъде приета такава, каквато е, заедно с милиардите долари обществени средства, които се пилеят всяка година за поддържане на нейната абсурдност. Тя е недосегаема за широката общественост, оставена е като приоритет на специален много корумпиран елит, известен като “научни

експерти”. Не само това, тя е отделена от мислената за наистина значимата, “засягаща всеки един от нас” екологична и хуманитарна наука, представяна като цялата струваща се да се забележи наука, която има значение за нас. Това се представя като фокусът на всички наши притеснения относно обществената подкрепа за науката и точно това се стотвя в супата на така наречения Закон за научна почтеност, предложен за разглеждане от Конгреса на САЩ. Връзката на първата група—херметичната истинска наука—с втората—квазинауката, приета за реалното означаване на науката—е напълно изключена, въпреки фактическата зависимост на втората от първата. Акцентът върху хуманитарните науки, особено върху области като изменението на климата, издигнати като олицетворение на обществената загриженост за науката, използва психологията на множеството, което никога не е било изложено на реалните проблеми, трудности, безсънни нощи и безпокойства при систематичното научно търсене. Контролът върху съзнанието е насочен към чувствата, страховете, тревогите, които умелата пропагандна машина може да засили по всеки въпрос, да не говорим за нещо, което априорно се смята за възвишено—понятието за наука—сега раздухано от политическия вятър като потенциално чудовище, “ако не се направи нещо по въпроса”. В такъв климат научната добросъвестност не позволява да се анализира това, което “учените вече са открили”. Това е недосегаемо. То е издълбано в камъка. Това, с което се занимава един Закон за научната почтеност, е по-скоро как вече установеното разделение, за което стана дума по-горе, да се внедри във всеки един от нас, в организираните групи от хора, как те да се справят и изпълняват задълженията си в тази установена рамка, мамят ли, какви несправедливи предимства се опитват да

придобият от упражняването ѝ, етичните и моралните недостатъци, които могат да засегнат това упражняване, и начините за санкциониране на тези недостатъци. От казаното дотук става ясно, че подобно възприемане на научната почтеност пропуска целта. Нещо повече, то е доста вредно за обществото, въпреки добрите си намерения, защото оставя без контрол истинската заплаха—да се позволи на истинската наука—физиката и химията—да продължи да разхищава огромни суми от публично финансиране за патологични дейности, фалшиво наричайки ги наука.

Научност

Когато се дефинира науката, обикновено се набляга на експериментирането като определящо за научния метод. Споменавал съм го в предишни текстове, както току-що направих по-горе, но е необходимо да го повтора и тук, че експериментирането трябва да се упражнява върху нещо, което по начало не е абсурд. Следователно, преди да се прибегне до експерименти за проверка на дадена идея, човек трябва първо да се увери, че самата идея поне не е абсурдна. Да не говорим, че абсурдна идея изобщо не е в състояние да роди какъвто и да е кохерентен извод, който да подлежи на експериментална проверка. Каква полза ще има от експерименти, целящи да докажат или опровергават абсурдната идея, че едно е равно на две или че една константа е променлива? Твърдението, че е възможно едно да е равно на две и че са необходими експерименти, за да се уверим каква е истината за това твърдение, веднага дисквалифицира събеседника от внимание. По-скоро трябва да се постави под съмнение здравият му разум. По същия начин е безсмислено да се предлагат експерименти, целящи да

открития условията, при които два пространствено съвпадащи часовника не са синхронни, или всяка понататъшна абсурдна идея следваща от такава невъзможна несинхронност, като например съществуването на пространство-време, изкривяването на времето, червеевите дупки, черните дупки, тъмната материя, теориите на струните, гравитационните вълни и цял списък от други добре пропагандирани глупости, списък, който може да бъде продължен, изброявайки всякакви други последващи абсурди. В момента, в който се установи, че всички подобни твърдени ефекти и явления са резултат от нарушаването на **спасителния пояс на синхронността** (вж. РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ по-долу), всеки здравомислещ човек престава да слуша и незабавно отхвърля всякаква понататъшна дискусия, без да се замисля. По същия начин, в момента, в който стане ясно, че трансформациите на Лоренц приравняват константата към променлива, тези трансформации и всички техни приложения незабавно губят легитимност и биват отхвърлени преди да бъдат разгледани каквито и да било експерименти за проверка. Така че, както неведнъж се наблегна, провеждането на експерименти не е основното и най-важното в научния метод, както широко се представя. Загуба на време е да си представяме, че научният метод е приложим върху лудостта и може да донесе напредък в познанието при такива безумни обстоятелства.

Освен това, ако някой тръгне да се къдне във фалшифицируемостта на дадена теория като критерий за нейната научност, това би било грешка. Лудостта, която е моментално фалшифицируема, изобщо не е научна, въпреки обратното, което следва от такъв критерий. Очевидно е, че последното не се нуждае от допълнително обяснение, да не говорим, че за да е валиден критерият за

фалшифицируемост; т.е. за да е научен, то той трябва да е фалшифицируем. Ако обаче критерият за фалшифицируемост е фалшифицируем (за да бъде обявен за научен), то той не може да се използва като универсален критерий за научност.

Също така не е вярно, че учен е този, който може да издържи на атаката на абсурда и да продължи да изучава абсурда, сякаш нищо не се е случило, или който може да приеме, че абсурдът е в реда на нещата, когато става дума за наука. Вярно е, че в днешната прогнила среда и порочен климат в академичните пространства приемането на абсурда като наука ще донесе конкурентни точки и предимство на участника. Ако обаче човек наистина иска да бъде учен, истината е точно обратната—той трябва да се съпротивлява с цялото си сърце и душа, дори с цената на лични неудобства, на мерзкото извращение, че абсурдът представлявал наука, да не говорим за изключителна наука.

Вяра и наука

Особено голяма травма за мен беше пресконференцията ми в Брюксел през 2019 г. (спомената в първата ми книга), когато възнамерявах да се обърна към ръководството на Европейския съюз за злоупотребата с публични средства в подкрепа на абсурди, представяни за наука. Това, с което се срещнах обаче, беше група религиозни привърженици. Гардът ми беше свален, тъй като това беше последното, с което очаквах да бъда посрещнат и аз попаднах в капана да обсъждам въпроса, сякаш той има нещо общо с теологията. Всъщност той няма нищо общо с религията, вярата или каквото и да е друго подобно и в крайна сметка загубих собственото си ценно време и финанси за нищо.

Разговорът с религиозен човек протича по следния начин. Можете да повтаряте колкото си искате, че няма нищо по-солидно като истина, особено що се отнася до голямото им значение за света, от катастрофалните аргументи, които се виждат на самите страници на основополагащ документ, погрешно смятан за най-великото научно дело в историята, но никога няма да бъдете чути. За събеседника генераторът на всяка истина е Бог.

Не се опитвайте да поискате доказателства. Никога няма да ви бъдат представени. Подмяната на нещо, което виждате със собствените си очи, с нещо, което приемате въз основа на вяра, е толкова дълбоко вкоренена в някои умове, че няма начин на света да бъде върната в реалността.

Опасно мракобесие

Смесването на непримиримото, смесването на вярата с разума, нещо, което човешкият прогрес напълно отхвърля от времето на Ренесанса, е още по-неприемливо, когато научните въпроси се приемат само на вяра, без да се допуска рационален анализ. Академията е призвана да приютява само онези, които обсъждат неща, които съществуват, а това е само провинцията подчинена на методите на истинската наука (а не на извратената псевдонаука днес). Битката за прочистване на науката от лъженауката, вместо да се внася още повече религиозно мракобесие чрез смесване на вяра и наука, в допълнение към мракобесието да се провъзгласява, като някаква нова вяра, абсурдът като израз на рационалност и висока наука, е онова, което светът чака, за да започне своето спасение и напредък. Освен че новата вяра, в която се кълне “съвременната наука”, а именно, че абсурдът е израз на рационалност, е откровено глупава, смесването на дори

традиционната вяра и науката е най-прекият път към свеждането на разбирането на истината до чиста психология—чувствам се жена, следователно съм жена, нищо че хромозомната ми двойка е XY. Едва ли има консерватор, който да не се отвращава от подобна безсмислица, но няма и рационален ум, който да не се отвращава от нея, независимо от политическата си принадлежност. За съжаление, приемането на крайния консерватизъм, един по същество опасен обскурантизъм, призоваващ към невъзможно, но много подло съчетаване на вяра и разум, намира своето убедително въплъщение в своето привидно отрицание—либерализма на някои от днешните политически партии. Диалогът между културите не трябва да се осъществява чрез предателство към разума, подчинявайки го на ирационалното.

Относно опровергаването на научна теория

Забелязал съм, че някои приятели разбират погрешно същността на научното изследване, като смятат, че приносът в науката означава да се предложи нещо ново и нечувано досега, а установените възгледи, каквито и да са те, да останат незасегнати, да продължат да съществуват, макар и да са отживелица. Такова е разбирането, дори на някои научно неосведомени, но вземащи решения относно разходите за наука, ръководители в Конгреса на САЩ, особено на членовете на научните комисии в него.

Парадоксално е, че това погрешно разбиране, звучащо като консервативно, идва от либералния политически спектър. Може би защото се смята, че истинските консерватори са съсредоточени единствено

върху основаната на вярата консервативност. Разбира се, от друга страна, недотам подготвените в научно отношение либерали несъзнателно папагалстват в съгласие със скритите желания и планове на онези, които се възползват от статуквото и се борят със зъби и нокти да го запазят. Любопитно е също така, че точно онези от либералната част на политическия спектър, които обвиняват консерваторите в неразбиране на науката, сами наистина демонстрират неразбиране на начина, по който тя функционира. Поради своята некомпетентност по научните въпроси тези бюрократи са принудени да разчитат на лица, които възприемат като експерти, всички от които, без изключение, са корумпирани до мозъка на костите си. Тези т.нар. експерти са се издигнали в институционалните йерархии не поради дълбоки качества—като правило те не са нищо друго освен открито посредствени люде (доказателството, че тези назначени зле обявени експерти са посредствени люде, е, че повече от век не им е бил достатъчен, за да се противопоставят на абсурда под формата на “теорията” на относителността и квантовата механика, нагло натрапени на света като наука), а чрез подло безпринципно пълзене по институционалната стълбица. Срамно и много опасно за националния интерес е решенията за държавната политика относно изразходването на огромни публични средства в науката да са в ръцете на народни представители и сенатори с толкова ниско или дори напълно отсъстващо разбиране за науката, както и на техните недобри съветници.

Ако целта на науката бяха само откритията, несвързани с предишни открития, както някои си представят, че са приносите в науката, тогава нямаше да имаме откритията на Галилей или Коперник, чийто основен принос беше да развенчаят и оборят съществуващите възгледи на Аристотел и Птолемей;

нямаше да имаме Лавоазие, който отхвърля флогистона на Пристли.

Основата на науката е критиката на съществуващото състояние на нещата по отношение на знанието, когато тази критика е оправдана. Науката е отричане на несъстоятелни теории, което ги изпраща в забвение, и никога не трябва да се бърка с философията, която толерира на равна нога всичко, правилно или погрешно, което е било изказано преди това. Както неведнъж е било намеквано в моите трудове, а също и по-рано в тази книга, опитите да се обединят философия и наука в общия термин философия на науката е оксиморон. Първият, който освободи света от тази заробваща всеядност на философията, беше Галилей. Той е бащата на науката, която, за разлика от философията, е дискриминираща и никога не се обръща назад, когато една погрешна теория е била развенчана. Науката е безпощадна в това отношение и учащите, освен тези, които имат специално любопитство към историята на науката, никога няма да чуят за отхвърлени теории.

Науката е неизбежна диктатура на истината като неин демиург, стояща извън всякакви лични предпочитания.

Нещо повече, когато става дума за абсурд като “теорията” на относителността, няма нищо, което да може да се очаква или дори да се обмисли като неин заместител. Абсурдът се премахва от науката без следа, без никакъв заместител. Всъщност намирането на решаващи аргументи, както е направено в предишните ми трудове, както и тук, е самата същност на научното творчество и принос в пълния му разцвет. Това е олицетворение на научното творчество от най-висш порядък.

Когато се развенчава дадена теория, трябва да се търсят критичните, решаващите факти. Това не е селективен

избор на един от много други варианти или възможности. Възможността да се избере ключов аргумент не трябва да се отхвърля, за да изглежда, че постъпваме справедливо. Тази възможност, възможността да се окаже отхвърлена, се предоставя от самата погрешна теория, а не защото някой е зъл и е решил да навреди. От друга страна, ако не съществува недостатък, то, колкото и някой да е решен да причини вреда, той няма да има възможност да причини вреда. С други думи, когато една теория е дефектна, тя по своята същност съдържа дефекта, а откривателят е длъжен да се възползва от възможността да открие този недостатък. Когато видиш недостатък, антинаучно е да се откажеш от осветляването му от милосърдие, в стремежа си да не искаш да изглеждаш злонамерен, безхарактерен, “хванах ли те”-тип човек. Следователно тежестта да бъде прав е върху този, който предлага теорията. Критикът, истинският учен, напротив, е длъжен да разкрие недостатъка на теорията, ако има такъв.

Освен това често не се разбира, че това е то. Няма какво повече да обсъждаме, за да разберем, че “теорията” на относителността е абсурдна. Всичко, което се обсъжда по-нататък, е излишно и е регенериране на абсурда.

Някои не могат да повярват, че всичко е толкова просто, и са склонни да си представят, че има всякакви допълнителни езотерични аспекти, разклонения и завои, като отказват да признаят, че всичко, свързано с “теорията” на относителността, е толкова елементарно неистинно и направо смешно. Е, на такива ентузиастични не може да се помогне, освен ако те самите не решат да потърсят помощ. Празната самоувереност е повсеместна.

Разликата между теория и понятие, идея и модел

Обикновено наблюдаваме дадено явление и след това се опитваме да си съставим мислена представа на какво се дължи то. За да улесним живота си, си представяме например какви са механизмите на различните форми на луминесценция—флуоресценция, фосфоресценция и хемилуминесценция. Орбиталите също ни дават идея, с която да работим. Тя се явява като удобен модел, върху който да изградим по-нататъшните си представи за строежа на химическите съединения.

Много пъти не знаем или не осъзнаваме веднага откъде са дошли тези модели и идеи. Просто ги използваме, защото такава е традицията в научната професия. Има и такива, които в желанието си да се харесат на статуквото твърдят например, че един забавен но фиктивен обект като орбиталите, който е недалеч по идея от уводните педагогически комплекти с пръчки и топки при започване на лекциите по химия, можел да бъде действително физически наблюдаван. Орбиталите обаче са само графични изображения на представяните като математически решения на уравнението на Шрьодингер, което на всичкото отгоре е едно от онези уравнения на собствените вектори, които дори нямат математически смисъл.

Опортюнизмът е известна слабост на човешката природа. Той разцъфтява в области като днешната погрешна наука. Освен това човек не може да бъде обезпокояван постоянно от анализи на основите на науката. Трябва да има нещо, което изследователят да приеме за неоспорима основа, върху която да гради нагоре. Когато обаче абсурдността на основата се разкрие като толкова драстично абсурдна, както беше разкрита тук,

изследователят е длъжен да обърне внимание. Върху такива опустошени до същността си корени не може да се прави смислена наука. С оглед на инсталираното им повсеместно разпространение, утвърдените модели на иначе погрешната наука не могат лесно да бъдат посочени като погрешни и в същото време да се очаква това да носи лични кариерни ползи. Умът се “залепя” за идеите, промиващи мозъка му през формиращите години на неговото образование, и освобождаването от тях е невъзможно както на висцерално, така и на чисто практическо ниво. За повечето хора е практически невъзможно да се откажат от лепкавите идеи и те ги носят със себе си през целия си живот. Не са редки и случаите, когато някои завършващи обучението си учащи се носят със себе си през целия си живот неразбиране на някои ключови моменти от учебната програма. Това е въпрос на липса на способности, но също така е резултат от лоша педагогика. Човешкият ум е сложен. Когато към това се прибави и умишленият пропаганден натиск за възприемане на погрешни идеи, шансът за корекция става безнадежден.

Друг пример е идеята за спин на електрона. Човек едва ли осъзнава, че това, което се приема за математическо описание на спина, идва непосредствено от трансформациите на Лоренц—формули, които нямат никакъв смисъл. Те обаче са формули—погрешните формули също изглеждат като формули. Човек вижда изравняването на величините така, както вижда равенството $1 = 2$, изравнявайки величините 1 и 2, които не могат да бъдат равни при никакви обстоятелства. Това е погрешно, но то съществува на хартия и на някого може да му се стори, че може да го използва за нещо. Например може да се види, че тази погрешна формула $1 = 2$ се използва в рекламите, за да привлече смаяни клиенти, които се разхождат наоколо. Но това не е наука. Това е своеобразна шега. Такава реклама

може да обиди чувствата на някоя наранима душа, посветена на математическата чистота, но тя изпълнява своята цел—привлича клиенти. Следователно тя има търговски смисъл. Със същия успех могат да се видят тенти с името на фирмата, изписано с обърнати букви. Как бихте искали да видите името на магазина, изписано на тентата с обърнати букви, и ще нарани ли това чувствата ви, ако не е изписано както на вас ви се иска?

При математическото описание на спина на електрона се пренебрегва нелепостта на трансформациите на Лоренц и тези трансформации се разглеждат чисто формално. Правилото обаче винаги трябва да бъде, че всеки намек за участие във формула на трансформациите на Лоренц, включително дълбоко вкоренените формули, за които се твърди, че са “изведени” за описание на електронния спин, но включват трансформациите на Лоренц, прави тази формула абсурдна и негодна за използване в научен контекст. Какво да правим тогава със спина—друго дълбоко вкоренено понятие във физиката и химията? Това е въпрос извън тази книга, както и всичко останало, свързано с абсурдните трансформации на Лоренц. Общият подход е, че абсурди като трансформациите на Лоренц и техните приложения, трябва да бъдат премахнати от физиката, а щетите, които са нанесли на физиката, трябва да бъдат възстановени за всеки отделен случай, както в град, разрушен след тежка битка по време на война, всички отломки се разчистват и разрушените квартали се възстановяват от нулата.

Безмозъчната идея да се очаква, че абсурдът и неговите производни могат по някакъв начин да имат смисъл и че парадоксът и противоречието са вкоренени във физиката и химията, за съжаление съществува. Ако не се вземат мерки за коригиране на нещата, тази безмозъчност

може да живее вечно между страниците на научните трудове и стандартната литература като някаква умствена патерица, която помага до известна степен при решаването на сложни проблеми или подпомага педагога при илюстрирането на нови идеи пред учениците.

Освен това, тъй като науката има свой собствен живот, несвързан с технологията, а технологията е единственото нещо, от което обществата се интересуват, порочната наука може да продължи да съществува вечно, активно отравяйки мирогледа на народите, без народите дори да подозират за това отровно последствие, като по този начин ефективно възпрепятства техния напредък. Този въпрос е разгледан по-подробно в предишните ми книги.

Подобни модели трябва да се разграничават рязко от недвусмислените открития, които са в основата на науката.

Моделите в науката помагат да си представим какво би могло да бъде състоянието на материята по отношение на определен сбор от, да речем, химически или физически обекти, въпреки липсата на познания за всички подробности. Използването на модели обаче не трябва да се бърка с това, което науката всъщност е и прави. Това смесване на абсолютните истини, които истинската наука установява, и моделите, които тя използва като илюстрации, се използва енергично от многобройните антинаучни сили в днешно време. Тези сили измислят някакъв въображаем конфликт между индуктивния подход, който науката уж прилагала изключително, и правилния дедуктивен подход, от който науката уж се била отчуждила. Недвусмислените открития в моите предишни [2-4], както и представените тук, категорично налагат тези илюзии да изчезнат.

Функционирането на науката чрез използване на модели може да се илюстрира с това, че човек, който никога не е бил в Австралия, си представя каква би могла да бъде тя, като създава в ума си модел за Австралия от парченца, които е срещал за тази страна. Този модел той може да създаде и за всяка друга страна, която не е посещавал. Гледал е филми за нея и от всичко, което е чул, не се съмнява, че Австралия съществува, без значение, че никога не е бил там. Разбира се, той би бил много по-сигурен, че Австралия съществува, когато кацне на летището в Сидни. Поне при пристигането си той вижда табели и чува по високоговорителите красноречиви знаци, че това може би наистина е истинската Австралия, а не измислена Австралия, направена специално, за да го заблуди, че съществува. Но дори и наистина да е в Австралия, да усеща вятъра, миризмите и акцента ѝ, той все още няма пълна представа за страната. Той знае някои неща за нея, но никога не би могъл да знае всичко. Всъщност това се отнася и за неговата собствена страна. От друга страна, някой друг има свои отделни впечатления. И двамата пътешественици могат да имат и частично сходни впечатления—и двамата чуват, че английският език в своя специфичен вариант е езикът, който се говори около тях, но цялостното разбиране за това какво е Австралия може да се различава. Едва когато видят коала или кенгуру, и двамата губят всички разногласия, че наистина виждат тези конкретни животни. Те могат да видят коала и кенгуру на друго място, например в зоологическа градина на друг континент, така че самото забелязване на тези животни не е гаранция, че са в Австралия, но няма да се различават във възприемането на самите животни.

В повечето случаи науката функционира по този начин. Откриват се закони и когато те са недвусмислено

потвърдени, заживяват свой самостоятелен живот, независимо дали връзки, зависимости или обобщения от рода на орбиталната теория имат смисъл или не. Единните теории са желателни, но техните недостатъци не отменят недвусмислеността на съставящите ги закони. Пример за това е теорията на Максвел. Въпреки че има проблеми със закона на Фарадей, когато става въпрос за еднopolюсни машини, другите съставни индивидуални закони—законите на Кулон, Гаус и Ампер, са окончателни, недвусмислено установени частно-научни закони, без да са открити изключения. В науката има закони и истини, за които никога няма да се намерят изключения. Въпреки че можем да допуснем, в интерес на разговора, че макар законите на Кулон, Гаус и Ампер да не са показали досега изключения в условията, в които са валидни, не трябва да затваряме тази възможност в бъдеще от чисто методологическа необходимост. За разлика от изброените случаи обаче, колкото и далечни да са допусканията, че законите, които се смятат за установени, един ден могат да покажат обратното, истини като $1 \neq 2$ са абсолютно окончателни и ще бъдат верни завинаги. Вечно ще бъде вярна и недвусмислената истина, че “теорията” на относителността е абсурд и няма място в науката. Достатъчно основания за подобно заключение са представени в тази книга, както и във всички предишни книги на настоящия автор. Спасителният пояс на синхронността, водещ до абсолютността на времето, както и Евклидовият характер на пространството като единственото физически валидно пространство в природата, принципът за запазване на координатите и абсолютният характер на закона за силата $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$, открит в [2], който включва както времевата, така и пространствената компонента на силата, също са примери

за закони и истини, които никога няма да се променят. Крайната цел на истинската наука е да търси и открива такива абсолютни истини. Моделите и временните теории често се използват, за да подпомогнат това търсене по пътя, като предоставят скелетата, направени от известното в момента, за да помогнат по-нататъшното попълване на великолепния фонд от твърди знания, чийто пазител е науката. Накрая тези скелета се премахват, както се премахват скелетата при завършването на една сграда. Един град се състои от много сгради и тяхното издигане е осезаемото доказателство за архитектурната истина. Съвкупността от такива архитектурни истини съставлява града, метрополията и цивилизованата част на света, подобно на хранилищата на знанието, в които се утаява твърдата част от търсенето на истината, представляваща целта на науката.

Между другото, желанието и всъщност нуждата да се познават нещата в сложни територии, където е невъзможно да се достигне до категорично познание, не смекчава изискванията на научния метод, като замества тези изисквания с размити критерии на консенсуса и приема тези размити критерии като наистина категорични. Такъв подход често се наблюдава в така наречените “социални науки”. Това е погрешен и неприемлив подход. Какво да правим тогава, при условие че все още имаме нужда да знаем как функционират хората, когато живеят заедно? В този общ живот трябва да има някакви закономерности, изключващи чистата случайност на отношенията, които се свеждат до някаква хаотична спонтанност и произвол. Е, дейностите в тези така наречени “социални науки”, изучаващи такива отношения и техните очевидни закономерности, няма да престанат, но те не трябва да прекаляват с претенциите си. Римската максима “*Sutor, ne ultra crepidam*” трябва винаги

да ръководи онези, които се занимават с въпросните консенсусни, ненаучни области, като никога не забравяме да признаем, че правим всичко възможно при обстоятелствата, които са много враждебни, когато става дума за издигане на “социалните науки” до статута на истинска наука. Ерго, трябва да се въздържаме от обобщения, изграждане на идеологии въз основа на неустойчивите фундаменти на тези така наречени “социални науки”, особено когато тези идеологии водят до съвсем практически, понякога доста агресивно войнствени, разрушителни за милиони хора резултати. Сегашното човечество се движи предимно от грубото емпирично взаимодействие между слепи сили по метода на пробите и грешките. Въпреки това претенциите за научна идеология; т.е. идеология, която би превела човечеството справедливо през живота чрез научен проактивен мироглед, са неоснователни. Не съществува такова нещо като научна идеология.

Не можем ли тогава да се отнасяме към съществуващите модели във физиката на елементарните частици или към моделите, основани на пространство-времето, осакатената рожба на математически и физически неуместните трансформации на Лоренц, по същия начин, по който се отнасяме към теорията на орбиталите, и да намерим приложение за тях? Изглежда удобно да се придържаме към тези модели, защото привидно те като че ли обясняват нещо, да не говорим, че чрез тях се предлагат фантастични нови явления, които сякаш разширяват въображението ни. Истината е, че нито орбиталният модел, нито моделите, основани на пространство-времето, са реалистични. Науката не е поезия, при която човек може да си представи всичко. Всъщност дори в поезията и художествената литература съществува естетическа граница на въображението, отвъд която то става прекалено и

очевидно съчинено единствено за забавление, без талант и истинско въображение. Злоупотребата с въображението в изкуството, само защото изкуството го позволява, не е въображаема.

Как може човек да живее със себе си, като продължава да се наслаждава и да се доверява на физични модели, основани на пространство-времето, след като е прочел и разбрал тази и предишните ми книги, като [2-4], знаейки за спасителния пояс на синхроничността, който, бидейки израз на абсолютната истина, недвусмислено изключва понятието пространство-време? Е, целият свят се кълне в понятието пространство-време, кой съм аз, че да го отричам? Ами, ти си човек, който се е просветил, като е прочел и разбрал настоящата книга, което предполагаемо те е направило неуязвим за абсурдите, в частност за пространство-времето, произтичащи от трансформациите на Лоренц. Сега вече знаеш. Ако целият свят ти каже да се простреляш, би ли го направил? Аз не бих го направил. По същия начин не бих се оставил да бъда поробен от безсмислици, независимо колко красиви са компютърно генерираните картинки, илюстриращи тези безсмислици; т.е. карикатури, базирани на пространство-времето, и чудовищно колосални, но безплодни експериментални инфраструктури, изградени чрез изнудване на данъкоплатеца за милиарди долари. Аз знам основната истина за това; а именно, че подобни идеи са абсурди, а чудовищните инсталации, изградени за тяхното “изучаване”, са просто измама без никакви корени в реалността—имам в ръцете си тази и по-ранни книги на настоящия автор, които ме спасяват от блатото на днешната пародия на наука.

Идеология

Ето още няколко думи за идеологията в продължение на горните бележки по въпроса. Както вече беше казано, идеологията—друг начин да се назове един мироглед, когато стане войнствен—по принцип не може да бъде научна, тъй като нейната истинност не може да бъде проверена чрез възпроизводимост. Идеологията не е просто пасивен начин на възприемане на света, а е случайно струпване на идеи за действие, идеи, възникнали поради неизбежността на налагането им от политически тенденции, които случайно са се оказали исторически победители.

По този начин е невъзможно да се води рационален разговор в което и да е общество, за съжаление на онези, които са били убедени, че социалните разсъждения могат да имат научна основа. Насаждането на идеология се дължи най-вече на промиването на мозъци и пропагандата.

Как тогава трябва да се третира въпросът за политическата власт? В политическата власт няма нищо научно, нищо, което да произтича от естеството на нещата. Всичко в нея е случайно прилагане на силата на една социална тенденция над друга.

Често политиката е израз на идеология, освен организациите, които се стремят към политическа власт за постигане на груби, чисто клиентелистки, подмазвачески или компрадорски цели. В политиката няма нищо, което да не може да бъде изопачено. Каква сума корупционни пари за такова изкривяване се разменя тайно, никой не може да знае при никакви обстоятелства.

За разлика от горното, човек може да се чувства сигурен единствено по отношение на абсолютното доказателство за пародията на днешната наука. Тази пародия е разгледана подробно и в предишните ми книги. В

ексклузивното разкриване на абсурдната същност на “теорията” на относителността, което виждате тук и в другите ми книги, всеки може най-накрая да придобие увереност, че поне един значим световен проблем е намерил своето окончателно решение и отговор. В този случай не е възможно корупционните пари да всеят заблуда. Корупционните пари могат само да попречат на разпространението на истината, която сама по себе си е пред очите на всеки и човек може да узнае тази окончателна истина с цялата ѝ категоричност, стига сам да пожелае.

Фашизмът е пример за идеология. Немалко от днешните историци отричат фашисткия характер на дадена държава, въпреки че юридически в нея са действали откровено фашистки закони. Въпросните историци не могат да отрекат съществуването на тези закони. Фашистките закони съществуват черно на бяло (например: “Закон за защита на държавата”; “Закон за защита на нацията”) и могат лесно да бъдат проверени в националните архиви на държавите. Това е така, от една страна, докато от друга същите историци се произнасят, че само легалното съществуване на фашистки партии (без значение наличието на груби фашистки закони) би определило фашисткия характер на режима. Това е интелектуално нечестно. Когато това е в полза на нечестния оратор, законността има значение. В противен случай законността може да бъде пренебрегната.

Нещо повече, днешният необуздан биологизъм не може да бъде характеризирани по друг начин освен като напреднал нацистки фашизъм, допълнен от технологии, особено тези, основани на двоичната аритметика и Булевата алгебра, чиито корени могат да бъдат проследени до времето на Лайбниц. Разработеният, очевидно последен етап на нацизма в днешните общества, наложен от елита, е

разгледан в някои от предишните ми книги. Затова тук няма да му отделяме внимание.

Животът на един учен. Живот в мехур

Дори опитният учен работи върху частни проблеми, пише статии, които никой не чете и които се използват само за осигуряване на мандат и напредване по стълбата на академичната йерархия. Вярно е, че от време на време сред това масово производство могат да се открият истински скъпоценни камъни на научния принос. Те са толкова незначителни по брой и погребани под купища и купища от дребнотемие, ако не и липса на оригиналност, че откриването им е не по-малко геройство от създаването им. Лицата на специалистите в областта на науката са обърнати другаде, а не към истинското творчество и напредък. Тъй като човек трябва да има подготовка, за да разбира научните въпроси, а такава подготовка не е обикновена, а още по-малко популярна материя, социалната оценка на научните постижения се свежда до количественото им измерване с помощта на повърхностни критерии като импакт фактор или класиране въз основа на индекса на цитиране и други подобни. Нерядко се чува, че аспирантът или докторантът, както е известен на Запад, който защитава дисертацията си, знае повече по темата от цялото невежо по въпроса професорско жури, което го оценява. Проблемите на оценяването на научните приноси са безброй. Затова при оценяването се избира лесният път—консенсусът, “peer-review”—най-сигурният развѣдник на корупция. Това наистина е погубило науката и е довело до появата като официална наука на мерзости от сорта на “теорията” на относителността и квантовата механика, чиято лудост наистина смайва ума.

Доказателства

На някого може да му хрумне да заяви безразсъдно, че няма доказателства за горните тежки обвинения. Въпреки това, както по никой друг въпрос, а още по-малко по въпрос от световно значение като обсъждания, доказателството в конкретния случай за абсурдността на “теорията” на относителността и квантовата механика е в самия пудинга (“the proof is in the pudding”, както е на английски), в пълния смисъл на този идиом.

Така че, ако някой изкаже нелепото мнение, че няма доказателства за горните сериозни обвинения, че основите на “съвременната наука” са абсурдни, то с оглед на всичко казано дотук, това не би довело до нищо друго, освен до самоопозоряване. Достатъчно е да се покаже на такива отричащи ентузиастични фундаменталния недостатък в трансформациите на Лоренц, нелепо изискващи константа да е равна на променлива, или пък за същия този любител на небивалици стане неизбежно обладаването от абсолютната истина, която носи спасителния пояс на синхронността. Да не говорим, че на ентузиаста, любител на лъжи, могат да бъдат представени Фиг. 1 до Фиг. 3, демонстриращи по категоричен начин катастрофалния крах на “теорията” на относителността. Още по-добре е клоунът, който, изправен пред недвусмислената истина за обратното, би дръзнал явно да отрече абсурдността на “съвременната наука”, да бъде игнориран като някакъв болен разпространител на безвкусни шеги, който не струва и минута от времето, коетп човек би посветил на каквото и да било.

Ярките доказателства са толкова черно на бяло и са публично достойние от повече от десетилетие, че никой друг глобален проблем не може да се сравни с категоричния крах

на тези откровени измислици, произтичащи от абсурдните по своята същност трансформации на Лоренц.

Не е трудно да се посочат и имената на отговорните за тази гибел. Виновни са организации като ЦЕРН, Националните лаборатории на САЩ, Нобеловият комитет, университетите, които поддържат тази измама, както и проводниците на тази разправа с науката—архивните списания като Nature и Physical Review Letters. Доказателствата са пред очите на всички. Всичко, което е необходимо, за да се разреши тази мерзост и да се освободи светът от деспотизма на този абсурд, е политическата воля “теорията” на относителността и квантовата механика да бъдат заличени от културната среда на света чрез отказ от публичното им финансиране (оставяйки единствено да се финансират частно, ако намерят как), като останат в летописите на науката само като лош сън, който е връхлетял света, неканен и брутален като разрушението и опустошението предизвикано от жесток терорист.

Гласът, който издигам, за да се спаси науката от това разрушение, е много слаб, потънал в безбройните гласове на шумна повърхностност и суетна посредственост. Бъдещето обаче не е наше, както се пее в една песен, и, кой знае, някой ден моят глас може да бъде чул. Невъзможно е да се приеме, че светът може да продължи да съществува, вечно опустошен от такъв разпад.

Антропогенното изменение на климата и други твърдения, представяни като големи социални проблеми, без изключение имат само спекулативен характер

Няма нищо друго, особено що се отнася до въпроси от планетарен мащаб, да не говорим за повече от стогодишна историческа продължителност, което да е сравнимо по своята недвусмисленост на доказано лошо, с катастрофалното доказателство, изобличаващо абсурдността на така наречената “теория” на относителността, както и на квантовата механика, при което човек може директно да посочи катастрофата на самите страници на документите, въвеждащи “теорията” на относителността или “квантовата” концепция.

Горното е в противовес на широко разпространената инсинуация за антропогенно изменение на климата, която много гласовити защитници, подкрепяни от могъщи зли сили, налагат на напълно безпомощния свят—инсинуация, която на практика сама по себе си разрушава света с пародии като “Зеления нов курс” (в Европа—“Зелената сделка”). Това действително съсипване, под фалшив предлог, се проектира върху измислената причина, определена като антропогенно изменение на климата. Кога ще се сложи край на това невежество и антинаучен активизъм, можем само да гадаем, но един ден трябва да спре—по-добре рано, отколкото късно. Как да свържем фалшивото твърдение за антропогенното изменение на климата с абсурдността на “теорията” на относителността и квантовата механика? Първото, с оглед на неговата несигурност, ако не и фалшивост, трябва да

изчезне като популяризирана тема от световно значение и вместо това да отстъпи място на световната загриженост за смъртното влияние на втората.

Обвинение за връщане на физиката десетилетия назад

На някого може да му хрумне, че моята унищожителна критика, представена тук и в редица предишни книги, връща физиката към състоянието ѝ отпреди един век. Всъщност е точно обратното. Повече от век физиката е била и сега е силно задържана поради насърчаването на откровени абсурди и смехории. Ето защо в действителност моите усилия са равностойни на освобождаване на физиката от това потискане и отварят пътя за нейния истински напредък.

Интелектуално насилие

За съжаление виждаме, че се е стигнало дотам да се обясняват тривиални неща. Но дори и да решим да обясняваме усърдно очевидни неща, времето пак ще бъде загубено, защото погрешните идеи са се вкоренили толкова дълбоко дори на елементарно ниво. От само себе си се разбира, че от глупостите не може да произлезе нищо добро. Ако нямам нито стотинка в банката, то в банковата ми сметка няма да се появи нито една стотинка, камо ли един милион долара, само като кажа или си въобразя, че банковата ми сметка е пълна с пари. Психологическото ми възприятие по този въпрос няма да доведе до практически промени. Физическата реалност не се създава чрез пожелателно мислене и този факт дори не е необходимо да

споменавам. Самият факт, че съм принуден да споменавам такова очевидно нещо поради тежките обстоятелства, в които се намира физиката, е тежка обίδα и интелектуална злоупотреба.

Демокрация

Горната дискусия ни кара да се замислим върху някои по-широки въпроси, свързани с практическото ни съществуване в демокрацията, подобно на добитък в кошара. Диктатурата на глобалните частни медии, необходимостта да имаш пари, за да бъде чута истината, не е демокрация. Ако демокрацията и истината можеха да възтържествуват, летейки на собствените си криле, преодолявайки промиването на мозъците на народите, извършвано по всякакъв възможен начин от корупцията на глобалната пропаганда, предимно в частни ръце, пародията на наука, която виждаме днес, никога нямаше да види бял свят.

Да не говорим, че не може да има алтернативни мнения (за да се симулира демокрация) по отношение на абсолютно доказаната пародия на наука в моите книги. Недвусмислените аргументи, основани на абсолютни истини, не могат да бъдат оборени от мнения.

Политически цвят на престъплението

Къде може да се поставят престъпните деяния по протежение на скалата на политическото ляво и политическото дясно? Престъпните деяния нямат политически цвят или принадлежност. Криминални деяния, като отравянето и планетарното унищожаване на

интелекта чрез приписване на абсурда качества на наука, също нямат политически цвят. Това са престъпни деяния, одобрявани от целия политически спектър. Следователно истински мислещият човек няма място сред хората с политическа принадлежност и идеологическа привързаност.

Да се преструваш на анти-капиталист

Все пак може да се поинтересуваме откъде е дошъл целият този ясно забележим упадък на човечеството. Оказва се, че тъй като очевидните средства за унищожаване на капитализма са се провалили и капитализмът се е утвърдил в света по-силно от всякога, и от двете страни се разработват и бавно се прилагат сложни подривни схеми—от една страна, елитите, които се стремят да запазят привилегиите си, сега вече не толкова демонстративно изложени на показ, и от друга страна, онези, които искат всичко това да бъде унищожено в целия мащаб на съществуването му, дори ако това би довело до унищожаване на самото човечество, включително и на самите тях. По-голямата част от продуктивните части на света са под копитото на капитализма, от което следва, че премахването му трябва да се извърши по неинтуитивен начин, като преодоляването на летва за висок скок чрез обръщане с гръб към нея, както във Фосбъри флоп.

Тъй като мнозинството е недоволено от капитализма, онези, които се възползват най-много от него, имитират несъгласие, преструвайки се, че също виждат проблема и желаят подобряването му, симулирайки равенство чрез идеи като капитализма на заинтересованите страни (stakeholder capitalism), при който от мен и от вас се очаква да се откажем от личните си интереси и собственост

за сметка на елитите, укрепващи до безкрайност хватката си върху обществото.

Другата страна, тази, която иска да го премахне напълно, прави това, като взривява границите на човешката биология—взрив, който вече достига до пълно безумие, до степен да застраши съществуването на самата човешка раса. Справянето с човешката биология като оръжие за социално инженерство, по същество усъвършенстван нацизъм, е запазена марка на всички съвременни режими.

Разбираемо е, че елитът няма интерес от подобно тотално изстребление, макар че не му е чуждо и намаляването на общото население на Земята, смятайки по-голямата част от него за ненужно бремене за егоистичните си интереси. Идеята на елита е проста и тя е подпомогната от вече узрялото наличие на благоприятни и повсеместно разпространени, макар и съвсем елементарни по своята същност, цифрови технологии. По този начин, вместо тотално изстребление, елитът се стреми да създаде върховното в теорията на робството—самоконтролиращото се робство, при което проследимата цифрова валута ще замени съществуващата непроследима фиатна валута. Проследимата цифрова валута, като единствена валута наоколо, ще се разпространява под формата на безплатни “хеликоптерни” пари само чрез подставените лица на елита—местните правителства на държавите. Това разпределение на “хеликоптерни” пари ще зависи от резултатите от алгоритъма, който ще работи денонощно на някакъв неизвестен сървър, разположен незнайно къде, и ще анализира подробните лични данни и предпочитания на всеки човек, придобити във всеки момент от живота му. Следователно всеки във всеки момент ще си изгражда своето лично полицейско досие, което ще определя дали ще бъде жив или мъртъв—непокорните ще

изпитват намаляване на парите от “хеликоптера”, дори до пълно спиране на парите, ако непокорството продължава. Човек не може да обвинява за това никого, освен себе си. Това мрачно бъдеще има вид на свобода. Елитът представя себе си като сътрудник, който подпомага свободата, като не се намесва пряко в утвърждаването ѝ, а само извлича ползи. Този и други елементи на бъдещето, което ни очаква, са разгледани в предишните книги на настоящия автор. Най-лошото е, че за обикновения човек няма никакъв начин да се противопостави на това настъпление на финалното робство. Онези, които все още имат следи от критично мислене, все още ще могат да видят абсурдността на “теорията” на относителността и квантовата механика (ако този и другите текстове на автора не бъдат заличени), но ще имат още по-малко, ако изобщо имат някаква, свобода на действие да разпространяват истината, не че това изобщо е възможно дори в момента. Да не говорим за черните точки, които ще му се присъдят за дързостта да критикува даже и очевидното, но несанкционирано от елита. Човек може да каже: какъв е тогава смисълът от просвещението, което се цели с книга като тази тук? Така или иначе всички сме обречени. Ако обаче се постигне всеобщо разбиране за абсурдността на днешната наука, това ще подобри общата мъдрост на човечеството, което по този начин ще намери изход от това планирано робство, което елитът обещава. Общата мъдрост би изобретила методи за съпротива, които никой мислител не може да предвиди поотделно. Ето защо е толкова важно за оцеляването на човечеството да не се превърне в безмозъчен добитък и ето защо елитът се страхува с всяка жалка клетка на тялото си от рзвенчаването смазването на абсурдния характер на науката.

Робството на сензационността

Междувременно се търсят сензационни примамки за кликове от клавиатурата на компютъра. Населението години наред е приучвано да бъде по-склонно към развлечения—добри за бизнеса и за плановите на елита—които отнемат мисълта за бунт срещу несправедливостта. Скучните дидактични писания, търсещи истината, като тези, които представям, са отблъскващи за обществото, освен че са горчиво омразни на онези, които са намерили своите уютни ниши за удобно оцеляване под пародията на абсурда, представяна за наука.

Освен това онези социални изобретатели, които създават всевъзможни контраинтуитивни инструменти, граничещи с гротеска, за да се борят със стария ред, последният възприеман от тях като несправедлив и потискащ, никак не са въодушевени от това, че някой се опитва да коригира “тяхната” наука (науката на това, което социалните изобретатели-прогресивисти смятат за колониални империалистически потисници), “тяхната” наука е символ на потисничество при яко положение. Борбата срещу “тяхната” наука е повсеместна и то с всички средства, независимо дали въпросната “тяхна” наука е състоятелна или е абсурд. Те искат всичко това да изчезне, да бъде отменено, да бъде изцяло обявено за расистко. С какво трябва да бъде заменена тази потисническа наука? Ами с истинска свобода, при която неправилното решение на математическа задача е също толкова приемливо, колкото и правилното. Разнообразието, разнообразието е това, което се цени. Еднообразието, дори и да изразява истината, е нежелателно. Това обаче е най-несвободното състояние на човешкия род, което може да настане. Това е робство от най-чист вид, преструващо се на свобода.

Забавно е обаче, че от друга страна пропагандистите застават пред обществеността и казват: “Аз не съм експерт, но Максвел, Планк и Айнщайн са гении. Не знам точно защо, но знам, че целият технически прогрес, на който се радваме днес, се дължи на тях.” Това е толкова погрешно на толкова много нива, че едва ли се нуждае от коментар. Агресивно официалното натрапване, че абсурдът е наука представлява най-висшата проява на робството.

Как този анализ помага да се отговори на основните въпроси?

Разбирам, че онова, което хората искат да знаят, което ги вълнува, не е постното и сурово разкриване на истината, колкото и голямо да е нейното планетарно значение, особено за борбата с предстоящото окончателно робство. Това, което хората търсят, е развихряне на въображението, а не полезни съвети от сорта “изяж си броколите”.

В младостта ми имаше моменти, когато със сестра ми се изявявахме на сцената и, както обикновено, след концерта към нас се обръщаха фенове с молба за автограф. Написвах нещо от рода на—пожелавам ти успех в училище. Сестра ми ме отвеждаше настрани и казваше: “Ти луд ли си?”, “Да не си си загубил ума?” Тези деца искат да им напишеш нещо за любовта, нещо, което да докосне сърцата им, или наистина искаш да започнат да ни мразят като зубрачи, които им напомнят за омразното училище като извикват задължения и скука. Не разбирам хората, въпреки че осъзнавам, че все пак да ги разбираш е добре. Разбирането на хората е качество, което помага да им предадеш идеите си. За щастие разбирането на хората, усещането на нещата чрез

сърцето, няма нищо общо с търсенето на обективната истина. Търсенето на обективната истина е онова, което ни води напред, а възприятията чрез сърцето само смекчават трудностите по този път на търсене на истината, който също така най-вече не е забавен. Тези, които носят забавлението, развлечението, веселбата, това са идолите на масите. Ето защо, ако искате да бъдете чути, по-добре се заемете с въпроси като

Откъде сме дошли?

Къде отиваме?

Сами ли сме във Вселената?

За съжаление търсенето на истината е обикновено, всекидневно и по правило не се занимава с такива трансцендентални въпроси, които едва ли имат отговори.

Защо да не се занимаваме с важните въпроси, на които има отговори, вместо да губим време и емоции в подвижните пясъци на предположенията, напразните надежди и празните обещания?

Разнообразието срещу глобализма

Разнообразието в познанието е признак за необразованост. Вече съм имал възможност да разсъждавам в предишни текстове, че невежеството е пъстро. Образоваността е сива, тя не ти позволява много възможности и насочва човека към коридори, обградени със стени, които не позволяват бягство в токсичната, привидна свобода на анархията. Неразбирането има много различни модели. Понякога за педагога е невъзможно да разбере къде точно е проблемът, което кара ученика да не следва това, което му се преподава. Една от често срещаните

причини е, че студентът е пропуснал лекциите и този пропуск формира пропуски в усвояването на материала. Възможно е обаче студентът да е присъствал на всички лекции, но самото присъствие не гарантира разбиране, както прочитането на даден текст не гарантира, че е разбран смисълът му. Възможно е да има по-дълбоки причини за липсата на разбиране, като например посещаване на курса преди преминаването на по-ранни курсове, които биха поставили необходимата основа за преминаване към по-напредналия курс. Невъзможно е човек да следи това, което се преподава по физикохимия, без да е преминал курсове по инфинитезимално смятане, да не говорим за по-ранни курсове по четене и писане. Хвърлянето на човек, който няма умения да плува, в дълбоките води на океана почти сигурно застрашава живота му.

Въпреки това, дори и с наличните предпоставки, учащите, които навлизат в нов предмет, го посрещат с различни начални възгледи за предмета. Това може да бъде установено чрез интервюиране на учащите за това какво очакват да научат в часовете по предмета, които предстоят. Човек не познава нещо, което е непознато за него. В противен случай не би имало причина да се занимава с предмета. На всичкото отгоре различните учащи не знаят по най-различни, понякога непредвидими начини, какво да очакват, както вече беше посочено.

С напредването на курса, колкото по-усърдни са учащите, толкова по-единни стават техните разбирания. В края на курса мнозинството от тези, които са положили усилия да разберат материала, ще бъдат възнаградени, като се окажат обединени в група с единно разбиране на темата, като се отърват от разнообразието, което са имали в началото на курса.

Разбира се, някои свободни души могат да бъдат отблъснати от самата идея за унифициране. Тя им звучи като институционално ограничение, като усещане за армейска казарма или затвор. Наказателната система и военните кодекси обаче са създадени от човека, да не говорим за диктаторските режими от различни разновидности, особено за тези, които имат за оправдание идеологически подбуди. Така че, ако става дума за университетски дисциплини, обслужващи такива идеологии, склонният към бунт студент може да има реални, легитимни основания за бунта. Така наречените социални “науки”, винаги обслужват определена идеология, дори в случаите, когато тези, които практикуват тези “науки”, отричат идеологическото си назначение. Това, което се представя като истини, които учениците трябва да зазубрят като част от учебната програма, е размито и в повечето случаи незащитимо. Тезите трябва да се запомнят като доктрини, главно вследствие на промиването на мозъци, което е резултат от установения социален и академичен авторитет на мястото на обучение.

Освен това ученето изисква усилия, на които много учащи не са способни. Те обикновено се стремят към забавление, което изисква ниска степен на внимание. Освен това усилията за изучаване на точните науки не обещават материални резултати, най-малко пък обещават незабавно удовлетворение. Да учиш, без да очакваш незабавно възнаграждение, е част от общите способности на учащия. Колкото по-устойчив е учащият на материални стимули, като се наслаждава на ученето само по себе си, толкова по-голяма е вероятността да развие творческите си способности. Идеализмът, отричането на материалното като стимул, е основна характеристика на онези, които

допринасят най-много за обществото, някои от които стават исторически личности.

Ако сведем нивото на дискусиата до сегашния политически климат, няма как да не забележим парадокса, че тези, които насърчават глобализма, който е противоположен на многообразието, са най-големите привърженици на многообразието в университетите.

Може ли един ученик да се противопостави на своя учител?

Радикалният начин на отхвърляне, който ученикът може да приложи, когато не е съгласен с преподаването, е като откаже да посещава часовете, водени от този учител, което в повечето случаи води до отказ от посещаване на определено училище. Има немалко ученици, които ще се замислят, ако имат възможност да изберат богословско училище. Лесният изход от всяко решение свързано със строга преценка, когато става въпрос за образованието на човека, е да избере училище за творчески изкуства, където, особено в днешно време, обучението е аморфно до степен на несъществуване, нито пък днес е необходимо човек да има някакъв талант, за да посещава училище по изкуствата. Разбира се, това не се отнася за изпълнителското изкуство, където критериите за високи постижения са твърди както винаги. Човек не може да посещава уроци по цигулка, ако няма добър слух. Лошото изпълнение на пасажи, когато не се чува всяка нота, свиренето извън мелодията, лошото интониране, са елементи на изпълнението, които се откриват веднага и без колебание. Те обаче са свързани повече или по-малко с двигателните умения или с естествените биологични способности, които за съжаление

много пъти никакви упражнения не могат да коригират. Да не говорим, че човек все пак трябва да има определени способности, за да учи в инженерно училище, да не говорим също и за факта, че да учиш в инженерно училище е доста по-трудно, отколкото да изучаваш хуманитарни науки, които в резултат на това са много по-многобройни и по-посетени от инженерните специалности, да не говорим за тези, посветени на природните науки. Нека също така кажем, че инженерните специалности имат по-ясни перспективи за трудова реализация от трънливия път, който очаква един учен. За да бъде учен, човек наистина трябва да се отдаде изцяло на години упорити системни проучвания и изследвания с мизерно възнаграждение.

Какъв ще бъде случаят, ако в крайна сметка учащият се окаже в клас по природни науки; не по инженерни науки, а по природни науки? Трябва ли ученикът да възрази, когато учителят очевидно не отговаря правилно на поставения от ученика въпрос или преподава нещо видимо погрешно. Честният отговор е, че да, ученикът трябва да реагира и да възрази на място, знаейки, че подобна реакция не само няма да му донесе облаги, но дори може да доведе до изключване от класа. Някои съветват, че благоразумното поведение би било да се съгласиш с това, което се преподава, да го научиш прилежно, да завършиш курса и едва след това, отделно, да започнеш самостоятелна критика, изправяйки се пред всички препятствия, които подобно противопоставяне може да постави.

Смятам, че решението трябва да се основава на благоразумието и на това какъв би бил резултатът от подобно противопоставяне по отношение на глобалното премахване на несправедливостта, а не да се прибегва само до местни пререкания, които няма да решат нищо. Въпреки възражението, курсът ще продължи да се преподава с

грешката, защото така повелява държавната учебна програма, част от “невидимите колежи” за следване на единна световна учебна програма. Така че дали ученикът ще съдържи критиката си или ще я изкаже на глас, се определя единствено от глобалния ефект на подобна критична забележка, който от гледна точка на класа ще бъде нулев.

Изключително важно за обикновения човек е истината да бъде почитана

Ще завършим по-голямата част от тази дискусия, като отново си спомним за малкия човек, за неговото превръщане в жертва на лъжи извън неговия контрол и за лостовете, които той може да използва, за да излезе от положението на жертва, ако наистина реши да се бори за запазване на разума и почтеността си.

Така, от една страна, в тази и в предишните ми книги се набляга на пословичното пренебрегване на истината днес и на опасностите, които това пренебрегване крие за цялото човечество.

От друга страна обаче трябва да се осъзнае и колко опасно, дори в ежедневието, е това опозоряване на истината за всеки човек лично, който като обикновено човешко същество е изчезващо малък в сравнение с целия свят. Когато такива очевидни лъжи, обявяващи за легитимна наука абсурдите, известни като “теория” на относителността и квантова механика, защитавани по такъв криворазбран начин, както е обяснено тук, надигнат грозната си глава и бъдат открити, тази пародия трябва да предизвика незабавна тревога като екзистенциална заплаха в сърцето на всеки човек, независимо колко незначителен е той в общата схема на нещата. Подобно зловещо състояние

на възвеличаване на лъжата и абсурда, подсъзнателно узаконено като норма в целия свят, е удобна предпоставка навсякъде другаде, във всички останали сфери на живота, колкото и отдалечени да са те, истинските лъжци да се окажат прави, а откривателят на лъжите да бъде принизен до позорното състояние на лъжец чрез безсрамни манипулации и фалшификации, които остават скрити за обществото. Това е нещо свръхопасно за всеки един от нас. Ако хората не го забележат, те скрито ще продължават да потъват все по-дълбоко във все повече и повече лъжи, разпространявани от водещите медии, задушаващо обвити в необузdana корупция. Дошло е обаче времето тези престъпления, които досега не са били толкова лесни за разпознаване, но които една книга като тази свежда до разбираемо за практически всеки ниво, да бъдат извадени на светло. Наглите лъжи, че абсурдната “теория” на относителността и квантовата механика представляват истинска наука, сега са открити за всички. Чрез общите си усилия малките хора, които си сътрудничат, могат да сложат край на тиранията на безсмислието, забулено във фалшиво прикритие като наука.

Ако това не се направи на най-фундаментално ниво, а вместо това се позволи да се наруши доверието в това, че истината е реална, да се позволи съмнението в съществуването на истината да продължи, това ще има много разрушителни практически, много видими, приземени и грозни последици, които могат да станат наистина твърде страшни, дори за теб и за мен лично, по съвсем конкретен начин в ежедневието. Въпреки че заплахите за човечеството, свързани с обявяването на абсурди като “теорията” на относителността и квантовата механика за легитимни научни постижения, изглеждат абстрактни, издигнати високо в небето, въпреки че тези

заплахи може да изглеждат неуместни за всекидневния живот, те все пак стабилно внедряват културата на лъжата в ежедневието, като идват от най-високото място на академично позлатен интелектуален авторитет.

Тази култура на лъжата, която сега е приета като нещо тривиално и приемливо, дори и в ежедневието, е точно това, което е опасно и страшно за всеки един от нас, без да се вижда начин да избягаме от тази позорна, проклинаща несправедливост. Когато това завладее света, както всъщност вече се е случило, ни чакат големи неприятности.

Обикновеният човек вече не знае какво се случва. Всичко е размито и несигурно. Човек се съмнява дори в собственото си съществуване. Подобна атмосфера е благоприятна почва за недостойно отнемане даже на личните свободи, оправдавайки клеветата и обидата, дори сред съседни и колеги, без право на жалба. Такава отровна атмосфера опустошава най-фините връзки и тъкани, които държат общностите заедно, и е средство за тероризиране на населението, без да му оставя изход. Правосъдието става само символично, без реална сила да възстанови благоприличието и справедливостта като естествено състояние на общността. Поддържането на усилията за откриване на истината трябва да бъде първият приоритет сред приоритетите на човешката популация и това поддържане не трябва да започва с нищо друго освен с разчистване на Аугиевите обори на науката, връщане на науката обратно към разума, логиката и отвращението от абсурда във всичките му подли проявления, особено от абсурда, който занимава науката повече от век, драстични примери за което са “теорията” на относителността и квантовата механика.

В унисон с това, което вече беше обсъдено по-горе по отношение на превръщането на науката в достойна такава, това изясняване на науката трябва да бъде придружено от правилно разбиране на въпроса какво всъщност науката сама по себе си е и как тя се различава от технологията. Поставянето на етикет “наука” на всичко, което поне малко прилича на изследване, и правенето на заключения от това привидно изследване, омаловажава истинската наука и я принижавя, като създава погрешни очаквания. Подобно объркване, представящо за наука нещо, което не е, не трябва да се допуска най-вече при изготвянето на обществени политики за публично финансиране на науката. По-горе видяхме в какво объркване е изпаднала физиката—област, която би трябвало да е олицетворение на това какво е истинската наука—объркване, което официално остава неразрешено и до днес. Инертната официална доктрина все още се придържа и развива флагрантните глупости, инсталирани във физиката в началото на миналия век. Какво да кажем тогава за непрестанните опити за изкуствено налагане на научна квалификация на дисциплини, които са далеч от истинската наука, като например медицината или дори спекулациите с антропогенните климатични промени—занимания, които могат да бъдат приписани в най-добрия случай на технологиите, а не на науката? Това уточняване на въпроса какво е наука, запазването на чистотата на смисъла, когато става дума за истинска наука, е изключително важно, когато понятието за наука се използва в политическите битки между различните идеологии. Онези, които смятат, че като споменават думата “наука” в речите си, вдъхват повече доверие на тезите си, трябва да са наясно, че правят точно обратното ако изопачават смисъла на термина наука, и затова трябва да се въздържат от подобна подривна дейност. Това неправилно назоваване

няма да помогне на каузата им в никакъв действителен смисъл на дебата.

Няма скрити, подмолни мотиви

Заслужава да се отбележи също така, че силата на демонстрацията, че “теорията” на относителността и квантовата механика са абсурди, е толкова уникална и неумолима, че не предизвиква дори следа от подозрение, че може да има политически подтекст или каквато и да е друга скрита мотивация или злонамерен произход от какъвто и да е вид, най-малкото класова, национална, етническа, верска или биологична деформация. Представеното разобличение е толкова неутрално, но неизбежно и окончателно, че никой, който цени чистотата на намеренията, не би се съгласил да разисква каквато и да е друга тема, особено преди темата за обсъжданата научна трагедия да бъде решена и уредена в световен мащаб. Участието в дебатиране буквално на каквото и да било друго винаги потапя човека в несигурността на разкритието, че изразяването на определено мнение е въпрос само на гледна точка и че може да има и друга, алтернативна гледна точка. Придържането към една от страните по всяка друга тема, независимо колко привидно спорна или уж очевидна е тя, винаги би било заподозряно в придържане и обслужване на един или друг сенчест интерес, или в тролене, както е модерният термин. Всъщност няма нищо по-ясно като обективен факт от изложената тук крайна истина. Това е причината, поради която откритията, представени тук и в предишните книги на настоящия автор, са толкова ценни, че не могат да се сравнят с нищо друго, и трябва да се ценят като едно от най-възвишените постижения на науката изобщо.

Всъщност заобикалянето на тази ултимативност на установяването на истината, заобикалянето на границата между истината и измислицата, преструването, че въпросната граница е невидима и неразличима, че не съществува, и вместо това прокарването на мъгляви дискусии по теми, които винаги ще бъдат противоречиви, а решението им винаги несигурно, е истинското престъпление срещу човечеството. Това е разединение и метод за завладяване и поробване на жертвите. Такива неясни казуси “факти срещу измислици” правят човека склонен към погрешни оценки. Това е рецепта за катастрофа.

Освен това, както ще стане дума малко по-късно, това е опасно в чисто личен план. Когато се оплетеш в порочна пропаганда, която неумолимо те поставя на погрешната страна, това те предпазва от осъзнаването, че усещането за правилна страна, формирано от тази пропаганда, е измамно. Тази индоктринираща пропаганда се настанява в теб като топло чувство, че се наслаждаваш на блаженството на правдата. Подобно праведно убеждение е напълно погрешно и когато човек научи реалната истина, ако това някога се случи, той горчиво съжалява, меко казано.

Естеството на пропагандата е да накара човек да се почувства самоуверен, да го накара да почувства, че знае всичко по темата. Когато обаче го попитат за преки доказателства, отговорът винаги се опира на това, което е прочетено, написано от някой друг като заключение или чуто по радиото, телевизията или в мрежата. Така проблемът е да се разбере къде е абсолютната истина, къде е границата на възможното. Това се осигурява единствено от науката, дестилирана в единствения ясен отговор по отношение на световен проблем от голямо световно

значение. Истинската наука, а не днешната патологична наука, предоставя единствения реално достъпен оперативен автентичен критерий за истината, който не е нищо друго освен развенчаването на “теорията” на относителността и квантовата механика. За тези, които наистина искат да узнаят истината за тези “теории”, за тяхната абсурдност, никоя пропаганда не е непробиваема. Всеки опит за пропаганда, отричаща тяхната абсурдност, ще бъде незабавно осмян. Това е краят на всички измамни приказки за световна конспирация и пропаганда.

С разбирането, че “теорията” на относителността и квантовата механика са абсурдни, погрешната преценка, плод на пропагандата, е невъзможна, а чистата съвест на човека запазва безупречната си цялост.

Можем да дадем за пример филмите, когато говорим за безпомощността, която човек изпитва, когато няма наистина солидни критерии за истина или критерии за чиста и неоспорима естетика, за които да се хване и да ги демонстрира на другите. Гледаме филми, които са преминали през предполагаемо строг процес на селекция на фестивала в Кан или на Оскарите. Уви, това, което се случва, е, че много пъти дори филмите, които са обявени за фаворити, ви карат да се чувствате така, сякаш трябва отчаяно да ги отхвърлите, но мантрата е, че отхвърлящият просто не разбира и това е причината за неприязънта. Така е и с предполагаемото строго преминаване през мелницата на научното одобрение на онова, което е определено като принадлежащо към официалното в науката. И все пак при “теорията” на относителността и квантовата механика човек може да види със собствените си очи как фалшивите короновани принцеси на научното одобрение пътуващи по лесния път, подпомогнати от произвола, на който се радва изкуството, се удрят в тухлената стена на недвусмислените

аргументи. Наистина, за да се убеди сам, човек е достатъчно да премине през всички аргументи в настоящата книга. Аргументи и доказателствата, представени в настоящата книга, предоставят изключителна възможност, както практически нищо друго в науката и изобщо, когато всички намерения на авторите на този научен фарс да замажат очите на публиката наистина се удрят в непробиваема тухлена стена.

Тази уникална възможност за окончателно разрешаване на проблема не трябва да бъде пропускана или подценявана. Точно обратното, човек трябва да се хвърли върху нея с цялата си страст и да удари възможно най-силно и категорично, без дори следа от колебание, за да изчисти окончателно науката от тази чума.

Всеки ден, в който “теорията” на относителността и квантовата механика продължават да замърсяват мисленето на света, е загуба за духа на истината и свободата— основните стълбове на едно справедливо общество.

РЕЧНИК НА ОСНОВНИТЕ ТЕРМИНИ

В този раздел са представени избрани теми, които могат да бъдат от известна полза в тази книга за човек, който не се сблъсква всеки ден с науката, особено със странични въпроси като координатните системи.

Двата стълба, които поддържат световната глупост—така наречената “теория” на относителността и квантовата механика—Започнахме тази книга с първия от двата стълба, които масово поддържат световната лудост—т. нар. “теория” на относителността—вечното позорно петно върху лицето на физиката. “Теорията” на

относителността се олицетворява от т.нар. трансформации на Лоренц като главен виновник за нейната лудост. По-малко внимание беше отделено на квантовата механика. Текстът на книгата трябваше да бъде допълнен с бележки за квантовата механика, защото тя е вторият стълб на масовата световна глупост. В тази част, посветена на квантовата механика, не беше направено нито едно ново откритие, особено за величината и значението на принципа за запазване на координатите, отнасящ се до първия стълб. Обширно изложение на абсурдната същност на квантовата механика може да се намери в по-ранната книга на този автор “Измама, управлявана от абсурди—науката на днешния ден” (timeisabsolute.org/5.html).

Какво представляват трансформациите на Лоренц?—Това беше подробно обяснено в първата част на тази книга, но ето ги отново в цялата им отровна слава:

$$\xi = \beta(x - vt) = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}(x - vt)$$

и

$$\tau = \beta\left(t - \frac{vx}{c^2}\right) = \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}\left(t - \frac{vx}{c^2}\right),$$

където ξ и τ са, съответно, пространствена координата по оста ξ и темпорална (времева) координата в координатна система обозначена с малко k ; x и t са, съответно, пространствена координата по оста x и темпорална (времева) координата в координатната система обозначена с главно K ; c е скоростта на светлината, v е скоростта на

преместване на k относно K , и $\beta = \frac{1}{\sqrt{1-\frac{v^2}{c^2}}}$ е коефициентът,

който е най-отговорен за всички катастрофални проблеми, предизвикани от трансформациите на Лоренц.

Защо са само две уравнения?—Ако някой се пита защо говорим само за две координати за всяка координатна система, а не за всичките четири (трите компонента на пространствената координата и един времеви компонент), то той трябва да забележи, че са показани само две—от трите компонента на пространствената координата плюс времевата координата—защото в обичайния опростен пример на k преместваща се по протежение на оста x на K , трансформацията на другите два компонента на пространствената координата, $\eta = y$ and $\zeta = z$, е, както се вижда, тривиална.

Наглед незначителни—Тези трансформации, известни като трансформации на Лоренц, изглеждат толкова незначителни. В действителност те са просто само две формули и изглеждат като всяка друга математическа формула, която, както повечето математически формули, дори и да е погрешна, не изглежда да има по-голямо значение от собствената си грешка. Въпреки това, колкото и да е невероятно, грандиозният проблем на физиката, описан от настоящия автор, се основава на тези две невзрачни, макар и несмаслени, формули. Искате да ми кажете, че цялата грандиозна структура от изключително сложни лаборатории и тунели, невиджани никога в историята, и техните красиво оцветени снимки, които редовно се появяват на кориците на списанията, да не говорим за дългите редове от книги по рафтовете на библиотеките, описващи откритията, уж направени с тях, и гарантиращи тяхното зашеметяващо величие, всичко това е за храна на птиците в резултат на, познайте какво—на две малки

несполучливи погрешни формули? Всеки бегъл, неизкушен начинаещ би възкликнал—това не може да бъде, да не говорим да имат толкова голямо съкрушително влияние върху света, колкото настоящият автор им придава. Настоящият автор май нещо се е объркал. Хората просто не вярват, че това изобщо е възможно. В резултат на енергична, продължила повече от век системна пропаганда, съществува масово неверие от чисто психологическо естество, че тези толкова рекламирани “теории” могат, даже ако се впуснем в безкрайните дълбини на въображението, да бъдат погрешни, още по-малко, че за пълната гибел на велики теории от сорта на “теорията” на относителността могат да бъдат отговорни някакви си едва забележими техни компоненти от сорта на двете малки формули, известни като трансформации на Лоренц. Обществото вярва, че само луд може да се съмнява в толкова добре установени теории. Такова е масовото разбиране и за да запази репутацията си, никой не иска да се асоциира с такъв луд. Жалко е, че тези хора се поддават на народното вярване и не смеят сами да проверят истинността на твърденията, без да искат “независимо” потвърждение. Да се иска потвърждение от други в такъв ясен случай е признак на когнитивна слабост и интелектуална непочтеност.

Липса на необходимост от потвърждение от други лица—Недвусмисленото доказателство, лесно за възприемане от средностатистическия пешеходец, при това без да се губи строгостта, представено в настоящата книга, наред с цяла поредица от по-ранни книги, като например [2-4] за научната празнота и откровеното опустошение на физиката, която погрешно е приела нагло абсурдната “теория” на относителността и квантовата механика като легитимни научни теории, говори, че призивът за потвърждение от други лица, най-малко от така наречените

експерти, всички от които са корумпирани до мозъка на костите си, е *non sequitur* (е без основание). Представеното катастрофално доказателство за абсурдността на “теорията” на относителността е от такъв характер, че предизвиква автоматична биологична реакция на отвращение у всеки здравомислещ, разумен човек, индивидуално, без да е необходимо да се опира на чужда преценка.

Човек не се нуждае от потвърждение от някой друг, за да знае, че е гладен или жаден. Когато човек изпитва болка, когато е наранен, не се нуждае от потвърждение от никого, за да разбере това. Отхвърлянето на абсурда, особено когато той е толкова болезнено налице, както когато абсурдът на “теорията” на относителността и квантовата механика се демонстрира в книги като настоящата, трябва да предизвика физиологична реакция на противопоставяне и отхвърляне на най-основно ниво. Абсурдът, издигнат като наука, е болезнената травма на всеки разумен ум. Физиологичната непоносимост към измамата, дори ако тя е добре завоалирана, както е в “теорията” на относителността и квантовата механика, е естествена за всеки индивид, който не е загубил разсъдък си. Същият този човек не би трябвало да изпитва нищо друго освен вина и разкаяние, ако е продал разума си за заплата, комфорт и съмнителен престиж, поддържайки този позор. Убеждаването в лудостта на относителността и квантовата механика е съвсем личен въпрос, абсолютно чужд на всякаква външна намеса. Да се съгласиш с това, че в “теорията” на относителността и квантовата механика има нещо стойностно, е най-голямото предателство не само към обществото като цяло, но и към самия индивид, който се съгласява и се съобразява с това фатално интелектуално пропадане. Ако човек наистина уважава себе си, но по някаква причина не вижда проблема, то, когато му се каже

за него, той трябва да се опита да учи, да пита и да се образова чрез собствените си усилия, а не да разчита на това, което мислят другите, дори ако тези “други” са милиони. В случая човек сам трябва да бъде съдник. Да се доверява на други, които се опитват да го убедят, че “теорията” на относителността и квантовата механика имат нещо общо с науката, означава да се довери на измамници. Фактът, че този проблем се пренебрегва от обществото, прилича на това обществото да страда от масов аутизъм. Да се разчита на този масов аутизъм за потвърждение на това, че “теорията” на относителността и квантовата механика са нещо друго освен фалшиви новини, означава човек съзнателно да се заблуждава.

Нека добавим и това, че в случая става дума за рядък, може би уникален, случай, при който практически всеки може да установи абсолютната истина за себе си и то по този най-значим глобален въпрос. Разбира се, това не е така, когато човек няма друг избор освен да се информира от масмедииите, поради невъзможност лично да провери фактите. Но, изумителната лъжа разпространявана от масмедииите относно фалшивото значение на “теорията” на относителността и квантовата механика, лъжа, която всеки средно интелигентен индивид може да установи лично за себе си, хвърля фатална сянка на недоверие към световните масмедии като цяло. Вярно, има и други индикации, че световните масмедии лъжат и манипулират, но няма толкова потресаващо пряко доказателство за лъжите им както в разглеждания случай.

Разрушаване на мисленето—Връщайки се към привидната незначителност на двете формули, човек наистина се удивлява как е възможно толкова дребно нещо— две уж преплетени формули, известни като трансформации на Лоренц, които са математически, да не говорим за

физически неверни—да предизвика такъв огромен провал във физиката, превръщайки я в колосална катастрофална интелектуална каша? Обяснението е, че въпросните не са никакви какви да са формули, а са формули, които потъпкват символно най-базисните понятия в природата. Погрешното приемане за вярно, сякаш отразяващо съществуващи в природата отношения, на горепосочените погрешни формули обаче унищожава най-вече не нещо друго, а най-фундаменталните понятия в мисленето—време и пространство. Унищожете най-дълбоките основи—не помалко от унищожението на разбирането за понятията време и пространство—приемете възгледа, че погрешните отношения между основните понятия не са погрешни, а са правилни и са прозрение на гений, наложете това приемане на света чрез енергична, безкрупулна пропаганда и корупция и цялата вселена на мисленето на света се обърква. Ето колко малко е необходимо. Всички големи разрушителни последици, особено онези невероятни извращения на мисленето, на които станахме свидетели през последните години, идват след това, след като се внуши това на пръв поглед незначително ядро на лудостта, безмилостно посягащо на най-ценното качество на човечеството—неговото познание. Безумието, изкривяващо разбирането на най-елементарните понятия—време и пространство—наистина се е разраснало до невероятно чудовищни размери, които не могат да бъдат овладени. Приемането на неправилното за правилно, приемането, че лъжата е истина, е безмилостно сграбчило света в своята хватка.

Координатни системи—За да се занимава със съвременна физика, човек трябва да е наясно с координатните системи повече, отколкото е обичайно при практикуването на наука. Познаването на координатните системи изобщо не е от съществено значение, когато става

въпрос за откритията на истинската наука, за разлика от псевдонауката, известна като съвременна физика, започнала в началото на XX век. Въпреки това тук говорим за координатните системи не за друго, а за да покажем, че дори и да възникне необходимост от използване на координатни системи (понякога такава необходимост може да се открие дори и в истинската наука), това използване е напълно тривиално и не дава основание за абсолютно никакви открития. На някои хора с практически минимален талант им е хрумвало, че, напротив, боравенето с координатни системи по определен изкривен начин би им донесло нови прозрения за тайните на природата. Нищо от това обаче не се оказва вярно, а крайният резултат се изразяваше само в откровени абсурди, равняващи се на огромна загуба на време и усилия. В основния текст на книгата виждаме защо.

Какво изобщо представлява координатната система?—Координатната система определя по уникален начин местоположението на дадена точка, т.е. разстоянието от условно начало или, ако щете, референтна точка, наречена начало, до въпросната точка. Координатната система може да се мисли като геометрично средство за изразяване на положението на дадена точка в пространството.

Текущо ξ и текущо x —Често, вместо да се занимаваме с конкретна точка, например дадена точка x в координатна система, трябва да се наблюдава цяла безкрайна поредица от последователни стойности на x по протежение на оста x (или ξ по протежение на оста ξ). В такъв случай говорим за текущо x (текущо ξ).

Две координатни системи—Съвременната физика, особено нейният злополучен стълб, т.нар. “теория” на относителността и виновника за нейния крах, трансформациите на Лоренц, винаги се занимава с

изкривено третиране на две координатни системи (напълно неоправдано, защото правилното им наблюдение е тривиално).

Поради доминиращата им роля в т.нар. съвременна физика сме принудени да говорим за тези иначе маргинални в истинската наука понятия за две координатни системи, независимо от извращения характер на тяхното третиране. Ние обозначаваме тези две координатни системи с главна буква K и малка буква k . Главната и малката буква не се използват, за да означават, че една от координатните системи има предимство пред другата. Това означение, което използваме, е с единствената цел да разграничим удобно тези две системи. Също така ще наблюдаваме най-простия случай, при който K и k се преместват с постоянна скорост v една спрямо друга. Както се вижда от основния текст, дори в този най-прост случай провалът на съвременната физика е пълен.

Инерциални системи—За да си опростим живота, вместо да повтаряме всеки път, че “ K и k се преместват с постоянно v една спрямо друга”, ще посочваме този факт—фактът, че K и k се преместват с постоянна v една спрямо друга—като наричаме K и k с термина “инерциални системи”. Може да се спомене също, че инерциалните системи не изпитват ускорение. Това е основното им свойство.

Освен това, вместо непрекъснато да повтаряме “*координатна система, означена с главна буква K* ” или “*координатна система, означена с малка буква k* ”, често ще заменим това многословие, като просто означим тези координатни системи, посочвайки само буквите K и k .

Обозначаване на координатите—Също така използването на гръцките букви ξ , η , ζ и τ за обозначаване на координатите в k , както е направено в оригиналния

документ от 1905 г. и което сме възприели и тук, прави наистина добро разграничение между пространствените координати x, y, z и темпорална (времева) координата t на K от една страна, а от друга—съответните координати на k ; а именно, ξ, η, ζ и τ . Разбира се, вместо ξ, η, ζ и τ бихме могли да обозначим тези координати като x_1, y_1, z_1 и t_1 или като примовани x', y', z' and t' . Гръцките букви обаче изглежда да правят координатите в k визуално по-забележими и отчетливи, а объркването при записването изглежда по-малко вероятно, което ни позволява да се съсредоточим върху по-важни въпроси.

Защо не се използва терминът “движение”?— Вместо “координатни системи, които се движат една спрямо друга със скорост v ” се използва “изместване” или “преместване”, за да се избегне объркването с двете координатни, които биха били в движение. Движение се извършва само когато скоростта v се променя по време на преместването, т.е. когато координатната система изпитва ускорение. При дадена скорост v , както е в обсъждания случай, няма ускорение и следователно K и k не са в движение една спрямо друга.

Спасителният пояс на синхронността—Ако някой се опита да изсмуче аргументи от пръстите си, въобразявайки си, че тъй като могло да е правдоподобно, че гръцко-буквената координатна система k (примованата система) може по някакъв начин да има координати, които търпят промяна поради това, че съдържат имплицитно координатите на друга координатна система, особено на скоростта v на друга система, веднага трябва да се заяви, че не само такава имплицитна възможност за промяна противоречи на началните условия, но и тя веднага противоречи на абсолютните истини, съдържащи се в спасителния пояс на синхронността, както и на абсолютната

истина, че двата края на твърдата пръчка (мисленото устройството използвано в оригинала от 1905 г. за достигане на нелепите заключения там), изпитват прилагането на една и съща скорост v . Следователно двата края на твърдата пръчка по никакъв начин не могат да се ускорят или забавят един спрямо друг и в резултат на това да предизвикат промяна на първоначалната дължината на твърдата пръчка.

Нека сега си припомним какво гласи спасителният пояс на синхронността—фундаменталният принцип от който следва постоянство на пространствените и времевите мерки в K и k . Въпросният принцип беше въведен от настоящия автор в предишната му, шеста, книга (вж. *“Времето е абсолютно—книга включваща извънредно специалния бонус: Наръчник как се прави лоша наука”* на адрес timeisabsolute.org/6.html), обобщаващ резултата от двете абсолютни истини:

1. Всички часовници, които са неподвижно свързани с дадена координатна система, са синхронни.
2. Всички пространствено съвпадащи часовници са синхронни.

Спасителният пояс на синхронността ни дава абсолютната увереност, че времето е абсолютно, а пространството е само евклидово—неща, които са тривиално известни още от времето на Галилей, но бяха умишлено изопачени в началото на XX век, което продължава до днес.

Макар и пренебрегван, да не говорим за нарушаван, спасителният пояс на синхронността е абсолютно верен критерий, но неговите елементи не са просто извлечени от въздуха и нечувани—Наистина авторът на статията от 1905 г. [1] изрично заявява:

“Представяме си още, че в двата края A и B на пръчката са поставени часовници, които се синхронизират с часовниците на неподвижната система, т.е. показанията им във всеки един момент съответстват на “времето на неподвижната система” в местата, където се е случило да се намират. Следователно тези часовници са “синхронни в неподвижната система”.”

След като веднъж е признал това, авторът не може да го промени и да започне да настоява за обратното, както прави имплицитно по-нататък в развитието на своята “теория”. Така авторът на статията от 1905 г. бързо забравя горното очевидно твърдение за синхронност, което всъщност представлява абсолютна истина, и продължава с по-нататъшните манипулации, за да създаде измамно впечатление, че в науката се случва нещо велико.

Споменаваме горния цитат просто като курioз за това, че кандидат-откривателят [1] не само пренебрегва, но и се гаври с най-драматичния и то абсолютен факт— синхронността на пространствено съвпадащи часовници— сам споменавайки го, за да го отрече тутакси, въпреки че точно в момента на споменаването му единственото което трябва да направи е веднага да се откаже от всякакви по-нататъшни извращения на този крайно значим факт, наричайки ги “теория” на относителността.

Провал на адвоката на дявола—Спасителният пояс на синхронността убива веднага предложения като това, че, вижте, координатата ξ е в k , но тя е изразена чрез координатите на друга координатна система, например, координатната система K , следователно тя имплицитно би могла да бъде функция на ν , което сега се било разкривало чрез прилагането на Лорцовите трансформации. Както стана ясно, нищо не може да бъде по-далеч от истината.

За протокола. Синхронизация на часовниците в статията от 1905 г.—Ако някой има съмнения, че часовниците в покой с К са синхронни, има лесен начин да бъдат синхронизирани. Човек обаче трябва да бъде много внимателен, тъй като методът за синхронизиране на часовници, предложен в статията [1] от 1905 г., е валиден само за часовници, неподвижно закрепени към дадената система, например към системата К. Точно това използваме тук. Забележително е, че методът за синхронизиране на часовници не работи за часовници, които се преместват спрямо К. Такъв случай, т.е. синхронизиране на преместващи се часовници по метода, описан в статията от 1905 г., обаче не е предмет на разглеждане тук и ние ще го пренебрегнем. Ще си спомним, че преместващите се часовници са синхронни само защото пространствено съвпадат със синхронните часовници, които са в покой с К, не в резултат на прилагането на метода на синхронизация с помощта на светлинни лъчи—метод, който е неподходящ за целта.

Говорейки за метода на синхронизация със светлинни лъчи (валиден само за часовници, които са в покой в К), ние четем в §2 на статията от 1905 следното предложение за синхронизация на два часовника:

“Ако в точка А от пространството има часовник, наблюдателят в А може да определи времевите стойности на събитията в непосредствена близост до А, като установи положението на стрелките, които са едновременни с тези събития. Ако в точка В на пространството има друг часовник, който във всички отношения прилича на този в точка А, наблюдателят в точка В може да определи времевите стойности на събитията в непосредствена близост до точка В. Но не е възможно без допълнителни предположения да се сравни, по отношение на времето, събитие в точка А със събитие в точка В. Досега определехме само “време А” и “време В”. Не сме определили общо “време”

за A и B , тъй като последното изобищо не може да бъде определено, освен ако не установим по дефиниция, че “времето”, необходимо на светлината да измине пътя от A до B , е равно на “времето”, необходимо на светлината да измине пътя от B до A . Нека един лъч светлина да тръгне от “времето A ” t_A от точка A към точка B , нека във “времето B ” t_B да се отрази в B по посока на A и да пристигне отново в A по време на “времето A ” t'_A .

Съгласно определението двата часовника се синхронизират, ако

$$t_B - t_A = t'_A - t_B.$$

Опорни точки— Какво може да се вземе от тази книга? Стигаме до следните опорни точки:

1. В истинската наука никога не се говори за координатите на една координатна система, изразени чрез координатите на друга система, защото, ако се направи правилно, това е нещо тривиално, ако възникне такава малко вероятна необходимост. Тази тривиалност се изразява чрез един абсолютен принцип—**принципът на запазване на координатите**.

2. Принципът на запазване на координатите е израз на принципа на относителността.

3. Най-лесният начин да се разбере принципът на запазване на координатите (принципът на относителността), ако възникне малко вероятната необходимост да се изразят координатите на една координатна система чрез координатите на друга координатна система, е когато две координатни системи се преместват една спрямо друга с постоянна скорост.

4. Принципът на запазване на координатите (принципът на относителността) изисква неизменност, а не, както обикновено се разбира, промяна в зависимост от гледната точка, в зависимост от интерпретацията, което е равносилно на отричане на уникалността на истината и

какво ли още не. Любителите на правенето на социални аналогии въз основа на фактите от механиката—порочен начин да се подхожда към социалните явления—трябва да са наясно, че не бива да прибегват до такива аналогии. По-важното е, че ако решат да го направят, техните аналогии всъщност са в пряко противоречие с възприемането на моралния релативизъм. Всъщност, напротив, дори механичните аналогии говорят за постоянство, а не за промени, дължащи се на перспективата, на гледната точка. По този начин надеждата на когото и да било, че промяната на гледната точка води до промяна в единствеността и постоянството на истината, губи основание, дори ако сме се надявали, че тя има научна основа. Моралният релативизъм няма нищо общо с науката и е само пожелателно мислене и изобретение на корумпираното социално инженерство.

Друг е въпросът, че моралът на обществото се променя с неговото развитие. Това, което се е смятало за неморално дори преди десетилетие, сега е напълно прието от обществото. Тази промяна обаче не се дължи на промяна на гледната точка, а на промените, които обществото неизбежно преживява в своето историческо развитие. Или, ако се изразим отново с думите на българския национален герой Левски, метафорично: “Времето е в нас и ние сме във времето. То нас обръща и ние него обръщаме”, което означава, че обществените условия неизбежно се променят, а с тях се променяме и ние като индивиди, особено що се отнася до нашите отношения и морал, не толкова като биологични индивиди.

Истинската наука не се интересува от координатни системи—Фактът, че истинската наука не се интересува от споменатото взаимно преобразуване на координатите на две координатни системи, може да се установи, като се припомнят убедително установените

научни закони. В повечето от тях дори не се споменават координати. Ако в тях се споменават координати, например време и пространство, то това винаги са времето и пространството на лабораторната система, в която се изучава и установява явлението, както при разглеждането на законите на химичната кинетика, описващи изменението на концентрацията на даден реактив във времето, включващо скоростта на химичната реакция. Във физиката така наречените закони на Нютон за “движението” (в timeisabsolute.org/5.html е изяснено защо думата движение трябва да е в кавички, когато се говори за трите закона на Нютон), особено вторият му закон, също се отнасят до времето и пространството на една и само една координатна система.

Други закони, които, както беше казано, са още по-малко свързани с координатите на една координатна система, да не говорим за взаимното преобразуване на координати на две координатни системи, са например някои от най-големите открития в химията:

Откриване на кислорода от Лавоазие и отхвърляне на идеята на Пристли за флогистона

Триадата—закон за постоянните пропорции, закон за множествените пропорции, закон на Авогадро.

Законът за запазване на масата в химията

Законът за идеалния газ, основан на законите на Бойл, Шарл и Авогадро

Законът на Дюлонг и Пти

Двата закона на Фарадей в електрохимията

да споменем само няколко, или в областта на физиката

Законът на Ом

Законът за гравитацията на Нютон

Законът на Кулон

Законът на Гаус за несъществуването на магнитен монопол
Законът за запазване и превръщане на енергията
Законът за запазване на импулса
Нулев до трети закон на термодинамиката

Нито един от горепосочените закони не предвижда друга координатна система освен координатната система на лабораторията, в която протичат тези химични или физични явления. Това се приема за даденост. Ето защо принципът за запазване на координатите изобщо не се споменава, нито пък на някого му хрумва да спомене координатната система, в която се случват явленията.

Какво да кажем за

Закона на Ампер
Закона на Фарадей
Силата на Лоренц

Електрическите и магнитните полета, които се разглеждат в горните закони, се дължат на взаимодействието по време на преместването с дадена скорост на електрически заряд (пробен заряд) по отношение на друг електрически заряд (заряд-източник)—когато са в покой един спрямо друг, между тези два заряда действа само електрическата сила, описана от закона на Кулон. Не по-рано от момента, в който единият от зарядите (пробният заряд) започне да се движи със скорост v спрямо другия заряд (източника), се появява ново поле—магнитно поле, което се добавя към взаимодействието, дължащо се на електрическото поле. Не се налага обаче да се жонглира с идеи за това как координатите на единия заряд се трансформират чрез координатите на другия заряд. Всички опити да се изследва този вид трансформация, очаквайки някакви зашеметяващи открития, завършват с крах, за което свидетелства

неуспешната, направо абсурдна “теория” на относителността, чиято замислена, уви, неизпълнена цел, парадоксално, е била да поправи всичко, което е възприемала като несъответствия в теорията на Максвел. Да не говорим за факта, че в теорията на Максвел наистина има фундаментален проблем. Поради недостатъка на закона на Фарадей, един от четирите закона, съставляващи теорията на Максвел, теорията на Максвел не може да изведе силата на Лоренц, докато ако теорията на Максвел трябва да се счита за научна теория, тя би трябвало да изведе тази сила. Силата на Лоренц винаги се цитира заедно с уравненията на Максвел, защото тя съществува, макар и да не може да бъде изведена от тези уравнения.

Освен че, както беше отбелязано по-горе, координатните системи не се споменават и изобщо не се разглеждат в контекста на големите открития на истинската наука, в случаите, когато координатните системи, особено две инерциални координатни системи, са в основата на наблюденията, заключенията, направени от патологичната физика, известна като “съвременна физика”, не са нищо друго освен несмислени глупости.

Тези гротескни претенции за открития, внушавани на света, сякаш са нещо истинско и интересно, нежели потресаващо, се основават на погрешен отговор на въпроса *какви биха били стойностите на координатите в дадена координатна система, ако тези стойности се изразят със стойностите на координатите на друга координатна система, измествана спрямо първата координатна система с постоянна скорост v ?* Както стана ясно, отговорът на този въпрос, даден от “съвременната физика”, е погрешен и даже откровено абсурден дори в най-простия случай, а именно когато двете координатни системи се намират във взаимно равномерно транслационно

преместване (т.е. когато двете координатни системи са инерциални системи). Тази погрешност на отговора на разглеждания въпрос прави от самото начало абсолютно невъзможно да се приеме каквото и да било твърдение за положително експериментално доказателство за реалността на каквито и да било ефекти, за които се твърди, че били произтичали от такива погрешни трансформации, независимо от това колко грандиозни изглеждат чудовищните експериментални съоръжения, изградени за експериментална проверка на реалността на такива несъществуващи ефекти. Изобилните пропагандни медии могат да добавят колкото си искат цветове, дим и огледала в цветните снимки на своите страници, но това няма да промени бесплодността на тези съоръжения.

Нужно ли е да добавяме, че ако най-простият случай—гореспоменатите фантазии за инерциални системи—се провали, а то се проваля с гръм и трясък, то няма никаква надежда за каквото и да било по-нататъшно развитие? За да се убедим, че наистина съществуват твърдения, които е абсолютно невъзможно да бъдат потвърдени експериментално, независимо от това какви експериментални съоръжения от рода на ЦЕРН могат да се предложат, трябва да не забравяме, че няма абсолютно никакъв начин на света, независимо от това колко фантастични съоръжения има, да се докажат експериментално или по друг начин твърдения като това, че едно е равно на две. Същата невъзможност важи и за всяко усилие да се докаже реалността на какъвто и да е абсурд; например абсурда, че погрешният отговор на горния въпрос (а именно: *какви биха били стойностите на координатите в дадена координатна система, ако тези стойности се изразят със стойностите на координатите на друга координатна система, измествана спрямо първата координатна система с постоянна скорост v ?*), който дават

Лоренцовите трансформации, може по някакъв начин да се окаже верен и да разкрие зашеметяващи нови явления, управляващи света.

Напротив, правилният отговор на поставения въпрос е абсолютно тривиален. Той няма нищо общо с трансформациите на Лоренц и не представлява никакъв научен интерес. Въпреки това за пълнота видяхме какъв е правилният отговор на поставения въпрос (а именно: *какви биха били стойностите на координатите в дадена координатна система, ако тези стойности се изразят със стойностите на координатите на друга координатна система, измествана спрямо първата координатна система с постоянна скорост v ?*). Този въпрос, когато му се отговори правилно, както се обсъди, звучи доста прозаично и съвсем не във връзка, ако не и много далеч от това, което се представя като много неинтуитивно, но истинско, необичайно и явяващо се под формата на поразителни ефекти, олицетворявани от явления като:

*забавяне на времето
съкращаване на дължината
относителност на едновременността
пространство-време
изкривяване на пространството
черни дупки
голям взрив
гравитационни вълни
Хигс бозон
теории на струните
стандартен модел
космология*

и

всички заявявани абсурди, произтичащи от невъзможното предположение за коректността на най-рекламираното приложение на нефизическите и откровено математически погрешни трансформации на Лоренц—“теорията” на относителността.

Всички тези изброени “ефекти”, както и всички други, произтичащи от “теории”, в основата на които са трансформациите на Лоренц, не съществуват. Те не са дори халюцинации и илюзорни видения, създадени от болни умове, въобразяващи си, че абсурдът и нискокачественото мислене могат да създадат реалност. Цитираните по-горе “ефекти” не са нищо друго освен патологични лъжливи надежди и очаквания. Това може да е разочаровашо, но е вярно. Истината няма алтернатива, на която разумното човешко същество трябва да обърне внимание.

Petitio principii—Отговорът се съдържа във въпроса—например да приемеш изневиделица, че една частица може да се намира на две места едновременно, а след това да започнеш да се изумяваш, че, видите ли, квантовата механика стига до такива неземни заключения, че една частица може да се намира на две места едновременно.

НЯКОИ ВЪПРОСИ, КОИТО ПРИЯТЕЛИ МЕ ПОМОЛИХА ДА ИЗЯСНЯ

Елементарно извеждане на най-фундаменталното уравнение на механиката—В книгата си “Придружител ...” (timeisabsolute.org/7.pdf), показвах извод на най-основното уравнение на механиката, $v^2 = 2ax$, където v е скоростта на свободно тяло под въздействието на постоянна сила, a е постоянното

ускорение, което свободното тяло придобива под въздействието на постоянната сила, x е преместването, което свободното тяло изпитва под въздействието на постоянната сила.

Във въпросната книга използвах много елементарно инфинитезимално смятане, при което дефинициите на скоростта и ускорението бяха представени в по-общата им форма като първи производни по отношение на времето. Също така, за да се достигне до крайния отговор, беше решен несложен интеграл. Въпреки относителната простота на въпросното извеждане, установих, че то все пак представлява известна трудност за тези, които са по-малко запознати с математиката. Ето защо тук ще се възползваме от факта, че скоростта в случай на свободно тяло, изпитващо постоянна сила, може да се изрази просто като отношение на изминатия път x и времето t за изминаване на този път (това много прилича, ако не е същото, като изразяването на един екстензивен параметър; т.е. параметър, зависещ от количеството вещество, като интензивен параметър; т.е., като параметър независещ от количеството вещество или в случая, като параметър, отнесен към единица време, което го прави независим от (големината, количеството) дължината на пътя).

Така за скоростта v имаме

$$v = \frac{x}{t} ,$$

откъдето за t получаваме

$$t = \frac{x}{v} .$$

От друга страна за постоянното ускорение a имаме

$$a = \frac{v}{t} ,$$

откъдето

$$t = \frac{v}{a} .$$

От двата израза за t получаваме

$$\frac{x}{v} = \frac{v}{a} ,$$

или

$$v^2 = ax .$$

Разбира се, както е показано във timeisabsolute.org/5.html, след като сме извели горното абсолютно уравнение—най-фундаменталното уравнение на механиката (динамиката)—е лесно да стигнем до абсолютното общо уравнение на силата $F_{real} = ma + \frac{mv^2}{2x}$.

Защо две различни тежести, пуснати от една и съща височина, падат едновременно на земята?— На този въпрос се отговаря веднага с обичайната формула на втория закон на Нютон $F = ma$, която изразява равенството на силата F , приложена върху свободно тяло и инерцията ma на тялото. Тъй като става въпрос за ускорението, т.е. дали скоростта за единица време е различна за нееднакви тежести, пуснати от една и съща височина, решаващият факт е, че ускорението в случай на

гравитационно привличане се представя от гравитационната константа g която е (на практика) еднаква във всяка точка на Земята.

Така, въпреки че масата е различна за различните тела и в резултат на това теглото, с което Земята привлича различните тела, е различно, то поради постоянството на g , различните тегла, причинени от различните маси, се компенсират взаимно. Именно тази компенсация води до споменатата константа g —масата на едното тяло е по-голяма от масата на другото, но първото тяло упражнява по-голямо съпротивление чрез по-голямата си инерция:

$$F = mg \rightarrow g = \frac{F}{m},$$

съответно,

$$2F = 2mg \rightarrow g = \frac{2F}{2m}.$$

Горното е валидно за времето изразяване на силата.

Важи ли това заключение за абсолютния израз на силата, приложена към свободно тяло, изразът $F = mg + \frac{mv^2}{2x}$, който съдържа както времевата, така и пространствената компонента на силата? Да видим

$$F = mg + \frac{mv^2}{2x} \rightarrow g = \frac{F}{m} - \frac{v^2}{2x},$$

съответно,

$$2F = 2mg + \frac{2mv^2}{2x} \rightarrow g = \frac{2F}{2m} - \frac{2mv^2}{2m2x},$$

Заклучението за еднаквото време на падане на две тела с различни маси спуснати от еднаква височина се потвърждава и от общия закон съдържащ както темпоралната, така и пространствената компонента на силата.

POSTSCRIPTUM

Дискусията в тази книга се породила от подтикната от приятели, които ме помолиха да разкажа малко повече за подробностите, свързани с трансформациите на Лоренц, една порочна псевдоматематическа конструкция, толкова често споменавана от мен като главният виновник за наблюдаваната пълна бъркотия в днешната физика. Тази тема смятам за тривиална, защото как изглежда въпросната конструкция може да се види в почти всеки учебник по физика, както и в интернет, а нейната фалшивост е развенчана веднага [2-4] още на страниците на статията от 1905 г. [1], въвеждаща така наречената “теория” на относителността. Напомняне за това фатално разобличаване се съдържа и в настоящата книга, илюстрирано от Фиг. 1 до 3. Следователно считам също, че самите трансформации на Лоренц изобщо не е необходимо да бъдат обсъждани, още повече че не трябва да се оставя впечатлението, че има още какво да се обсъжда, след като вече е демонстриран катастрофалният провал на “теорията” на относителността—най-голямата жертва на дефектните трансформации на Лоренц.

Но после си помислих, че защо не? Защо да не се позабавляваме, като се упражним в игра на котка и мишка

върху нещо, на което никой не бива да обръща внимание, заради решаващите открития, които направих и които вече са представени в седем книги, относно абсурдността на квантовата механика и най-вече относно неуспешния резултат, който винаги предизвикват трансформациите на Лоренц при прилагането си, като се започне от абсурдността на “теорията” на относителността, произтичаща именно от трансформациите на Лоренц в основата за срива на нея “теория”.

Има и друга причина, поради която човек не бива да се притеснява да обсъжда дори тривиални неща, толкова тривиални (след моите открития, представени в споменатите седем книги, особено в [2-4]), като нефизическата същност на Лоренцовите трансформации. Тази друга причина е да се възползвам от възможността да посоча правилните, макар и също тривиални трансформации, които са в пълно съответствие с научните принципи и природата на нещата, както направих в самото начало на настоящата книга, което ми даде основание да дефинирам **принципа на съхранение на координатите**, дал и името на книгата.

Също така забелязах, че сред някои хора, които са малко запознати или изобщо не се занимават с наука, все още остава някакво чувство на мистериозност по отношение на това, което е известно като “съвременна физика”, при все, че те изглежда вече са ме убедили, че разбират основните неща, които се опитвам да им обясня относно абсурдността на “теорията” на относителността. Откривам, че за тези и други приятели някакси развенчаването на сърцевината на онова, което минава за “съвременна физика”, не е достатъчно. Съществува усещането, че трябва да има нещо допълнително, което повече или по-малко да има смисъл в своята смайваща тайнственост, докато това, което показвам,

трябва да е някакъв детайл, който не може да бъде фатален за цялостното великолепие на това, което се натрапва, изобилно бълвано почти ежедневно от средствата за масова информация. Нищо обаче не може да бъде по-далеч от истината. Достатъчно е да се каже, че премахването на това, което съм открил по въпроса за днешната наука, е всичко, което е необходимо, за да рухне целият привидно очарователен корпус на съвременната физика.

Също така, учудващо е, че пречките пред тези и други приятели често са някои странични проблеми, които на пръв поглед не би се очаквало да бъдат от някакво значение. Стигнах до разбирането, че този особен начин на осмисляне на нещата е типичен за хората, които се въвеждат в една непозната досега територия за тях. Много пъти, попаднал в непознат град, понякога уплашен, човек схваща този град далеч не така, както по-късно, след като го опознае по-добре, той се разкрива като чисто и приветливо място. Воден от такива мисли, реших да обсъдя някои въпроси, които според мен създават известни проблеми дори сред хората, готови да се учат, които дори са постигнали успех в схващането на същността на унищожителната критика, буквално заличаваща квантовата механика и особено “теорията” на относителността.

Тази книга неизбежно повтаря някои от заключенията и откритията в предишните ми книги, но внася известна детайлизация, ако не и обобщение (от сорта на **принципа за запазване на координатите**), когато става дума за координатни системи и особености на неправилното боравене с тях, подробности, които бяха спестени в предишните ми книги поради тривиалността на въпросните подробности. Сега ми се стори, че при обсъждането на тези въпроси, макар на пръв поглед да не са никак сложни, няма да навреди да се допълни дискусиата с

някои още по-обикновени неща, ако не за друго, то поне за опресняване на паметта. В педагогиката човек не може да не забележи, че понякога отговорът на наглед простичкия въпрос може да се окаже ключът към отключване на разбирането на идеи, които първоначално биха могли да изглеждат херметични и непроницаеми. Ето защо човек не бива да бъде осъдителен, когато става въпрос за методите на обучение. Всяко нещо, което помага на идеите да достигнат до учениците, е добро.

АКО ПРЕДПОЛОЖИМ, ЧЕ СПИСАНИЕ NATURE МЕ ПОКАНИ ДА ПИША ПИСМА ДО РЕДАКТОРА (НЕ СТАЯВАЙТЕ ДЪХ В ОЧАКВАНЕ), КАКВО ЩЕ ПИШЕ В ТЯХ?

Стори ми се, че може да е полезно да са налице готови текстовете на две основополагащи статии, така че ако по някаква невероятна случайност списание Nature или Physical Review Letters се опомнят и решат да разкрият истината на читателите си, такова събитие няма да те намери неподготвен. Основните медии нямат собствен мозък. Те винаги изчакват да видят какво ще публикуват архивните списания и журналы, като горепосочените, за да им обърнат внимание. Четенето на един текст, независимо колко правдиво и изчерпателно разкрива дори стряскащи факти, не е достатъчно добър за тях. Освен това, дори да приложат собствения си мозък и да видят несъстоятелността на “теорията” на относителността и квантовата механика, представени изключително лесно за разбиране от всеки нормален човек в тази и предишни книги на настоящия автор, те се страхуват от последствия. Например списание

Nature е комерсиално предприятие, платено от рекламодатели, които това списание може да загуби, ако редакцията му не спазва установените правила, определени от официалната партийна линия. Парадоксът се състои в това, че списание Nature създава партийната линия в науката, но съществуващата вече партийна линия от своя страна забранява всяко неконтролирано създаване на нова, алтернативна партийна линия. По този начин, ако официалният дискурс, т.е., партийната линия на деня, стимулира щото абсурда да минава за наука, както е в момента, тогава не може да има никаква надежда за коригиране на това изкривено статукво. В крайна сметка списанието Nature поддържа само това, което се смята за официално прието, и е само негов проводник, независимо от това дали това официално прието е чистопрообен абсурд, както е в действителност. Макар да изглежда непонятно, че комерсиални и лични интереси определят какво да се приема за официално мнение в науката, това всъщност е тъжното състояние на нещата. Можете ли да повярвате? Ако научните дружества, като Американското дружество по физика, одобряват публикуването в техните печатни органи на текстове, които основателно излагат на показ разрушителната същност на “теорията” на относителността и квантовата механика, това би засегнало пряко дори самото съществуване на този този орган, да не говорим, че би поставило под въпрос съществуването на самото това научно дружество. Американското физическо дружество се управлява от хора, за които истината, истинската наука, благоприличието и почтеността са най-малката грижа. Единственото, което ги вълнува, е как да удължат безполезното си съществуване и да измъкнат повече пари от частни и особено от обществени източници.

Колкото до обещаните текстове, ето ги:

(Забележка: Понеже текстовете на двете писма до редакцията имат самостоятелен живот, повторението на части от вече съществуващи анзаци в книгата е неизбежно.)

Заглавие: Окончателният аргумент срещу "теорията" на относителността, доказващ нейната абсурдност и спешната необходимост от нейното премахване от физиката

Резюме

Представено е недвусмислено доказателство, че така наречените трансформации на Лоренц са виновни за това, че всяка теория, основана на тях, е абсурдна и следователно трябва да бъде изхвърлена от физиката и никога да не бъде обект на публично финансиране. Въпреки че математическият и физически абсурд на трансформациите на Лоренц може да бъде доказан чрез анализ на самите тези трансформации, най-непосредствено катастрофата, която предизвикват трансформациите на Лоренц, се демонстрира пряко и се вижда от пръв поглед на страниците на статията [1] от 1905 г., въвеждаща "теорията" на относителността, което без забавяне води до разпад на самата "теория".

Господине, Абсурдността на "теорията" на относителността се дължи на неотчетеното от нейния автор нарушение на принципа на относителността, приет за определящ принцип на въпросната "теория". Всъщност, принципът на относителността е открит от Галилео Галилей, без авторът предложил в нарочна статия [1] публикувана през 1905 г. "теорията" на относителността, да припознае авторството на Галилео Галилей, което оставя у читателя и погрешното впечатление, че откритата от Галилей абсолютна истина не се разбира от само себе си, а е

нещо условно, което трябва да бъде специално постулирано, което авторът на “теорията” на относителността си приписва като свой принос.

Така, на Фиг. 1 се вижда, че принципът на относителността (представен като точка “1.” в §2 на [1]) изразява абсолютната истина, че физическият закон “отнесен към едната или другата от двете координатни системи в равномерно транслационно преместване [движение, в оригинала—забележката моя, ВХрН], не се засяга”.

Обаче, в пряко противоречие с тъкмо-що цитираното абсолютно изискване виждаме, че втората група уравнения в §10 на [1], където за опростяване разглеждаме само компонентата $m \frac{d^2\xi}{d\tau^2} = \varepsilon X'$ по оста ξ и пренаредената четвърта система от уравнения, където, също за

опростяване, разглеждаме компонентата $m \left(\frac{1}{\sqrt{1-\frac{v^2}{c^2}}} \right)^3 \frac{d^2x}{dt^2} =$

εX по оста x , които трябва да представляват точно един и същ закон, всъщност са различни. Наистина, въпреки че

$m \frac{d^2\xi}{d\tau^2} = \varepsilon X'$ и $m \left(\frac{1}{\sqrt{1-\frac{v^2}{c^2}}} \right)^3 \frac{d^2x}{dt^2} = \varepsilon X$ трябва да са изрази на

един единствен закон на движението, който съгласно принципа на относителността не трябва да бъде повлиян, когато бъде отнесен към едната и към другата инерциални системи, първият израз на този закон съдържа скоростта v , докато вторият израз, който непременно трябва да е точно същият закон, не съдържа скоростта v . На страниците на самата статия (стр. 62) се вижда, че четвъртата група от уравнения съдържа скоростта v , докато втората група от уравнения не съдържа скоростта v —Лоренцовите трансформации, приложени към закона в k , за да се направи

така, че същият физически закон да се отнася към K , са повлияли незаконно на въпросния физически закон. Това нагло нелегитимно засягане на физическия закон чрез трансформацията на Лоренц, в противоречие на това, което принципът на относителността пределно ясно повелява, е напълно достатъчно, за да се обяви “теорията” на относителността за невалидна, като напълно се изключи от всяко по-нататъшно научно разглеждане. Точка. Край на историята.

В резултат, горното непреодолимо заключение се налага с неотменима необходимост—“теорията” на относителността и нейните продължения трябва да бъдат премахнати от физиката изцяло, без никаква замяна.

ADDENDUM—Въпреки че не е необходимо по-нататъшно обсъждане, ще добавим за протокола, че в опита си да прикрие нарушението на принципа на относителността, §10 на [1] измамно възприема неправилното разбиране, че покой и равномерно праволинейно преместване са две различни състояния на едно тяло. Подобна измама не само се развенчава от самата очевидност, че тя противоречи на принципа на относителността, но и веднага се обезсилва от факта, че според § 10 на [1] координатната система k “се движи със скорост v ” спрямо K и въпреки това физическият закон, отнасящ се до k , е правилно получен от същия закон, отнасящ се до K , изразен чрез първата група уравнения в § 10 на [1], чрез правилно прилагане на принципа на относителността. Този факт не само е изрично признат в [1] (вж. “От горното предположение [предположението, че “... електронът ... се движи със скорост v по оста x на системата K ”—забележката моя, ВХрН], в съчетание с принципа на относителността”), но и наблюдаваният физически закон,

отнесен към k , няма как да произлезе по какъвто и да е друг начин.

Така, когато въпросната измама бъде открита, следващият резултат е, че “теорията” на относителността извежда, че едно тяло в една координатна система (система K) се подчинява едновременно на два различни закона за движение— $m \frac{d^2x}{dt^2} = \varepsilon X$, компонентата на закона по оста x от първата група уравнения в § 10 на [1], и

$$m \left(\frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}} \right)^3 \frac{d^2x}{dt^2} = \varepsilon X, \text{ компонентата по оста } x \text{ от}$$

четвъртата група уравнения в § 10 на [1]. Това е абсурд. Представеното е алтернативна причина за катастрофалния колапс на “теорията” на относителността, ако някой се нуждае от повече потвърждения за драматичния колапс на “теорията” на относителността.

Също така, за протокола, може да се наблюдава и директната безсрамна лъжа, направо в лицето на четящия, без на автора на [1] да му мигне окото, до която последният прибегва в §6 на [1], където се казва, че “Очевидно двете системи уравнения [втората и третата система уравнения в §6 на [1]—забележката моя, ВХрН], намерени за системата k , трябва да изразяват точно едно и също нещо”. Без никакво съмнение, тези две уравнения наистина трябва да изразяват точно едно и също нещо. Проблемът е в това, че те очевидно не изразяват едно и също нещо, да не говорим за “точно едно и също нещо”—втората система уравнения в §6 на [1] съдържа скорост v , докато третата система уравнения в §6 на [1] не съдържа скорост v . Не е вярно и това, че “двете системи уравнения са еквивалентни на уравненията на Максвел-Херц за системата K ”. Точно обратното, уравненията на Максвел-Херц за система K , разглеждани

като първата група уравнения в §6 на [1], не съдържат скоростта v , докато втората група уравнения в §6 на [1] съдържа скоростта v . Следователно опитът да се пробута, че втората група уравнения в §6 на [1] (съдържаща скоростта v) е еквивалентна на уравненията на Максвел-Херц за система К, представляваща първата група уравнения в §6 на [1] (не съдържаща скоростта v), е очевидна нагла лъжа.

Човек може да се наслади и на следния пряк аргумент (наричан в предишни трудове на този автор “спасителен пояс на синхроничността”). Показанието на часовника в една координатна система никога не може да зависи от скоростта на друга координатна система. Показанието на часовник в дадена координатна система никога не може да се различава от показанието на часовниците на въпросната друга система, защото във всеки момент всеки часовник в разглежданата система неизбежно ще съвпада пространствено с часовник в покой с другата система, което прави тези часовници неизбежно синхронни. Да се настоява за обратното, т.е., че пространствено съвпадащите часовници не са синхронни, означава да се върви срещу абсолютните природни закони с цел постигане на лични облаги, възползвайки се от погрешно, но политически коректно мнение, наложено от управляващите сили.

Противопоставянето на природните закони означава също така да се фалшифицира, в съгласие с резултата от трансформациите на Лоренц, че двата края на една твърда пръчка могат да имат във всеки момент различно време един спрямо друг, както и от времето, показвано от часовниците в друга координатна система, в процес на изместване или не. Отново—такава разлика е невъзможна, защото часовниците в първата координатна система винаги съвпадат пространствено с часовниците от

другата координатна система и следователно са синхронни с тях. Твърдението за такава фалшифицирана, несъществуваща разлика е равносилно и на халюцинация, че дължината на твърдата пръчка може да се промени поради изместването на друга координатна система спрямо първата—едно предположение, което е абсолютно невъзможно по принцип. Постоянството на дължината на твърдата пръчка в негината координатна система е даденост преди всякакви разсъждения по темата. То представлява началното условие за цялата дискусия и следователно никакво по-нататъшно развитие не може да промени тази даденост. Да не говорим за факта, че промяната на разстоянието между двата края на пръчката е равносилно на това двата края да се движат с различни скорости, когато координатната система е придобивала своята постоянна скорост v , което е невъзможно—всички точки на системата изпитват едно и също ускорение и се характеризират с една и съща скорост v .

Заглавие: Квантовата механика е погрешно разбрана класическа физика

Резюме

Квантовата механика не е истинска научна теория, а зле сътворена идея за изчисляване на несъществуващи свойства.

Господине, Неотдавнашните твърдения, особено тези за създаването на квантови компютри, задължават всеки учен с елементарна почтеност да признае, че квантовата механика няма физическа основа, нито пък нейните постулати, изразени в псевдоматематическа форма, имат някакъв математически, още по-малко физически,

смисъл. Следователно квантовите компютри, за които толкова много се говори напоследък, не могат да имат нищо общо с квантовата механика като предполагаема физическа теория. Най-много, което могат да представляват компютрите, рекламирани като квантови, са машини, основани на постижения в областта на софтуерното инженерство.

Документи като [6], които претендират, че въвеждат квантовата идея в процеса на предполагаемо извеждане на формулата за излъчване на абсолютно черното тяло, всъщност се провалят от самото начало в самото това извеждане.

Болцмановата формула $S_N = k \log W + const$ за ентропията S_N , където k е Болцмановата константа, формула, която е предполагаемата основа в [6] за извеждане на формулата за излъчване на абсолютно черното тяло, за съжаление извежда стойност на ентропията $S_N = 0$ в изучавания случай, защото вероятността W “така че резонаторите заедно да имат енергията U_N ” (“*der Wahrscheinlichkeit dafür, dass die Resonatoren insgesamt die Energie U_N besitzen*”) е 1, което следва от факта, че резонаторите заедно имат фиксирана енергия, което е неизменно начално условие на извода на Планк, представено в [6]. Фактът, че това е определение и начално условие, го прави абсолютно вярно по подразбиране. Едно абсолютно вярно определение, при това дадено като начално условие, се ползва със 100% сигурност. Следователно неговата вероятност W е единица.

И така, вероятността резонаторите заедно да имат енергия U_N , е единица по подразбиране, което означава, че (“след подходящо определяне на адитивната константа”)

$$S_N = k \log W = k \log 1 = 0.$$

Този катастрофален факт прави “теорията” (квантовата механика), замислена да бъде представена в [6], невалидна. Настоящият автор открива, че тази катастрофа в [6] всъщност е налице даже преди напълно обоснованата критика в [5] на физическите основания на квантовата механика. Откритият от настоящия автор катастрофален факт доказва, че Планк по никакъв начин не е извел в [6] формулата за излъчване на абсолютно черното тяло даже в по-ранен етап, почти в самото начало. Следователно Планк няма основания в [6] да излага каквито и да било хипотези, още по-малко злополучната квантова хипотеза. За разлика от това, в [5] е представен исторически фундаментален принос, като е изведена формулата за излъчване на абсолютно черното тяло въз основа на чисто класическата физика (физиката без “теорията” на относителността и квантовата механика

). Следователно предполагаемият крах на класическата физика, водещ до очевидни задънени улици от сорта на “ултравиолетовата катастрофа”, никога не се е състоял. Той е само илюзорен. Класическата физика по своята същност е квантова, но по причини, различни от откровените измислици като тези в [6]. Причините, поради които класическата физика по своята същност е квантова, са ясно изложени в [5].

Ако освен горепосочените физични основания (които сами по себе си са напълно достатъчни за отхвърляне на квантовата механика) някой се нуждае от чисто технически основания за отхвърляне на квантовата механика, той може да разгледа постулатите на квантовата механика, изложени под формата на уравнения на собствените функции. Така веднага става ясно, че уравнението на собствената функция на положението в

пространството на положението, уравнение разглеждано като един от постулатите на квантовата механика:

$$\hat{x}\psi_x(x) = a\psi_x(x),$$

където \hat{x} е на положението, който представлява самата независима променлива x , $\psi_x(x)$ е собствената функция на положението в пространството на положението, а a е собствената стойност, е валидно за всяка мислима функция изобщо, както и за всяка собствена стойност защото очевидно равенството $x = a \frac{\psi_x(x)}{\psi_x(x)}$ се изпълнява за всяка функция $\psi_x(x)$. Липсата на уникално решение (уникална функция) на това уравнение го прави неопределено, когато става въпрос за използването му за изчисляване на положението на частица—това уравнение позволява на частицата да заеме всяко положение в пространството, което частицата не прави в действителност.

За да се “реша” този проблем, се въвежда като *deus ex machina* т.нар. делта-конструкция $\delta(x - a)$, изваждайки въпросната делта-конструкция от нищото, като тя неоснователно се обявява за решение на горното уравнение, фалшиво приписвайки ѝ свойството на нейна собствена функция. Обаче $\delta(x - a)$ не само не е решение на горното уравнение на собствените функции, което дисквалифицира въпросното уравнение като математически обект, подходящ да бъде част от квантовата механика, но делта-конструктът $\delta(x - a)$ не може и да бъде нормализиран в Хилбертовото пространство, което би гарантирало принадлежността му към това пространство. Всички решения на горното уравнение, за да бъдат физически валидни, трябва да принадлежат на Хилбертовото пространство и да подлежат

на подходяща нормализация, на което $\delta(x - a)$ не отговаря.

Подобни аргументи важат и за останалите уравнения на собствените вектори (на импулса, на Шрьодингер и т.н.), които не е необходимо да обсъждаме, тъй като горното е достатъчно, за да се докаже, че предполагаемият математически механизъм, формиращ постулатите на квантовата механика, е невалиден. Не е необходимо да се обсъждат и други детайли и допълнителни недостатъци, също фатални, като например логическата заблуда *petitio principii*, доста небрежно и свободно използвана в квантовата механика.

Общият извод от гореизложеното е, че квантовата механика няма място в науката, а когато става дума за квантовия характер на природата, всички усилия трябва да се насочат към връщане при класическата физика (физика без “теорията” на относителността и квантовата механика), която по своята същност е квантова. Това, както и идеите за бъдещото развитие на класическата физика са представени в по-ранната ми книга *“Измама, управлявана от абсурди—днешната наука”* (timeisabsolute.org/5.html).

ПЕТИЦИЯ

Общият извод от всичко казано дотук е, че законодателният орган на всяка държава трябва да съдържа следното изречение:

“Нито един научен проект, който кандидатства за публично финансиране, не трябва да съдържа трансформациите на Лоренц по какъвто и да е начин.”

Литература

1. Einstein, A., *On the Electrodynamics of Moving Bodies* in *The Principle of Relativity*, English translation of the original Einstein A., *Zur Elektrodynamik bewegter Körper*, *Annalen der Physik*, 17, 891-921, 1905, pp. 37-65 Dover, 1952.
2. Noninski V. C., *Deception Governed by Absurdities—The Science of Today*, timeisabsolute.org/5.html
3. Noninski V. C., *Time is Absolute—With an Extra Special Bonus: Manual How to Do Bad Science*, timeisabsolute.org
4. Noninski V. C., *Companion*, timeisabsolute.org/7.pdf
5. Noninski, C. I., *Energy and Heat of the Particles of a Thermodynamic System*, *Khimiya i Industriya (Sofia)*, 6, 172-177 (1964).
6. Planck, M., *Ueber das Gesetz der Energieverteilung im Normalspectrum*, *Ann. der Physik*, 4, 553-566 (1901).